

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/93/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2623010386
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2623010386.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 28.05.2024, sp. zn. 2T/48/2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.06.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. A., nar. X.X.XXXX v B., trvale bytom C. XXX/XX, D., t.č. E. XX/XX, D.,

odsudzuje

podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 (ďalej len Trestný zákon) s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Okresný súd Senica (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 28.05.2024, č. k. 2T/48/2023-1108 uznal obžalovaného A. A. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v presne nezistených dňoch v období od mesiaca apríl roku 2016 do 4.7.2019 a následne od mesiaca december 2020 až do dňa 3.2.2023 v meste D., na ulici C., v priestoroch rodinného domu s popisným číslom XXX/XX v nepravidelne opakujúcich sa intervaloch v rámci týždňa a mesiaca, niekedy raz za týždeň, niekedy raz za mesiac, niekedy dvakrát do mesiaca, svoju družku F. G., nar. X.X.XXXX, trv. bytom D., C. XXX/XX bezdôvodne bil fackami na tvár, kričal na ňu, vyvolával hádky, vyvolával strach a stres, pocity menejcennosti a bezdôvodne ju iným spôsobom zraňoval, znevažoval, dehonestoval a degradoval ju, a to najmä tým, že ju v domácnosti bezdôvodne udieral dlaňou ruky do oblasti tváre, čím jej spôsoboval rôzne podliatiny na tvári, jedným útokom jej zlomil zub, ktorý mala po ošetrení u zubára, z dôvodov napríklad, keď pes roztrhal sliepku, alebo dňa 3.2.2023 v čase asi po 22:00 hod., z dôvodu, že

boli zlepené cestoviny, ju v priestoroch kuchyne udrel trikrát otvorenou dlaňou ruky do oblasti tváre, na čo F. G. po prvom údere spadla chrbtom na roh kuchynskej linky, kde si narazila pravú stranu chrbta, potom sa postavila, následne jej dal druhý úder, po ktorom odletela k stene, kde sa udrela do vypínača, čím aj zhasla svetlo v kuchyni a potom po tretom údere do oblasti tváre spadla medzi práčku a kuchynskú linku, pričom pri páde si udrela hlavu o kraj kuchynskej linky a rozrazila si hornú peru, začala z pery krváčať a potom jej povedal, keď videl, že jej tečie krv „Bodaj by si vykrvácala“, čím jej spôsobil tržnú ranu na hornej pere, asi 2 cm dlhý zakrvavený škrabanec na hornom čele v strede, menší škrabanec v strede nosa, zakrvavenú ranu s opuchom vo vlasatej časti tela na ľavej strane, viaceré modriny v chrbtovej časti, pričom toto konanie poškodená pociťovala ako príkorie, fyzické a psychické utrpenie, bála sa o svoj život a zdravie, o život a zdravie svojich detí, ak by sa jej niečo stalo, po bitke nevychádzala von, alebo si musela skrývať modriny, mala výčitky svedomia z dôvodu, že obviňovala seba za jeho konanie. Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátor ponechal lehotu na podanie opravného prostriedku, ktorý v rámci jej plynutia nepodal, teda márne uplynula. Obžalovaný po porade s obhajcom JUDr. Jánom Kršiakom (ďalej len obhajca) zahlásil odvolanie a obhajca zahlásil odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádza.

Obžalovaný zahlásené odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, a to osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 26.08.2024.

Po úvodnej rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku uviedol dôvody odvolania podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku. V tejto súvislosti namietal, že odvolaním napadnutý rozsudok je nezákonný, a to predovšetkým preto, že:

- súd pri hodnotení dôkazov aplikoval nesprávne úvahy, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní,
- súd na základe vykonaného dokazovania nesprávne a neúplne zistil skutkový stav a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo na obhajobu,
- uložený trest je neprimerane prísny,
- súd arbitrárnym a nepreskúmateľným odôvodnením rozsudku porušil ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,
- vyhláseniu rozsudku predchádzali chyby konania, ktoré obmedzili možnosť objasnenia veci ako i právo na obhajobu,
- samosudca nekonal a nerozhodol o podaných námietkach zaujatosti,
- bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v kontexte práva na prejednanie veci nestranným súdom,
- súd nezákonne odmietol vykonať predložené, resp. navrhované dôkazy.

V rámci konečného návrhu žiadal, aby odvolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a v súlade s § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že ho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, alt. aby odvolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a v súlade s § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie s tým, že podľa § 325 Trestného poriadku nariadi, aby vec znova prejednal a rozhodol iný samosudca okresného súdu. Obžalovaný odôvodnenie odvolania doplnil prostredníctvom svojho obhajcu, a to osobitným písomným podaním doručeným Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) 03.06.2025.

V jeho rámci namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa náležitosti podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Okresný súd v odôvodnení rozsudku pri hodnotení dôkazov aplikoval nesprávne úvahy, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V dôsledku tejto skutočnosti vzal za dokázané tie okolnosti, ktoré dokázané neboli a dokázané celkom jednoznačne ani nemohli byť. Okresný súd sa v tomto smere v odôvodnení rozsudku nijak nevyrovnal s obhajobnou argumentáciou. Vo vzťahu k dokazovaniu v rozsudku neozrejmil a neuviedol žiadne relevantné dôvody, pre ktoré nevyhoviel viacerým návrhom obhajoby na vykonanie dôkazov. Súd arbitrárnym a nepreskúmateľným odôvodnením rozsudku porušil jeho ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V dôsledku vyššie uvedeného rozsudok nespĺňa kritéria adekvátneho odôvodnenia zodpovedajúceho právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR stanovené rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej: „Odôvodnenie má presvedčiť účastníkov konania, že súdne rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, že nebolo doprovodené vopred prijatého

rozhodnutia a že nebolo svojvoľné. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné trvať na logickej súladnosti (bezrozporovosti) a vecnej konzistencii odôvodnenia rozhodnutia, ktoré nemôže opomenúť dôležité skutočnosti a tieto ponechať bez odpovede.“ (II. ÚS 78/05).

Ďalej uviedol, že vo vzťahu k výroku o vine okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že výpoveď poškodenej vyhodnotil ako jasnú, konzistentnú, zrozumiteľnú, logickú a vierohodnú, pričom zároveň korešponduje s ďalšími vykonanými dôkazmi. Zároveň uviedol, že vo výpovedi poškodenej neboli nájdené žiadne podstatné rozpory, a preto nenašiel súd žiadny dôvod, prečo by nemal výpovedi poškodenej uveriť a jej svedectvo o trestnej činnosti páchanej obžalovaným považoval úplne dostačujúce na to, aby ho uznal za vinného.

K výpovedi poškodenej – F. G.

S tvrdeniami okresného súdu uvedenými v bode 4 nesúhlasil. Poškodená v rámci trestného konania vypovedala niekoľkokrát, pričom v jednotlivých výpovediach boli vždy logické rozpory alebo nezrovnalosti, ktoré sa pri ďalšej výpovedi poškodenej snažila odstrániť a tak svoju výpoveď spraviť vierohodnejšou. Poškodená na hlavnom pojednávaní dňa 16.10.2023 okrem iného vypovedala, že sa na ňu osočil kvôli cestovínám. Dal jej facku, buchla sa do linky, potom dostala druhú facku, buchla sa do svetla, ktoré zhaslo. Keď sa zhaslo svetlo, následne ho zasvietila. Potom jej dal tretiu facku, to buchla medzi linku a práčku, spadla do koša na špinavé prádlo. Mala pocit, že jej niečo tečie po tvári a zistila, že jej tečie krv. Povedal jej „Bodaj by si vykrvácala“. Počkala kým zaspím. Potom možno zaspala aj ona, to si už nepamätá. Potom zavolała políciu aj sanitku a svokre, aby prišla po deti. Na otázky obhajoby poškodená okrem iného odpovedala, že v čase incidentu deti už spali. Incident netrval dlho (tri facky netrval dlho), nepredchádzala tomu hádka, len oponovala, že do cestovín olej dala a ukázala mu, že má mastné prsty. Políciu volala okolo druhej, tretej. Od skončenia incidentu do času, kým zavolała políciu, poškodená uviedla, že počkala, kým zaspí, možno zaspala aj ona a potom zavolała políciu. Uviedla, že televíziu nesledovala. Na otázku obhajoby, či poškodená sledovala epizódu seriálu Policajti v akcii, ktorá bola vysielaná dňa 04.02.2023 o 00.40 hod., poškodená uviedla, že túto epizódu sledovala cez deň, nie v noci, pričom obsahom tejto epizódy bolo „týranie blízkej zverenej osoby, únosy detí a tak.“ Poškodená ďalej uviedla, že facky ju neboleli a smerovali na pravú stranu tváre (pričom však najprv ukazovala na ľavú stranu tváre). Na otázku, aký bol ich vzťah poškodená odpovedala, že by sa dalo povedať, že dobrý, ale ku koncu to bolo už len kvôli deťom, lebo chcela, aby vyrastali v kompletnej rodine. Následne poškodená na otázky obhajoby uviedla, že ju (poškodenú) najprv vychovávali obaja rodičia, potom mama a potom stará mama z matkovej strany. Uviedla, že vzťah otca a matky bol dobrý. Poškodená uviedla, že sa nikdy nerozprávali o tom, že dom predajú alebo nejako inak vyriešia podielové spoluvlastníctvo. Poškodená uviedla, že sa starala o rodinu, varila, platila šeky, učila sa s deťmi, upratovala, platila úver na dom, pričom išlo o jej výlučné peniaze, čo zarobila. Bola zamestnaná na polovičný úväzok ako upratovačka s príjmom 450 EUR vrátane daňového bonusu. Uviedla, že mala opakovane kontrolu z úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pričom prišli skontrolovať, v akých podmienkach žijú deti a vytkli jej, že sú trochu plesnivé steny, lebo sa posunuli škridlice a tiekla voda zo strechy. Poškodená ďalej uviedla, že pozná H. A.. Na otázku, či má vedomosť, či má s pani H. A. nejaký vzťah poškodená uviedla: „Zrejme lepší ako so mnou.“ Zároveň uviedla, že sprvu žiarlila, postupom času ju žiarlivosť prešla. Nerozprávala sa s ním o deťoch, ktoré má s H. A.. V následnej odpovedi poškodená uviedla, že na to nadávala, nebola z toho nadšená. So svokrou, jeho matkou, svedkyňou I. B., má dobrý vzťah. Uviedla, že do výkonu väzby mu písala len raz, že odchádza a okrem toho mu do väzby nič iné neposielala. Na ďalšiu otázku obhajoby, či buchnutie po prvej facke zanechalo na poškodenej nejaké modriny, poškodená odpovedala, že na krížoch nie, ale ako spadla na linku, mala rozbitú peru a zospodu pery zvnútra mala modrinu. Následne po vzhliadnutí fotografií poškodená uviedla, že si dozadu nevidela, že sú to modriny, ktoré vznikli z toho, ako sa buchla do linky. Na otázky prokurátora poškodená uviedla, že počas vzťahu pokiaľ mala dcéra tri mesiace, bolo všetko v poriadku, potom, keď si našiel H. A. sa len k nej správal agresívne. Niekedy jej len vytkol hocijakú maličkosť, inokedy ho to vytočilo. Väčšinou išli facky, keď sa do toho zamontovali deti, tak ju odtiahli a aj keby boli deti v daný deň hore a nespali, tak by tu neboli. Snažila sa, aby ho nevytočila, bolo to niekedy 1 - 2 x do mesiaca, niekedy tri - štyri mesiace nič. Facky smerovali vždy na tvár, lebo tam sa jej najmenej robia modriny. Čo sa týka zranení, vždy to boli len modriny. Po fackách sa cítila tak, že ju nemá rád, že sa jej chce s deťmi zbaviť, aby mohol začať svoj život odznova. Z jeho konania mala strach a zlomom na zavolanie polície bola krv, keď jej tiekla a keď jej povedal, aby vykrvácala. Nikdy sa jej nevyhrážal. Väčšinou sa bavili o tom, že treba niečo zaplatiť, čo treba zaplatiť, vyčítal jej, že málo zarobí, pričom sa cítila, že vôbec k nej nemá úctu a všetko pritom platila ona. Ďalej uviedla, že ju napadol aj pred deťmi a keď sa do toho zamiešali deti, odtiahli ju preč a prestal útočiť. Ohľadom ostatných prípadov poškodená vypovedala, že bola ešte na materskej s malou dcérou, mohla mať asi rok, rok a pol, vtedy jej dal pár faciek. Bol na WC, počul, že hovorí dcére, že je malé trdielko,

myslel si, že to hovorí o ňom, dal jej facky, asi sa zrejme niekde buchla, asi omdlela, potom sa prebrala, dcéra bola nad ňou a plakala „maminko neumieraj“. Ďalším prípadom bolo, keď pes zabil sliepky, tak jej dal facku, že psa poškodená nekŕmi, pričom pes ich nezožral, len zabil. Ďalej poškodená uviedla, že žije v J., v Českej republike a plánuje chodiť za deťmi na Slovensko, ktoré sú momentálne u jeho matky. Na otázku samosudcu: „Čo sa týka vášho chrupu, zubov, k tomu sa ako vyjadrite?“ poškodená uviedla: „To je A. robota. Dal mi facku a zrejme som spadla a vylomili sa mi zuby. Ja som padla toľkokrát po tých fackách, že si to už nepamätám.“ Na jeho otázku, ako by ho poškodená charakterizovala, poškodená uviedla, že ku nej sa správal ako tyran. Na doplňujúce otázky obhajoby ako incidenty od roku 2016 skončili poškodená odpovedala, že modrinami, ktoré nikdy neriešila. Svedkami incidentov bola bývala svokra a deti, pričom deti boli svedkami väčšiny útokov. Okrem detí, svokry a jeho o útokoch nevedel nik. Občas sa s ním hádala, pričom hádky väčšinou prebiehali tak, že sa zobral a šiel preč. Väčšinou hádky začínal on a poškodená mu počas hádok oponovala. Modriny na tele neriešila, na tvári ich prekryla make-upom. Do práce chodila denne, od pondelka do piatku. V práci bola väčšinou sama. Nevedela uviesť, koľkokrát bola svokra svedkom útokov. V dome s nimi okolo 2 rokov bývala aj svokra a jej manžel. Na doplňujúcu otázku splnomocnenej zástupkyne poškodenej poškodená uviedla, že fackám predchádzali maličkosti, nebolo upratané ako chcel. Keď prišla z práce domov, išla pre deti do školy, potom sa s nimi učila. Keď nestihla upratať, to jej niekedy iba vytkol, podľa toho, v akej nálade prišiel domov z práce. Na doplňujúce otázky samosudcu poškodená odpovedala, že keď bola na materskej s dcérou, aj keď bola bábätko aj keď bola väčšia, stávalo sa, že kvôli modrinám nevychádzala von. Modriny, aj modriny na tvári videla aj svokra a vynadala mu. Ohľadom rozporov vo výpovediach poškodenej poškodená uviedla, že bola v strese a zabudla povedať, že svetlo v kuchyni po druhej facke zapla, nespomenula si na ďalší incident s maloletou dcérou, lebo bola unavená, vystresovaná, nastupovali jej bolesti krížov. Ohľadom rozporu s otázkou financovania chodu domácnosti poškodená uviedla, že ona platila všetko, dom, elektriku, vodu, deťom družinu, obedy, satelit, internet, on kupoval mäso, jedlo, potraviny. Ďalší rozpor vo výpovedi ohľadom prítomností detí pri incidentoch poškodená vysvetlila tak, že okrem jedného útoku, keď bola svedkom svokra, ktorá ho zastavila, boli vždy pri útokoch prítomné deti. Výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní považoval za ďalšiu verziu vymysleného príbehu o tom, čo sa podľa nej stalo, ktorá obsahuje rozpory s predchádzajúcimi jej výpoveďami a tým, ako vec orgánom činným v trestnom konaní a súdu popisovala. Ako vyplýva zo zápisnice z trestného oznámenia zo dňa 03.02.2023, poškodená uviedla, že podala na neho trestné oznámenie, lebo ju týra. V trestnom oznámení uviedla, že ju bije od roku 2016, má ju biť 1 - 2 x do mesiaca, niekedy viac, niekedy menej, a to takým spôsobom, že jej dá jednu facku do tváre. Bitie malo vznikáť vždy z nejakej maličkosti, keď s ním nesúhlasila. Ohľadom incidentu zo dňa 03.02.2023 sa vyjadrila tak, že ju okolo 22:00 napadol, počkala kým zaspí a okolo 01.00 hod. zavolała políciu. Napadnúť ju mal tak, že jej mal dať jednu facku do tváre, po ktorej odletela do skrinky a udrela sa do pravej strany krížov, na čo poodišla od skrinky a dostala druhú facku do tváre, na čo odletela k stene, kde udrela do vypínača, čím zhasla svetlo v kuchyni a následne jej mal dať tretiu facku do tváre, na čo spadla medzi práčku a kuchynskú linku a ako padala, tak si udrela hlavu o linku a zistila, že jej tečie krv, tak sa išla do kúpeľne umyť, pričom ju mal prestať biť, keď videl, že jej tečie krv a povedať jej „bodaj by si vykrvácala“. Incident mal vzniknúť kvôli zlepeným cestovinám. Následne šla na ošetrovanie do nemocnice, kde jej ošetrili tržnú ranu na pere. Ďalej poškodená uviedla, že v minulosti nikdy nebola na ošetrovaní z dôvodu, že by ju napadol, vždy to boli len modriny, ktoré sa zahojili a nikdy na neho políciu nevolala. Poškodená v trestnom oznámení zároveň na otázku vyšetrovateľa „Nadával vám druh A. A. alebo Vás ponižoval, odopieral stravu, financie a podobne?“ uviedla, že: „Nie, nič také. Vulgárne nadávky voči mne nepoužíva. Čisto ide len o tie facky.“ Zároveň na ďalšie otázky vyšetrovateľa uviedla, že má zo neho strach, že ju zabije, že to jedného dňa preženie a bude koniec. Na otázku prečo nevolala políciu už skôr, keď má z neho strach poškodená uviedla, že si myslela, že je to vždy jej chyba a až seriál Policajti v akcii jej dodal odvalu. Facky, ktoré jej mal dávať, mali často vidieť deti a rovnako aj mala niekoľkokrát byť svedkom toho aj svedkyňa I. B.. Poškodená ďalej uviedla, že si myslí, že si zaslúži trest a to aj trest odňatia slobody, aby si uvedomil, že nie je handra. Na otázku vyšetrovateľa prečo sa s ním nerozišla poškodená odpovedala, že dôvodom boli deti, že by jej ich potom nedal. Poškodená v rámci svojho výsluchu po vznesení obvinenia zo dňa 05.02.2023 (výpoveď zaznamenaná na DVD) na otázky vyšetrovateľa okrem iného uviedla, že ju mal udierať dlaňou, pričom nevedela uviesť ktorou rukou. Nevedela povedať presne, kedy ju mal napádať, ale keď jej dal facku, tak sa do toho zamiešali deti a to ho zastavilo, len teraz deti spali. Poškodená nevedela uviesť žiadnu konkrétnu udalosť, ktorá sa jej vryla do pamäti, na základe ktorej na ňu zaútočil. K útokom malo dochádzať pred svokrou a deťmi. Vždy to skončilo len tou fackou, pretože sa do toho zamiešali deti, lenže teraz spali. Nikdy ju nezabil inak ako fackou. Nikdy ju nekopol ani neudrel päšťou. Nikdy sa jej nevyhrážal. Má zo neho strach, že to raz preženie, nešťastne sa buchne a už sa nepostaví.

Neodopiera jej stravu. Je to vždy len na základe nejakej hlúposti, čo ho vytočí a končí to tou fackou. (str. 2 - 4 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej). Na (sugestívnu) otázku vyšetrovateľa, že z fotografií o prehliadke tela je zrejmé, že jej chýbajú zuby, že nemá kompletný chrup a či s tým má niečo spoločné, poškodená vypovedala, že áno, ale stalo sa to dávno, pred rokmi, pred dvomi, tak nejako, dal jej facku, keďže mala zub podvrtný, tak sa jej pri facke úplne zlomil. (str. 4 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Útoky s nikým neriešila, nikomu sa nezverila, facky jej dával len na tvár, vždy mala len modriny, keďže má 45 kg, tak keď ju udrel, tak tá sila ju trochu odhodila. Deti sú neradi, keď ju bije. Nepije moc ani nebyva často opitý. Nikdy sa jej nevyhrážal zabitím ani ublížením na zdraví. Nebola nikdy na ošetrovaní. (str. 4 - 5 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) K dôvodom, prečo sa rozhodla zavolať políciu, poškodená odpovedala: „Už toho bolo veľa, už proste tékla krv, už mám z neho veľký strach, proste sa rada dívam na tých policajtov v akcii, aj to bola jedna a ďalší impulz, že sa bojím, že ma zabije a nebudem vidieť vyrastať deti.“ (str. 6 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Poškodená vo výsluchu ďalej uviedla, že čo sa týka financovania chodu domácnosti časť platí on, časť ona. Počas hádok mu niekedy oponuje, niekedy vôbec. Takto sa správa len voči nej. K deťom sa správa dobre a po zadku dostanú len vtedy, keď si to zaslúžia. (str. 6 - 7 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Ku konkrétnemu prípadu, ktorý ho mal vytočiť, s ohľadom na to, že útoky majú trvať 6 rokov, poškodená uviedla, že si pamätá, keď pes roztrhal sliepku (hoci krátko predtým žiadnu takúto udalosť uviesť nevedela). Dostala facku a v momente boli pri nej deti, nevie uviesť kedy to bolo, lebo pes jej už zabil x sliepok. (str. 7 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Útoky nie sú častejšie, ale bývajú agresívnejšie, čím poškodená myslela to, že je viac nahnevany v ten okamih. Facky nie sú silnejšie, ale má pocit, že to chce opakovať, že chce akože tie facky opakovať, teda, že by ich bolo viac. Deti ho však vždy zastavili. (str. 7 - 8 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Na otázku vyšetrovateľa: „A keď vás napadol niekedy tak, že deti už spali alebo neboli doma, tak tam to ako prebiehalo?“ odpovedala poškodená: „To sa stalo len raz a dopadlo to takto.“ (str. 8 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Na otázku vyšetrovateľa: „A keď hovoríte, že sú to také blbosti, ktoré ho vytočia, tak nejak aj kričí u toho, respektíve že keď vy mu oponujete, tak je to nejaká taká hádka silná, hlasitá?“ poškodená odpovedala: „V ten piatok bola, pretože ja som tvrdila, že som tam ten olej dala a on si tvrdil, že som ho tam nedala. A aj to, že som mala masťné prsty nebol dôkaz, že som ho tam dala.“ (str. 9 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Nikdy sa nestalo, že by bolo obdobie, počas ktorého by útoky boli časté. Keď ho niečo vytočí a skončí to útokom, tak deti do toho skočia. Na otázku vyšetrovateľa: „Takže sa dá povedať, že vždy mu deti zabránili v tom, aspoň teda v poslednej dobe, keď deti vedeli, lebo keď dajme tomu pred tromi rokmi, tak to tí deti boli dosť malé na to, aby tomu zabránili?“ poškodená odpovedala: „Dcéra začalo to vnímať v šiestich mesiacoch, pretože videla, že jej brat si ma bráni, tak začala aj ona, takže už tak nejak to začala vnímať. Neviem, či vedela, čo sa deje, ale každopádne vnímala, že sa niečo deje, pretože jej brat si ma zastal.“ (str. 10 - 11 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Zo skutočností uvedených v bode 5 až 7 tohto podania vyplýva, že poškodená svoju výpoveď upravuje, prispôsobuje a dopĺňa, a to pravdepodobne za účelom zvýšenia jej vierohodnosti. V tejto súvislosti nesúhlasil s názorom súdu, že výpoveď poškodenej možno hodnotiť ako jasnú, konzistentnú, zrozumiteľnú, logickú a korešpondujúcu s ďalšími dôkazmi, resp. že sa vo svojich výpovediach neodklonila a neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé pochybovať o jej tvrdeniach. Naopak, výpoveď poškodenej je plná výmyslov, nelogických tvrdení, klamstiev a modifikácií a má za to, že ju za žiadnych okolností nemožno považovať za vierohodnú. V tomto kontexte dal do pozornosti odvolacieho súdu, že:

a) zdôraznil, že incident, ktorý sa stal 03.02.2023 nepopiera, ľutuje ho, uvedomuje si, že konal nesprávne a nemal reagovať tak, ako reagoval, no tento incident prebehol inak ako popisuje poškodená. Dôrazne popiera, že jej mal dať čo i len jednu facku; došlo k tomu, že ju neprímeranou silou „odstrčil“, v dôsledku čoho spadla a poranila si peru, z ktorej jej začala tiecť krv, a nikdy jej nepovedal slová: „Bodaj bys vykrvácala.“

b) Od samého začiatku namietal, že poškodená si skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, vymyslela, a to za účelom, aby sa ho „zbavila“, nakoľko jej povedal, že chce začať žiť s inou ženou (v súčasnosti už manželkou) a chce vyriešiť aj otázku spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti (rodinnému domu). Túto skutočnosť, najmä, že s ňou nehovoril o vyriešení otázky spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti, poškodená poprela, ale z iného vykonaného dôkazu (konkrétne výsluchu jeho maloletého syna) vyplýva, že sa o tejto veci rozprávali – teda má za to, že poškodená preukázateľne klamala, a táto skutočnosť má veľký vplyv na možný motív podania trestného oznámenia.

c) V podanom trestnom oznámení poškodená uviedla, že ju má týrať – táto skutočnosť je podľa neho veľmi dôležitou, nakoľko ako vyplynulo aj z výsluchu znalkyne dr. Fortis, týrané ženy nevedia, že sú týrané – poškodená však na políciu podala trestné oznámenie s tým, že ju týra. Súd sa však s touto

skutočnosťou nijako nevysporiadal, resp. sa s ňou nijako nezaoberal (má za to, že preto, lebo táto skutočnosť oslabuje vierohodnosť poškodenej).

d) V podanom trestnom oznámení poškodená jednoznačne uvádza, že ju mal biť 1 - 2 x do mesiaca, a to takým spôsobom, že jej dá vždy jednu facku do tváre, pričom toto vyplýva aj z výsluchu poškodenej po vznesení obvinenia, kde uvádzala, že vždy šlo len o jednu facku (...a deti ho zastavili) s tým, že zároveň uviedla, že má pocit, že to chce opakovať, že chce akože tie facky opakovať, teda, že by ich bolo viac.

e) Poškodená však svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní modifikovala, a to aj v súvislosti s údajným incidentom, na ktorý si mala spomenúť a mal sa odohrať, keď poškodená bola na materskej s malou dcérou, mohla mať asi rok, rok a pol, kedy jej dal pár faciek – táto skutočnosť je pritom v rozpore s predchádzajúcimi popismi incidentov, kedy poškodená opakovane uviedla, že vždy šlo len o jednu facku do tváre!

f) V súvislosti s predmetným incidentom, na ktorý si poškodená údajne dodatočne „spomenula“ poukázal aj na opis priebehu tohto údajného incidentu, kde poškodená uviedla, že bol na WC, počul, že hovorí dcére, že je malé trdielko, myslel si, že to hovorí o ňom, dal jej facky, asi sa zrejme niekde buchla, asi omdlela, potom sa prebrala, dcéra bola nad ňou a plakala „maminko neumieraj“. V tomto kontexte chcel poukázať na fakt, že okrem toho, že „zrazu si poškodená spomenula“ na incident, pri ktorom jej mal dať viacero faciek (a teda nie len jednu, ako uvádzala v iných častiach výpovede), pričom dcéra, ktorá mala mať v tom čase rok – rok a pol, mala byť nad poškodenou, plakať a hovoriť „maminko neumieraj“. V tejto súvislosti sa pýtal - ako niekto môže, zvlášť sudca alebo znalec, uveriť takému nezmyslu a totálnej absurdite, že dieťa vo veku roka – roka a pol si jednoducho uvedomuje smrť (na čo sa aj znalcov snažil pýtať, avšak otázka bola zo strany samosudcu nepripustená) a jednoducho môže hovoriť po údajnom incidente „maminko neumieraj“ a plakať?! Výrok typu „maminko neumieraj“ od priemerne vyvíjaného 12 až 18-mesačného dieťaťa je nereálny. Kognitívne a jazykové schopnosti 18-mesačného dieťaťa sú v danom veku také, že:

- deti tohto veku bežne hovoria 5–20 slov (niektoré viac, niektoré menej),

- slová ako „umrieť“, „neumieraj“ sú abstraktné, jazykovo zložené (gramatická záporná imperatívna forma), a v tomto veku v zásade neexistujú v slovníku bežného dieťaťa,

- veta „maminko neumieraj“ je z hľadiska vývinu jazykovo nereálna pre dieťa tohto veku, pretože obsahuje oslovenie, zápor, sloveso v imperatívne a významovo silný abstraktný obsah,

- dieťa do 2 rokov nerozumie pojmu smrti ako trvalému a nezvratnému stavu, môže si všimnúť, že niekto je „preč“ alebo sa „nehýbe“, ale nevie to spojiť so smrťou.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že priemerne inteligentné 18-mesačné dieťa (ktorým dcéra je) nie je schopné vysloviť vetu „maminko neumieraj“ – ani jazykovo, ani mentálne; výrok je nekompatibilný s vývojovou psychológiou a detskou rečou v tomto veku.

Vyššie uvedené skutočnosti nie sú len jeho tvrdením, ale sú uverejnené aj v odbornej literatúre (vydávané napr. American Academy of Pediatrics alebo Svetovou zdravotníckou organizáciou). Napokon, každý človek, ktorý je rodičom a je prítomný pri raste a vývoji svojich detí (teda nemusí to byť znalec z odboru psychológie alebo lingvistiky či sudca) musí vedieť, že takýto príbeh musí byť absolútne nereálny a teda musel byť vymyslený.

g) Poškodená vo výpovedi po vznesení obvinenia na otázku vyšetrovateľa: „A keď hovoríte, že sú to také blbosti, ktoré ho vytočia, tak nejak aj kričí u toho, respektíve že keď vy mu oponujete, tak je to nejaká taká hádka silná, hlasitá?“ poškodená odpovedala: „V ten piatok bola, pretože ja som tvrdila, že som tam ten olej dala a on si tvrdil, že som ho tam nedala. A aj to, že som mala masťné prsty nebol dôkaz, že som ho tam dala.“ (str. 9 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď však modifikovala a uviedla, že incidentu nepredchádzala hádka, len mu oponovala, že do cestovín olej dala a ukázala mu, že má masťné prsty. Aj z uvedeného má za to, že poškodená svoje výpovede modifikuje a je dôkazom toho, že si svoj „príbeh“ vymyslela.

h) Na otázku obhajoby, koľko trval celý incident dňa 03.02.2023, poškodená uviedla „tri facky netrvajú dlho“, čím chcela poškodená pravdepodobne povedať, že ani incident dlho netrval. V tomto kontexte však upriamil pozornosť súdu na popis incidentu, ktorý poškodená v trestnom oznámení a rovnako aj po vznesení obvinenia opisovala tak, že ju mal tak, že jej mal dať jednu facku do tváre, po ktorej odletela do skrinky a udrela sa do pravej strany krížov, na čo poodišla od skrinky a dostala druhú facku do tváre, na čo odletela k stene, kde udrela do vypínača, čím zhasla svetlo v kuchyni a následne jej mal dať tretiu facku do tváre, na čo spadla medzi práčku a kuchynskú linku a ako padala, tak si udrela hlavu o linku a zistila, že jej tečie krv, tak sa išla do kúpeľne umyť, pričom ju mal prestať biť, keď videl, že jej tečie krv a povedať jej „bodaj by si vykvrácala“. Má za to, že popis priebehu je v logickom rozpore s výpoveďou poškodenej, nakoľko takýto skutok, by rozhodne musel trvať viac ako len „tri facky netrvajú dlho“. Po údajne prvej facke mala poškodená „odletieť“ ku skrinke, potom poodísť od skrinky (opäť sa

pred neho postaviť?), mal jej dať druhú facku, po ktorej mala odletieť ku stene, udrieť sa do vypínača a zhasnúť svetlo (a potom sa zas postaviť pred neho), potom (keďže incident bol vo februári okolo 22.00 hod. a bolo vypnuté svetlo) jej mal dať tretiu facku, po ktorej mala spadnúť a udrieť si hlavu o linku – celý tento skutok by zákonite musel trvať dlhšie, ako keby jej mal dať len tri facky. Rovnako považoval za nelogické, aby sa po fackách znova postavila pred neho (logickejšie by bolo, že už po prvej facke odíde, ujde, skryje sa,...) a úplne nelogické je, aby jej tretiu facku dával potme a potme videl, že jej má tiecť krv. Keďže si poškodená pravdepodobne uvedomovala nelogickosť svojho tvrdenia o ďalšej údajnej facke pri zhasnutom svetle (ktoré mala údajne vypnúť po druhej facke), tak svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní modifikovala tak, že uviedla, že po zhasnutí svetla po druhej facke svetlo zasvietila. Túto modifikáciu výpovede považoval za ďalší z dôkazov o účelovom prispôsobovaní výpovede, a to za účelom zvýšenia jej vierohodnosti. V tejto súvislosti sa pýtal – ak by osoba dostala takú facku, že by odletela do skrinky – prišla by sa opätovne postaviť pred agresora alebo by skôr volila nejaký prvok obrany, či úteku? Ak by osoba dostala druhú facku, po ktorej odletela ku stene a zhasla svetlo – zapínala by svetlo a postavila sa pred útočníka alebo by skôr volila prvok obrany či úteku?

i) Rovnako poukázal aj na poškodenou poukazovanú intenzitu údajného útoku, pričom po údajných fackách mala vždy odletieť (do skrinky, do steny, padnúť medzi linku a pračku). Ak poškodená skutočne dostala tri facky takej intenzity, že po nich letela miestnosťou, ako je možné, že na jej tvári nie sú na fotografiách z prehliadky tela viditeľné odtlačky jeho ruky, prstov, prípadne modriny po týchto fackách? Na fotografiách sú pri tom len na tvári viditeľné škrabance a poranená pera, čo je v súlade s priebehom incidentu, ako ho opisoval on (že ju neprímerane odstrčil a poškodená padla) a čiastočne aj poškodená, ktorá opisuje, že spadla medzi pračku a kuchynskú linku a ako padala, tak si udrela hlavu o linku. Aj tieto nelogické skutočnosti sú podľa jeho názoru len a výlučne dôkazom, že príbeh poškodenej má síce reálny základ (teda, že k incidentu došlo), avšak je dotvorený fiktívnymi skutočnosťami, ktorých účelom mal byť jeho trestnoprávny postih. Uvedené pritom dokazuje aj vyjadrenie poškodenej, keď vyšetrovateľovi uviedla, že si myslí, že si zaslúži trest a to aj trest odňatia slobody, aby si uvedomil, že nie je handra. Má za to, že toto jednoznačne nie je reakcia a odpoveď ženy, ktorá má byť dlhodobou týraná – je predsa všeobecne známe (a vedeckou komunitou tvrdené), že týrané ženy sa snažia obhajovať správanie sa agresora a z jeho konania viniť seba.

j) Poukázal rovnako na skutočnosti, že pri podávaní trestného oznámenia si poškodená nevedela spomenúť na žiadnu situáciu, pri ktorej by malo dochádzať k fyzickým atakom (facke), no pri výsluchu o pár hodín na to si poškodená spomenula na incident so sliepku (pričom žiadne podrobnosti uviesť nevedela, keďže mal pes zabiť už „x sliepok“). Keďže poškodenej bolo asi zrejme (alebo jej bolo niekým „poradené“), že ak malo dochádzať k jej dlhodobému týraniu, mala by si spomenúť na viacero incidentov, preto si za účelom zvýšenia vierohodnosti a „posilnenia“ jej výpovede vymyslela vyššie uvedený absurdný incident s dcérou, pri ktorom mala stratiť vedomie.

k) Rovnako dal do pozornosti súdu, že poškodená ani raz pri svojej výpovedi spontánne nevypovedala, že by mal mať niečo spoločné so stavom jej chrupu, resp. nespomenula incident, pri ktorom sa jej mal zlomiť zub. Poškodená nič o facke, pri ktorej sa jej mal zlomiť zub, v rámci podaného trestného oznámenia neuviedla; naopak uviedla, že vždy mala len modriny. Rovnako tak aj počas výsluchu po vznesení obvinenia opakovane uviedla, že vždy mala po incidentoch len modriny, ktoré neriešila. Aj na hlavnom pojednávaní poškodená opakovane uviedla, že výsledkom údajných incidentov boli vždy len modriny, ktoré neriešila, resp. riešila make-upom. Nikdy spontánne žiadny incident, pri ktorom sa jej mal zlomiť zub neuviedla. V tomto kontexte uviedol, že výpoveď poškodenej je nelogická v tej časti, že v prípravnom konaní vo vzťahu ku gradácii uviedla (str. 7 - 8 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej), že facky neboli silnejšie, ale mala pocit, že to chce opakovať, že jej chce dať viac faciek. Ak teda mala po facke modriny, ktoré musela údajne prekryvať make-upom, ako je možné, že po troch fackách, po ktorým mala letieť miestnosťou, žiadne modriny na tvári nemala?! Poškodená až počas výpovede po vznesení obvinenia podľa jeho názoru na sugestívnu otázku vyšetrovateľa, že z fotografií o prehliadke tela je zrejme, že jej chýbajú zuby, že nemá kompletný chrup a či s tým má niečo spoločné, vypovedala, že áno, ale stalo sa to dávno, pred rokmi, pred dvomi, tak nejako, dal jej facku, keďže mala zub podvrtný, tak sa jej pri facke úplne zlomil. (str. 4 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Rovnako poškodená na hlavnom pojednávaní až na otázku samosudcu: „Čo sa týka vášho chrupu, zubov, k tomu sa ako vyjadríte?“ poškodená uviedla: „To je A. robota. Dal mi facku a zrejme som spadla a vylomili sa mi zuby. Ja som padla toľkokrát po tých fackách, že si to už nepamätám.“ Je pritom vskutku pozoruhodné, že poškodená nikdy spontánne žiadny vylomený zub či zuby neuviedla, ale uviedla to až vtedy, keď sa na to vyšetrovateľ či samosudca spýtal. Zároveň poukázal na skutočnosť, že v prípravnom pojednávaní poškodená hovorí o jednom zube, ktorý jej mal vylomiť, na hlavnom pojednávaní však už hovorí o tom, že sa jej malo vylomiť viac zubov. Aj toto je podľa jeho názoru dôkazom

výmyslov, „prikrášľovania“ a dramatizácie výpovede poškodenej, ktorej cieľom je mu uškodiť. Každému čo len trochu racionálne zmýšľajúcemu človeku je predsa zrejmé, že pokiaľ sa policajt či sudca pýta na chrup a či s tým mám niečo spoločné, ak mu chce uškodiť, tak odpovie, že áno. Skutočnosť, že o údajnom vylomení zubu po údajnej facke nikdy spontánne nehovorí, a zároveň ohľadom následkov údajných faciek (aj na otázku vyšetrovateľa či obhajoby) navyše opakovane hovorí, že vždy šlo len o modriny; fakt, že najprv spomína len jeden zub a neskôr na hlavnom pojednávaní viacero zubov, skutočnosť, že so zubami (ani ničím iným okrem posledného incidentu) nešla na ošetrovanie, je podľa neho dôkazom o tendenčnosti výpovede poškodenej a jej výmysloch. Dôrazne odmieta tieto tvrdenia poškodenej. Ide o nehoráznu lož, ktorou mu chce len uškodiť.

l) Ďalej poukázal aj na skutočnosti týkajúce sa údajnej motivácie poškodenej podať trestné oznámenie po poslednom incidente. V trestnom oznámení poškodená na otázku vyšetrovateľa prečo nevolala políciu už skôr, keď má zo neho strach uviedla, že si myslela, že je to vždy jej chyba a až seriál Policajti v akcii jej dodal odvalu. Poškodená ďalej uviedla, že si myslí, že si zaslúži trest a to aj trest odňatia slobody, aby si uvedomil, že nie je handra. Na otázku vyšetrovateľa prečo sa s ním nerozišla poškodená odpovedala, že dôvodom boli deti, že by jej ich potom nedal. Vo výpovedi po vznesení obvinenia poškodená na otázku, prečo sa rozhodla zavolať políciu, odpovedala: „Už toho bolo veľa, už proste tékla krv, už mám z neho veľký strach, proste sa rada dívam na tých policajtov v akcii, aj to bola jedna a ďalší impulz, že sa bojím, že ma zabije a nebudem vidieť vyrastať deti.“ (str. 6 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Na hlavnom pojednávaní poškodená uviedla, že od skončenia incidentu do času, kým zavolała políciu počkala, kým zaspí, možno zaspala aj ona a potom zavolała políciu. Uviedla, že televíziu nesledovala. Na otázku obhajoby, či poškodená sledovala epizódu seriálu Policajti v akcii, ktorá bola vysielaná dňa 04.02.2023 o 00.40 hod., poškodená uviedla, že túto epizódu sledovala cez deň, nie v noci, pričom obsahom tejto epizódy bolo „týranie blízkej zverenej osoby, únosy detí a tak“. Pokiaľ ide teda o motiváciu poškodenej, ktorou mal byť seriál „Policajti v akcii“, ktorý jej mal dodať odvalu, tak je ťažké uveriť tomu, že poškodená tento seriál nesledovala po tom, ako došlo k incidentu. Z iného vykonaného dôkazu – televízneho programu - vyplýva, že 04.02.2023 o 00.40 hod. bola vysielaná epizóda tohto seriálu. Tento seriál sa skladá z troch príbehov, v ktorom zasahujú policajti a objasňujú trestnú činnosť. Každý z príbehov má približne 20 minút, ide o rôznorodé trestné činy a jedna epizóda trvá viac ako hodinu, keďže obsahuje aj niekoľko reklamných blokov vysielaných televíziou. Častokrát je v rámci jednotlivých príbehov zachytené, že poškodení čakajú na privolanú hliadku pred svojim domom či miestom, kde došlo k spáchaniu trestného činu. Poškodená, ktorá údajne mala túto epizódu pozerať cez deň a nie v noci (teda cez deň 03.02.2023, keďže repríza epizódy sa vysielala v noci) uviedla, že obsahom tejto epizódy bolo „týranie blízkej zverenej osoby, únosy detí a tak“. Z uvedeného je tak zrejmé, že poškodená sledovala epizódu seriálu, ktorý sa týkal práve trestného činu, za aký na neho podala trestné oznámenie. Je vskutku pozoruhodné, že 04.02.2023 o 00.40 hod. začína repríza epizódy seriálu Policajti v akcii, ktorej obsahom je „týranie blízkej zverenej osoby, únosy detí a tak“ (ktorú mala poškodená údajne sledovať počas predchádzajúceho dňa a nie v noci) a následne 04.02.2023 o 01.07 hod., teda približne v čase, kedy skončil prvý z troch príbehov epizódy, volá poškodená na tiesňovú linku, uvádza, že ju má biť a policajnú hliadku počká pred domom (teda zhodou okolností a úplnou náhodou presne rovnako, ako to robia osoby v seriály Policajti v akcii). Má za to, že po ich večernej hádke, ktorá skončila incidentom, kedy poškodenú neprimeranou silou odstrčil, pri čom sa zranila, s ohľadom na fakt, že poškodenej predtým oznámil, že chce začať žiť s inou ženou a chce aj vyriešiť otázku spoluvlastníctva k rodinnému domu, poškodená našla „inšpiráciu“ ako predmetný incident využiť na jeho kriminalizáciu a „zbavenie“ sa ho. Pokiaľ ide o verbalizovanú motiváciu na zavolanie polície, resp. prečo sa s ním nerozišla, ktorou malo byť to, že mala strach, že by jej nedal deti, resp. že ju zabije a neuvidí vyrastať deti, tak tento motív sa časom ukázal ako čistý výmysel a myslí si, že ide o naučenú repliku zo seriálu Policajti v akcii. Bola to práve poškodená, ktorá sa v auguste 2023 rozhodla odísť do Českej republiky, do J., za svojím otcom, pričom deti nechala jeho matke, ktorá sa o ne stará. Poškodená do súčasnosti s deťmi udržiava len občasný telefonický kontakt a navštevuje ich minimálne. Navyše, obe spoločné deti boli rozhodnutím Okresného súdu Senica, pracovisko Skalica, zo dňa 08.08.2024, sp. zn. 26P/23/2023, zverené do spoločnej náhradnej starostlivosti jeho mamy I. B. a jej manželovi C. B.. Teda motivácia poškodenej, ktorá sa nechcela s ním rozísť preto, že sa bála, že by jej deti nedal, resp. rozhodla sa riešiť údajnú trestnú činnosť (týranie) zo strachu, že ju zabije a neuvidí deti vyrastať, je úplný výmysel pravdepodobne naučený zo seriálu Policajti v akcii a v reálnom živote bola táto motivácia úplne vyvrátená, keďže o deti sa nestará. V tejto súvislosti pre vysvetlenie uviedol, že s ich deťmi je v kontakte, avšak so zverením ich detí do náhradnej osobnej starostlivosti jeho mamy a jej manžela vo vyššie uvedenom konaní súhlasil aj on, a to práve z dôvodu hroziaceho dlhoročného trestu odňatia slobody, pričom nechcel, aby sa v takom prípade stali deti bezdomovci a nemal sa o ne kto postarať.

Pokiaľ ide o motiváciu poškodenej riešiť vec zavolaním polície, ktorú vyjadrila tak, že uviedla: „Už toho bolo veľa, už proste tékla krv, už mám z neho veľký strach (...), tak aj toto považoval za nelogický výmysel. Na jednej strane poškodená tvrdí, že posledný incident bol najhorší, keďže dovtedy boli pri ňom vždy deti a vždy dostala len jednu facku, potom uvedie, že bol aj údajný incident, pri ktorom dcéra hovorila „maminko, neumieraj“ a ktorý sa objektívne nemohol stať a následne hovorí ešte aj o incidente, pri ktorom sa jej mal vylomiť zub, resp. zuby. Na tomto mieste uviedol, že pokiaľ by v minulosti nastal incident, kedy by si poškodená vylomila zub, resp. zuby (záleží, ktorú verziu vymysleného príbehu by si poškodená práve vybrala), tak by jej musela logicky tiecť krv, takže ani táto skutočnosť logicky „nesedí“.

m) Poškodená na hlavnom pojednávaní preukázateľne klamala, keď uviedla, že okrem listu, v ktorom mu oznámila svoj odchod do J., mu do väzby nič neposielala. Toto je preukázateľná lož, nakoľko do väzby mu posielala niekoľko zásielok, v ktorých bolo okrem tohto listu aj kresby od ich detí.

n) K údajným incidentom, ktoré mali medzi nimi počas rokov nastať, kedy mala od neho poškodená dostať vždy len jednu facku, uviedol, že je ťažké uveriť tomu, že preto jej nedal viac faciek, lebo ho mali vždy zastaviť deti. Ak by mal byť „tyran“ ako hovorí poškodená, tak je len ťažko predstaviteľné a uveriteľné, že by ho zastavila niekoľko mesačná až niekoľko ročná dcéra, resp. trojročný až 10 ročný syn, keďže okrem jedného incidentu, kedy mala byť svedkom jeho mama, boli prítomné pri každom údajnom útoku, okrem posledného zo dňa 03.02.2023. Tomuto výmyslu celkom zrejme neveril ani vyšetrovateľ, keď sa v rámci výsluchu po vznesení obvinenia pýtal poškodenej: „Takže sa dá povedať, že vždy mu deti zabránili v tom, aspoň teda v poslednej dobe, keď deti vedeli, lebo keď dajme tomu pred tromi rokmi, tak to tí deti boli dosť malé na to, aby tomu zabránili?“ poškodená odpovedala: „Dcéra začalo to vnímať v šiestich mesiacoch, pretože videla, že jej brat si ma bráni, tak začala aj ona, takže už tak nejak to začala vnímať. Neviem, či vedela, čo sa deje, ale každopádne vnímala, že sa niečo deje, pretože jej brat si ma zastal.“ (str. 10 - 11 prepisu kamerového záznamu z výsluchu poškodenej) Nie je však zrejmé, kto môže uveriť takémuto nereálnemu a vymyslenému tvrdeniu, že údajné napadnutia začala dcéra vnímať už v šiestich mesiacoch, resp. syn v troch rokoch mal brániť poškodenú pred mojimi údajnými útokmi. Aj túto skutočnosť považoval za jasný dôkaz toho, ako si poškodená vymýšľa a jej výpoveď za žiadnych okolností nemožno považovať za vierohodnú.

o) Rovnako dal do pozornosti súdu, že poškodená nikdy spontánne nevypovedala o svojich modrinách na križoch. Až keď na to bola dopytovaná vyšetrovateľom, resp. obhajobou, tak to zmienila. Z fotografií z prehliadky tela, ktoré sú súčasťou spisu, vyplýva, že modriny na tele majú rôznu farbu, ohraničenie, a teda sú rôzne „staré“. Ak je teda už na prvý pohľad zrejmé, že tieto modriny museli vzniknúť v rôznom čase, nemohli vzniknúť pri predmetnom incidente, ale poškodená sa usilovala, aby jej výpoveď vyzerala vierohodnejšie, resp. aby jeho konanie zveličila (pričom zdôraznil, že nemá v úmysle predmetný incident zo dňa 03.02.2023 bagatelizovať, zľahčovať, či ospravedlňovať). Za účelom posúdenia, či mohli zranenia vzniknúť poškodenou popisovaným konaním, navrhoval aj pribratie znalca, čo však súd zamietol.

p) V súvislosti s výpoveďou poškodenej na hlavnom pojednávaní dal odvolaciemu súdu do pozornosti aj odpoveď poškodenej na otázku obhajoby, že vzťah otca a matky bol dobrý. Ako však vyplýva z anamnézy, ktorá je obsahom znaleckého posudku vypracovaného dr. Selkom, str. 4 znaleckého posudku: „Matka bola ústrednou postavou rodiny, dominantná telesne aj povahovo, pracovali s otcom ako robotníci v potravinárstve (K. L. C.), rodičia nežili dobre, matka bola silná, otec drobný, chudý. Bola svedkom toho, keď sa pohádali, matka otca rýchlo fyzicky „upratala“. Otec bol záletník, matke bol neverný, rodičia sa rozviedli keď mala 12 r. Otec odišiel do Čiech, založil si vlastnú rodinu, má od neho niekoľko nevlastných súrodencov, okrem vlastnej sestry ešte 5 ďalších, nie sú v kontakte, otec je s ňou v neosobnom kontakte: posielala jej balíky a peniaze.“ Okrem toho, to, že poškodená ohľadom vzťahu jej rodičov na hlavnom pojednávaní klamala vyplýva aj zo správy ÚPSVaR Senica zo dňa 28.04.2023, kde pracovníčke ÚPSVaR uviedla, že poškodená bola v detstve svedkom násillia medzi jej rodičmi. Aj z uvedeného podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že sa poškodená snažila odpovede na hlavnom pojednávaní prispôbovať tak, aby vyznela vierohodnejšie a v „lepšom svetle“.

q) Ďalšiu preukázateľnú lož uviedla poškodená na hlavnom pojednávaní, keď vo vzťahu k financovaniu uviedla, že všetko platila ona, pričom zároveň uviedla, že mala príjem 450 EUR vrátane daňového bonusu. Dôrazne popieral, že všetky náklady financovala poškodená a vzhľadom na výšku jej príjmu to ani nie je objektívne možné. V tejto súvislosti poukázal na dokument označený ako „Mesačné náklady matky a maloletí“, ktorý bol prílohou návrhu na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom zo dňa 14.06.2023, na základe ktorého bolo vedené civilné konanie na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 26P/3/2023. Z predmetnej listiny označenej ako „Mesačné náklady matky a maloletí“ vyplýva, že samotná poškodená vo vyššie uvedenom civilnom konaní uviedla, že mesačné náklady len na poškodenú a naše spoločné maloleté deti predstavujú sumu 706 EUR a teda je nemožné, aby tieto náklady (pričom tu nie sú uvedené náklady na jeho osobu v rámci domácnosti) hradila len a výlučne

poškodená zo sumy 450 EUR. Zároveň pripomenul, že od roku 2016 bola poškodená aj dlhší čas na materskej, resp. rodičovskej dovolenke a teda objektívne je nemožné, aby náklady hradila len a výlučne poškodená. Navyše, z lustrácie súdu v Sociálnej poisťovni v civilnom konaní sp. zn. 26P/3/2023 ako aj z potvrdenia zamestnávateľa poškodenej vyplýva, že poškodená nezarábala mesačne v čistom 450 EUR s daňovým bonusom. To, že sa podieľal na financovaní domácnosti, vyplýva nepriamo aj z korešpondencie, ktorú mu poškodená zasielala do výkonu trestu, kde sa informoval, či majú peniaze, či je všetko zaplatené, pretože si uvedomoval, že výkon trestu odňatia slobody má nepriaznivý vplyv na rodinu aj po stránke finančnej. Zároveň uviedol, že predmetný spis Okresného súdu Senica, sp. zn. 26P/3/2023 navrhoval pripojiť do konania, avšak súd tomuto návrhu nevyhovel.

r) Ďalšou časťou, v ktorej sa poškodená snažila vypovedať tak, aby sa javila v „lepšom svetle“, bola aj odpoveď na otázku ohľadom poriadku v domácnosti, resp. kontroly zo strany ÚPSVaR Senica. V tejto súvislosti poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala, že pracovníci ÚPSVaR poškodenej vytkli, že sú trochu plesnivé steny, lebo sa posunuli škridlice a tiekla voda zo strechy. Ako však vyplýva z objektívnych dôkazov a to správy ÚPSVaR zo dňa 28.04.2023 vyplýva, že pracovníci ÚPSVaR Senica konštatovali, že čistota v domácnosti je na veľmi zlej úrovni, v izbách je celkovo veľký neporiadok, na čo bola poškodená opakovane upozornená, aby upratala.

s) Rovnako poukázal aj na prispôsobovanie výpovede poškodenej ohľadom skutočnosti, že svedkami údajných incidentov mala byť aj jeho mama, teda svokra poškodenej. Na hlavnom pojednávaní najprv poškodená vypovedala, v súlade s výpoveďou v prípravnom konaní, že svedkom incidentov mala byť jeho mama. No priamo na hlavnom pojednávaní nakoniec uviedla, že okrem jedného razu svokra žiadneho incidentu byť nemala. Má za to, že pôvodné tvrdenie poškodenej, že svokra mala byť svedkom údajných incidentov, malo len dramatizovať údajnú trestnú činnosť. Avšak, ako vyplynulo z iných dôkazov, jeho mama nebola svedkom ani jedného incidentu, teda výpoveď poškodenej je v rozpore s výpoveďou iného svedka – jeho mamy, s ktorou mala poškodená (ako to vyjadrila poškodená počas svojej výpovede) dobrý vzťah. Z vyššie uvedených skutočností má za to, že výpoveď poškodenej za žiadnych okolností nemožno považovať za konzistentnú, jasnú, logickú a vierohodnú, korešpondujúcu s ďalšími dôkazmi. Je pritom podľa jeho názoru zarážajúce, že súd výpoveď poškodenej takto vyhodnotil, a to vzhľadom na vyššie uvedené rozpory, nelogickosť a prispôsobovanie výpovede. Zároveň považoval za neprípustné, aby súd vzhľadom na vyššie uvedené v odôvodnení rozsudku uviedol, že: „Súd nenašiel žiaden dôvod, prečo by nemal výpovedi poškodenej uveriť a jej svedectvo o trestnej činnosti páchanej obžalovaným, považuje za úplne dostačujúce nato, aby súd obžalovaného uznal za vinného zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby (...)“ Uvedomuje si, že znalecké posudky vypracované na osobu poškodenej konštatovali jej všeobecnú a špecifickú vierohodnosť (hoci dr. Selko vo svojej výpovedi pred súdom vzhľadom na okolnosti, ktoré vyvstali z výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní do určitej miery korigoval, keď uviedol, že vzhľadom na osobnostný profil poškodenej sa poškodená snaží podávať také interpretácie, ktoré by mali byť v jej prospech, resp. má za to, že poškodená má sklony k určitému dramatizovaniu prežitého alebo účelovému prispôsobeniu prežitého), avšak znalecké dokazovanie nemôže nahrádzať dôkazy a ani voľné hodnotenie dôkazov vo veci samej. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok NS SR, sp. zn. 1Tdo 6/2021 zo dňa 04.07.2021), posúdenie špecifickej vierohodnosti vypočítanej osoby z hľadiska či dotknutá osoba v tom ktorom konkrétnom prípade klamala alebo hovorila pravdu, je otázkou, ktoré súvisí s právnym posúdením veci, ktoré patrí súdu a nie znalcovi. Pri hodnotení špecifickej vierohodnosti vypočítanej osoby, teda či v tom-ktorom konkrétnom prípade vypočítaná osoba klame alebo hovorí pravdu, je len na hodnotení súdu a v súlade s už uvádzanými pravidlami pre hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, opierajúc sa pritom o existujúce dôkazy. Navyše, ústavný súd uvádza, že aj pri overovaní všeobecnej vierohodnosti vypočítaných osôb nie je možné vylúčiť, že aj osoba, ktorá z hľadiska všeobecnej vierohodnosti by mala vypovedať pravdu, pokiaľ chce a je dostatočne motivovaná, môže vypovedať v rozpore s tým, čo prežila a zažila (uznesenie ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 548/2022). Vzhľadom na vyššie uvedené tiež namietal tvrdenie súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že výpoveď poškodenej je v súlade so správami ÚPSVaR, keďže je jednoznačné, že svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní prispôbovala tak, aby sa javila v lepšom svetle. Má za to, že aj toto vyjadrenie samosudcu je dôkazom jeho zaujatosti voči jeho osobe.

K výpovedi svedka – maloletého A. A.

Vo vzťahu k výpovedi svedka, syna, maloletého A. A., okresný súd uviedol, že je v úplnom súlade s výpoveďou poškodenej, že jeho výpoveď vyhodnotil ako dostatočne jasnú a zrozumiteľnú, pričom jednoznačne korešponduje s tvrdeniami poškodenej a výpoveď poškodenej jednoznačne podporuje a súd výpoveď maloletého syna vyhodnotil ako vierohodnú. V súvislosti s výpoveďou maloletého syna upriamil pozornosť súdu na nasledovné skutočnosti:

a) Syn sa narodil dňa XX.XX.XXXX. Výsluch syna sa uskutočnil dňa XX.XX.XXXX. Na otázku vyšetrovateľky, kedy sa syn narodil, nevedel odpovedať, hoci mal narodeniny dva dni predtým!

b) Syn v úvode výsluchu uviedol (str. 2 prepisu výsluchu): „A ešte ci mi rekla mamka, neríkat, enem slobodná vúla.“ Z uvedeného má za to, že poškodená sa o výsluchu s ním rozprávala, povedala mu, čo má vypovedať, zároveň mu však povedala, že o tom nemá hovoriť. Uvedené pritom podľa jeho názoru podporuje aj odpoveď syna na otázku obhajcu na záver výsluchu, kedy sa syn vyjadril nasledovne (str. 12 prepisu výsluchu):

Obhajca: „(...) Rozprával si sa s maminou o dnešnom výsluchu?“

Svedok: „Ona se mnú.“

Obhajca: „Ona s tebou? A hovorila ti niečo?“

Svedok: „Nič.“ Z uvedeného je jednoznačné, že poškodená sa so synom o výsluchu rozprávala, povedala mu, čo má vypovedať a zároveň mu zakázala o tejto skutočnosti počas výsluchu hovoriť. Inak sa nedá vysvetliť to, že synovi o výsluchu hovorila, ale nepovedala mu nič.

c) Syn na úvod výsluchu (str. 2 prepisu výsluchu) uviedol:

Vyšetrovateľka: „(...) Klamem, keď poviem, že vonku je také zamračené, tak čo poviem?“

Svedok: „Nepravdu.“

Vyšetrovateľka: „Hovorím pravdu, je tak zamračené, není?“

Svedok: „Mne to nepríde.“

Vyšetrovateľka: „Tebe to nepríde? Tebe to príde ako?“

Svedok: „Bílo.“

Vyšetrovateľka: „Je bílo, dobre, ták dobre. Takže musíme hovoriť pravdu, áno?“

Svedok: „Hmm.“ V daný deň bolo zamračené, napriek tomu syn uviedol, že to je nepravda. Uvedené má veľký vplyv na posudzovanie vierohodnosti výpovede syna.

d) Pokiaľ súd vyhodnotil výpoveď syna ako vierohodnú, tak ktorej z častí výpovede syna uveril? Že poškodenú napadol päť krát (str. 6 prepisu výsluchu)? Deväť krát (str. 7 prepisu výsluchu)? Tri krát (str. 9 prepisu výsluchu)? Alebo len jeden krát (str. 11 prepisu výsluchu)? Či si sudca tiež len „tipol“ ako sa vyjadril syn vo vzťahu ku počtu údajných faciek (str. 11 prepisu výsluchu)? Syn sa v závere výsluchu ďalej vyjadril, že počet údajných atakov si „trošku tipol“. S ohľadom na uvedené nie je možné vyhodnotiť výpoveď syna inak ako nevierohodnú. Ak mali byť deti svedkami všetkých incidentov voči poškodenej (okrem jedného, keď bola svedkom jeho mama a okrem incidentu dňa 03.02.023) – tak koľkokrát vlastne poškodenú napadol?

e) Z výsluchu syna vyplynulo, že poškodená na jeho druhý vzťah a deti s inou ženou opakovane hrubo a vulgárne nadávala, čo syn vnímal tak, že ho poškodená provokovala a robila mu zle. Správala by sa takto týraná žena?!

f) Rovnako z výsluchu syna vyplynulo, že poškodená doma neupratuje a v spoločnej domácnosti bol veľký neporiadok – čo bolo v rozpore s jej prezentáciou na hlavnom pojednávaní a rovnako aj so správami ÚPSVaR Senica.

g) Rovnako tak z výsluchu syna vyplynulo, že otázka predaja domu bola nejakým spôsobom diskutovaná, resp. že poškodenej otec chcel predat dom. Uvedené je dôkazom, že poškodená spomenula jeho úmysel vyriešenia podielového spoluvlastníctva k spoločnému domu aj iným osobám (zrejme jej otcovi), ktoré navrhovali jeho predaj. Za účelom posúdenia vierohodnosti výpovede maloletého syna navrhoval, aby súd do konania pribral znalca z odboru psychológia, avšak súd tento návrh na obstaranie a vykonanie dôkazu zamietol. Má však za to, že súd tak nepostupoval správne, nakoľko výpoveď syna je pre rozhodnutie súdu obzvlášť dôležitá a s ohľadom na jeho vek (10 rokov) bolo nevyhnutné posúdiť, či syn nemal podstatne zníženú schopnosť správne vnímať alebo vypovedať; teda tak, ako to predpokladá zákon. Potrebu pribratia znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku na vierohodnosť syna bola pri tom umocnená aj správami ÚPSVaR Senica zo dňa 28.04.2023 a 28.09.2023, z ktorých vyplýva, že syn navštevuje neurológa, nakoľko existuje podozrenie na poruchu pozornosti a syn tiež navštevuje aj CPPP a P v Holíči, a to v tom čase už asi 4 roky. V súvislosti s hodnotením výpovede syna, aj vzhľadom na súdom tvrdenú jasnosť a zrozumiteľnosť, úctivo požiadal súd o jej prečítanie (prípadne prehratie) a posúdenie týchto tvrdení súdu prvého stupňa, s ktorými zásadne nesúhlasí. S ohľadom na uvedené má za to, že nemožno výpoveď syna vyhodnotiť ako vierohodnú.

K výpovedi svedka – J. K.

Výpoveď svedka, suseda, J. K., súd vyhodnotil ako dôkaz svedčiaci proti nemu. Navyše súd uviedol, že tento svedok sa na hlavnom pojednávaní snažil vypovedať v jeho prospech a svojou výpoveďou mu chcel pomôcť, pričom súd neuviedol, z akých konkrétnych skutočností má za to, že sa snažil vypovedať v jeho prospech, len poukázal na údajné rozpory vo výpovedi na hlavnom pojednávaní a prípravnom konaní, ktoré vraj nevedel zdôvodniť. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v odôvodnení

napadnutého rozsudku neuviedol, z akých skutočností dospel ku presvedčeniu, že svedok K. sa snažil vypovedať v jeho prospech a chcel mu svojou výpoveďou pomôcť, robí rozhodnutie nepreskúmateľným a arbitrárnym. Má za to, že toto hodnotenie výpovede svedka K. je zo strany súdu preto také, lebo v skutočnosti vypovedal v jeho prospech (bez úmyslu mu pomôcť). Z výpovede svedka K. jednoznačne vyplynulo, že nevidel žiadny incident medzi ním a poškodenou, nevidel na nej žiadne známky násilia, zranenia, nevidel poškodenú plakať, nevidel žiadne modriny, nevedel, že ju mal zbiť, toto sa svedok K. dozvedel až následne, teda mal to z počutia. Má vedomosť, že sa hádali s poškodenou. Nevidel ho piť alkohol, videl ho robiť nákupy a chodiť s deťmi na prechádzky, nikdy ho nenapadlo kvôli hádkam volať políciu. Čo sa týka údajného rozporu s výpoveďou z prípravného konania, namietal, že o žiadny rozpor s výpoveďou v prípravnom konaní nejde a ide len o absurdný výklad prokurátora a samosudcu. V prípravnom konaní svedok K. vypovedal dvakrát, a to dňa 25.04.2023 a 30.05.2023, pričom v oboch výsluchoch konzistentne tvrdil, že nikdy nevidel žiadny incident medzi ním a poškodenou, nevidel na poškodenej žiadne zranenia alebo známky násilia, poškodená sa mu nikdy nesťažovala.

Čo sa týka výpovede, ktorá bola uskutočnená v prípravnom konaní dňa 30.05.2023, tak svedkovi boli opakovane položené viaceré otázky, na ktoré svedok už vypovedal dňa 25.04.2023. Je faktom, že počas daného úkonu sa vyšetrovateľ spýtal otázku: „Videli ste niekedy na F. G. modriny?“, na čo svedok K. odpovedal: „Nie, nevidel. Keď sa aj stalo, že ju zbil, tak ona furt nevychádzala. Ani teraz som ju dva týždne nevidel.“ Z kontextu danej výpovede a údajného „rozporu“ je jednoznačné, že slovo „keď“ je myslené vo význame „ak“. Absolútne nerozumel, ako môže prokurátor, ktorý bol v tom čase na výsluchu prítomný a následne aj samosudca, takto hrubo kriviť význam obsahu výpovede svedka K., keď z kontextu jeho výpovede je nespochybniteľné a jednoznačné, že svedok nevidel žiadne zranenia, žiadne incidenty, žiadne stopy násilia a ešte tvrdiť, že ide o rozpor vo výpovedi s výpoveďou v prípravnom konaní! V kontexte s výpoveďou svedka K. upriamil pozornosť odvolacieho súdu na nasledovnú pozoruhodnosť, ktorá dokonale ilustruje spôsob „svojoľného“ hodnotenia dôkazov samosudcom. Na zvukovom zázname z hlavného pojednávania zo dňa 16.10.2023 je zaznamenaná protokolácia samosudcu (diktovanie zapisovateľke) odpovede svedka K. na otázku obhajoby, či si svedok myslel alebo nemyslel, že obvinený poškodenú bije keďže jeho výpoveď bola v tomto ohľade zmätočná (v čase 01:37:30 zvukového záznamu), a to v nasledovnom znení (pričom počuť písanie zapisovateľky): (samosudca diktuje zapisovateľke): „Ja som si nemyslel, že ju bije. Ja som si myslel, že to je slušný chalan.“ V tomto kontexte pritom poukázal na pôvodné znenie zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 16.10.2023, kde je odpoveď na otázku obhajoby v príkrom rozpore s diktovaním samosudcu, odpoveď je úplne iná a jej znenie je zaznamenané nasledovne:

Obhajca: Na moju otázku či ste si mysleli, či p. A. bije p. G., ste povedali nie. Následne sa pánovi prokurátorovi povedal, že áno.

Odpoveď svedka: Ja som si to myslel, že ju bil, keď pišťali. Ja neviem povedať. Ja som si myslel, že je to slušný chalan.

Je teda zrejme, že po hlavnom pojednávaní (do dňa 18.10.2023, kedy bola zápisnica doručená elektronicky obhajobe) došlo pravdepodobne na základe konkrétneho pokynu neznámej osoby k zmene protokolácie v príkrom obsahovom aj významovom rozpore s výpoveďou svedka v jeho neprospech (pričom je ťažko predstaviteľné a mysliteľné, že by niečo podobné urobila asistentka „sama od seba“, teda bez pokynu nadriadenej osoby). Rovnako v zápisnici chýbali aj ďalšie otázky samosudcu, resp. odpovede svedka. Podaním zo dňa 28.05.2024 sa domáhal opravy a doplnenia zápisnice v nasledovnom rozsahu:

1. Na strane 14 zápisnice opraviť odpoveď svedka (riadok 23) na otázku obhajcu, či si svedok myslel, že obvinený bije poškodenú od roku 2016 (riadok 21 a 22) (čas 01:36:46 zvukového záznamu zo dňa 16.10.2023) a nahradiť ju odpoveďou svedka v nasledovnom znení:

„To jsem si asi nemyslel. Enem jsem si myslel, reku, že sa hádajú. Tam byli aj decká, tí robili hurhaj.“

2. Za odpoveď svedka uvedenú v bode 1. tohto článku podania doplniť otázku samosudcu a odpoveď svedka (čas 01:37:20 zvukového záznamu zo dňa 16.10.2023) v nasledovnom znení: Otázka samosudcu: Takže mysleli ste si to, že ju bije, keď ste ju počuli kričať a pišťať?

Odpoveď svedka: Ja som si nemyslel, že ju bije. Ja som si myslel, že to je slušný chalan.

3. Opraviť odpoveď svedka na nasledujúcu otázku samosudcu zaznamenanú na strane 14 zápisnice (riadok 28 a 29 zápisnice) (čas 01:38:13 zvukového záznamu zo dňa 16.10.2023) nasledovne:

Odpoveď svedka: Ja som s policajtami ani nebol. Vtedy, keď sa to stalo, tak oni boli aj u mňa tí z kriminálky.

4. Za odpoveď svedka v bode 3. tohto článku podania doplniť otázku samosudcu a odpoveď svedka (čas 01:37:20 zvukového záznamu zo dňa 16.10.2023):

Otázka samosudcu: No, a pýtali sa Vás na toto?

Odpoveď svedka: To ne, ja som ani o ničom nevedel vtedy ešte na druhý deň, až na tretí deň som sa to dozvedel. Súd vyhovel žiadosti o doplnenie a opravu zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 28.05.2024 v celom rozsahu a to uznesením zo dňa 10.06.2024. V odôvodnení predmetného uznesenia, ktorým bolo žiadosti o opravu a doplnenie zápisnice z hlavného pojednávania vyhovené je však uvedené aj nasledovné absurdné tvrdenie: „Pre úplnosť súd dodáva, že i napriek odôvodnenej oprave a doplneniu zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 16.10.2023 sa súd nestotožňuje s vyjadrením obhajcu uvádzaným v námietke, že pôvodné znenie zápisnice by malo byť v neprospech obžalovaného, nakoľko aj pri odstraňovaní rozporov vo výpovedi svedka J. K. tento uviedol nasledovné: Ale ja som to nevidel. Ja som si myslel, že ju bije, lebo ona pišťala. To som počul vo vnútri, ja som bol v obývačke, cez steny to je počuť.“ Uvedené tvrdenie súdu mu príde absolútne absurdné a iracionálne. Na predmetnom hlavnom pojednávaní došlo k tomu, že svedok K. na otázky obhajoby najprv tvrdil, že si nemyslel, že obvinený poškodenú bije, avšak na otázku prokuratúry povedal, že si myslel, že ju bije. Preto sa obhajoba pýtala, či si svedok K. myslel alebo nemyslel, že obvinený poškodenú zbil, na ktorú svedok odpovedal, že si to nemyslel. A o niekoľko sekúnd neskôr to zopakoval aj v odpovedi na otázku samosudcu (ktorá sa tiež do pôvodného znenia zápisnice „záhadne“ nedostala). Na tomto mieste a v tejto súvislosti tiež poukázal aj na odstraňovanie údajného „rozporu“ s výpoveďou v prípravnom konaní (str. 14 zápisnice hore), na ktoré svedok uviedol: „Ona nevychádzala na ulicu. Ja si nepamätám, že som uviedol, že ju zbil, ja cez steny nevidím. Ja som počul, že sa hádajú, ale to bolo cez stenu.“ Ak teda na otázku obhajoby, ktorou sa majú odstrániť nejasnosti vo výpovedi svedka, svedok odpovie, že si nemyslel, že poškodenú zbil, táto odpoveď je takto na hlavnom pojednávaní diktovaním samosudcu takto zaprotokolovaná, po pojednávaní v zápisnici pravdepodobne po zásahu neznámej osoby zmenená tak, že si svedok údajne myslel, že poškodenú zbil, tak skutočne nerozumel, ako táto zmena nemôže byť v jeho neprospech?! Má za to, že tento postup súdu ako aj toto iracionálne a nelogické vysvetlenie je len dokonalou ilustráciou predpojatosti samosudcu voči jeho osobe. S ohľadom na vyššie uvedené je toho názoru, že súd postupoval nesprávne, nepreskúmateľne a arbitrárne, keď vyhodnotil výpoveď svedka v jeho neprospech. Takéto hodnotenie dôkazu je v rozpore s elementárnou logikou a elementárnym jazykovým výkladom.

K výpovedi svedka – M. K.

Aj výpoveď svedkyne K. súd vyhodnotil ako dôkaz svedčiaci proti nemu. Aj v tomto prípade súd uviedol, že svedkyňa sa na hlavnom pojednávaní snažila vypovedať v jeho prospech a svojou výpoveďou mu chcela pomôcť, pričom súd neuviedol, z akých konkrétnych skutočností má za to, že sa snažila vypovedať v jeho prospech, len poukázal na údajné rozpory vo výpovedi na hlavnom pojednávaní a prípravnom konaní, ktoré vraj nevedela zdôvodniť. Úprimne povedané, ani nevie zdôvodniť iracionálnu a absurdnú interpretáciu výpovede K. prokurátorom a samosudcom inak, ako predpojatou a zaujatou voči jeho osobe. Svedkyňa K. tak, ako v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že sa pridrižiava svojej výpovede z prípravného konania, že nikdy nikomu neublížil, že sa jej zdá ako nekonfliktný človek, že ho nevidela opitého, že poškodenú zbitú nevidela, nepočula, že ju mal zbiť, nevidela žiadne zranenia poškodenej. Ďalej uviedla, že nevie, čo sa 03.02.2023 dialo, deti sa u nich naháňali, bol u nich hluk a až manžel, teda svedok K., jej povedal, čo sa stalo – teda je svedkom z počutia, pričom jej to povedal svedok, ktorý to tiež len počul od iných osôb! K údajným rozporom vo výpovedi svedkyne K. z prípravného konania uviedol, že nejde o žiadne rozpory, ale o hrubé, manipulatívne a účelové dezinterpretovanie výpovede svedkyne jednak z prípravného konania ako aj hlavného pojednávania. Svedkyňa K. na hlavnom pojednávaní uviedla, že ho nevidela opitého. V prípravnom konaní svedkyňa vypovedala nasledovne:

Otázka vyšetrovateľa: „Aj ste počuli v ten deň, alebo deň predtým nejaký krik alebo hluk z ich domu?“

Odpoveď: „Neviem vám povedať, bolo tam viac piskotu, deti pišťali, dvere búchali, ale či sa honili teda naháňali alebo sa bili neviem, mňa to zobudilo, lebo tie domy sú spojené. Víte, keď prišiel dom a mal vypité, tak hneď je iskra.. Namietal, že toto predsa nie je žiadny rozpor. Prokurátor vytrhol z kontextu časť výpovede, pričom z kontextu je zrejmé, že svedkyňa (rovnako ako svedok K.) slovo „keď“ použila vo význame „ak“ – rovnako tak tento údajný rozpor logicky na hlavnom pojednávaní svedkyňa vysvetlila. Svedkyňa zároveň vo výsluchu uviedla, že to, že sa poškodená mala brániť, si začala myslieť až po tom, čo jej manžel – svedok K. – povedal, čo sa stalo. Teda je zrejmé, že svedkyňa si „domyslela“ možný priebeh udalostí dňa 03.02.2024. O absencii nezaujatosti samosudcu a jeho predpojatosti k jeho osobe svedčí aj fakt, že sám samosudca chcel bez procesnej iniciatívy prokurátora odstraňovať údajné rozpory so skoršou výpoveďou svedkyne (str. 16 zápisnice), čo obhajoba namietala, avšak týmto naviedol prokurátora, aby navrhol údajný rozpor odstrániť. Bez ohľadu na to je však zrejmé, že svedkyňa vypovedala len o incidente, ktorý sa stal 03.02.2023, nie o iných údajných incidentoch. Pripomenul, že incident z 03.02.2023 nepopiera, došlo k nemu, ale inak ako popisuje poškodená. Má za to, že aj výpoveď

svedkyne K. bola v jeho prospech, keďže vypovedala v zásade len o incidente zo dňa 03.02.2023, ktorý nepopiera. S ohľadom na vyššie uvedené má za to, že súd postupoval nesprávne, nepreskúmateľne a arbitrárne, keď vyhodnotil výpoveď svedka v jeho neprospech.

K výpovedi svedka – H. A.

V súvislosti s výpoveďou svedkyne H. A. súd uviedol, že ju nevyhodnotil ako dôkaz, ktorý by mohol naznačovať obžalovaného nevinu, prípadne dôkaz, ktorý by mohol podporovať jeho tvrdenia. Svedkyňa A., ktorá bola vtedajšou partnerkou, s ktorou chcel začať žiť (teda pre ktorú chcel odísť od poškodenej) vypovedala na hlavnom pojednávaní, že je milujúci otec, že sa ľúbia, že poškodená si uvedené skutočnosti vymyslela z pomsty, lebo ho chcela len pre seba, pričom tieto skutočnosti poškodená hovorila v meste, že keď ho nebude mať poškodená, nebude ho mať ani svedkyňa. Svedkyňa ďalej vypovedala, že je dobrý človek, že nikdy neublížil jej ani deťom. Poškodenú charakterizovala ako pomstychtivú osobu, ktorá mu chce ublížiť, lebo ho chcela len pre seba, pričom toto mala hovoriť aj pred ďalšou osobou, pánom H. A.. Vo vzťahu k incidentu, ktorý sa odohral 03.02.2023 svedkyňa uviedla, že mal vypité, že ho poslala domov a od polície sa dozvedela, že je vo väzbe. Vo vzťahu ku poškodenej svedkyňa popísala jeden jej konflikt, ktorého svedkom bola aj svedkyňa N., pričom svedkyňa uviedla, že poškodená bola neslušná v súvislosti s deťmi svedkyne H. A., ktoré nazvala pankhartami. Svedkyňa uviedla, že ju nikdy fyzicky nenapadol, na vzťah s poškodenou sa sťažoval len v zmysle, že poškodená je neporiadna a robí mu schválnosti, inak na poškodenú nič zlé nepovedal. Svedkyňa ďalej pokračovala, že v ich vzťahu sa, ako každý, hádali, boli to výmeny názorov, ale nebol to žiadny extrém, že by na svedkyňu zaútočil alebo ju udrel. V kontexte so správaním poškodenej voči svedkyňi poukázal aj na znalecký posudok dr. Selka, v ktorom je uvedené nasledovné vyjadrenie poškodenej, ktoré mu uviedla počas vyšetrenia znalcom:

„...vedela o ňom, že má iné vzťahy, deti s inou ženou, že sedel za neplatenie alimentov. Zhovárala sa s jeho predchádzajúcou partnerkou, ku ktorej chodievala, keď sa pohádali, alebo aj bez toho. Ona ju chcela vytočiť, nakoniec ju vytočila poškodená. Tak mu treba, keď si nevie vybrať a neváži si čo má doma. Komunikuje s matkou partnera, tá jej radila, aby dávnejšie dala zavrieť jej syna, lebo si nič iné nezaslúži.“ Uvedené vyjadrenie poškodenej je pritom v súlade s výpoveďou svedkyne A. o správaní sa poškodenej a celkom jednoznačne je dôkazom o motíve poškodenej vymyslieť si na neho skutočnosti, ktorými ho chce kriminalizovať. Čo sa týka „rozporu“ s výpoveďou svedkyne A., na ktorú súd odkazuje v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, namietal, že súd pripustil odstraňovanie rozporov so zápisnicou pred vznesenia obvinenia, teda s neprocesnou výpoveďou svedkyne. V súvislosti so svedkyňou A. si pre úplnosť uviedol, že so svedkyňou uzavreli manželstvo. Pokiaľ by bol tyran, nevhodne sa k nej alebo deťom správal, vydala by sa za neho svedkyňa? Má za to, že súd nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď nevyhodnotil výpoveď svedkyne v jeho prospech. Naopak, má za to, že súd postupoval nezákonne, keď dovolil „odstraňovať rozpory“ s výpoveďou pred vznesenia obvinenia a teda na túto časť výpovede svedkyne by nemal prihliadať, nieto sa na túto časť v odsudzujúcom rozsudku odvolávať. Rovnako namietal, že súd sa nijako nevysporiadal a nijako nezohľadnil tie skutočnosti, ktoré sú v jeho prospech, resp. tieto súd úplne ignoroval.

K výpovedi svedka – I. B.

Čo sa týka výpovede svedkyne I. B., mamy, súd uviedol, že jej výpoveď považuje za klamstvo a výmysel. Súd poukázal na skutočnosť, že svedkyňa v prípravnom konaní odmietla vypovedať, pričom ako dôvod uviedla, že nechcela mu uškodiť. Súd preto jej výpoveď vyhodnotil ako nevierohodnú, urobenú s cieľom pomôcť mu zbaviť sa trestnej zodpovednosti za konanie, ktoré sa mu kladie za vinu. S týmto hodnotením súdu výpovede svedkyne B. nesúhlasil. Je pravdou, že mama v prípravnom konaní odmietla vypovedať a teda tým využila svoje zákonom ustanovené právo a toto jej nemôže byť pripisované na ťarchu (a ani jemu). V súvislosti s jej vyjadrením, že v prípravnom konaní nevypovedala, sa jej otázky pýtala aj obhajoba a aj prokurátor, pričom svedkyňa uviedla (str. 23 zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 20.11.2023), že v prípravnom konaní tomu nerozumela, že si uvedomuje, že musí hovoriť pravdu a ak by klamala, tak by sa dopustila krivej výpovede, uviedla tiež, že vo výpovedi nepovedala žiadnu lož. Na otázku prokurátora, či si myslí, že keď povie pravdu, že môže niekomu ublížiť, resp. môže ublížiť jemu svedkyňa jasne vysvetlila dôvod, pre ktorý využila v prípravnom konaní svoje právo nevypovedať a to, že nevedela v tej chvíli, čo má robiť. Z výpovede svedkyne B. však okrem iného vyplynulo, že nebola svedkom fyzického útoku na poškodenú, nevidela známky násilia na poškodenej, že hádky vyvolávala poškodená (čo je aj v súlade s výpoveďou svedka K.), že poškodená sa jej nestážovala na ich vzťah, nenapadlo ju nikdy volať z nejakého dôvodu políciu. Je dôležitou skutočnosťou, ktorá vyplynula z výpovede svedkyne B., že spolu s jej manželom, pánom C. B., bývali s nimi v spoločnej domácnosti a to niekoľko rokov. Z jej výpovede ďalej vyplynulo, že poškodená jej 04.02.2023 volala asi okolo jednej, nadávala poškodenej za to, čo vyviedla, lebo to je všetko nahraté s jej otcom, s ktorým sa tiež pohádala, lebo volal, že čo je s barákom, či sa predá. Zároveň uviedla, že poškodená vyvolávala hádky jednak s ním

ako aj s ňou. Má za to, že súd nesprávne vyhodnotil výpoveď mamy ako nevierohodnú len z toho dôvodu, že využila svoje zákonné právo odmietnuť vypovedať v prípravnom konaní, pričom svoje rozhodnutie jasne zdôvodnila tým, že nevedela, čo má robiť. Má za to, že súd každú jednu jedinou výpoveď, ktorá bola v jeho prospech, apriori vyhodnotil ako nevierohodnú, príp. hrubou manipuláciou s obsahom výpovede ju „otočil“ proti nemu.

K výpovediam svedkov – C. O., C. A., H. P.

Z výpovedí týchto svedkov nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by ho usvedčovala zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Naopak, ku nemu sa svedkovia vyjadrovali skôr v pozitívnom zmysle, svedok C. A. ho vídaval spolu s poškodenou a deťmi na nákupoch a ihrisku a vo vzťahu k poškodenej sa svedok P. vyjadril, že je to zvláštny typ človeka (rovnako ako ju hodnotil svedok K. a svedkyňa K.), že je náladová. K výpovediam svedkov – ppráp. I. G. a ppráp. Q. N.

Má za to, že uvedení svedkovia sa vyjadrovali len a výlučne k okolnostiam ich zásahu po tom, čo poškodená zavolała na linku 158 dňa 04.02.2023. Za dôležité (aj v kontexte s ďalšími dôkazmi) považoval to, že z výpovede svedkov vyplynulo, že poškodená mala zasahujúcim policajtom (okrem iného) uviesť, že ju „udrel“ (teda raz, pričom nešpecifikovala ako), resp. že ju zbil, rozbil jej peru. Zároveň zasahujúci policajti uviedli, že spal spolu s deťmi, nebol vôbec konfliktný, nebol agresívny, bol zmätený z toho, čo sa deje, akoby nevedel, čo sa deje. Má za to, že zasahujúci policajti svoju výpoveď dotvorili o „strašnom vystrašení“ poškodenej, ktorá sa mala triasť – k incidentu došlo 03.02.2023 okolo 22.00, incident podľa slov poškodenej trval krátko („tri facky netrávajú dlho“), potom si šiel ľahnúť a zaspal. Poškodená čakala so zavolaním polície do 04.02.2023, 01.07 hod., zhodou náhod zhruba do skončenia prvého príbehu epizódy Policajti v akcii, ktorú ale vtedy údajne nepozerala, lebo ju pozerala deň predtým a obsahom ktorej bolo týranie blízkej a zverenej osoby, potom vyšla pred dom, kde čakala v pyžame – podotkol, že šlo o začiatok februára a mohla jej byť zima a triasť sa aj z tohto dôvodu. Zároveň má za to, že zasahujúci policajti sa na predmetný výsluch „prípravovali“ a to tak, že si čítali nimi vypracovaný úradný záznam, hoci tvrdili, že nie. Toto presvedčenie vyplýva aj odpovede ppráp. I. G., ktorý na otázku prokurátora odpovedal (str. 4 zápisnice): „Nepamätám si to úplne presne, je to odstup času. Späťne som si to musel vyhľadať. (...)“.

K znaleckému posudku a výsluchu znalca dr. Selka

Čo sa týka znaleckého posudku vypracovaného dr. Selkom, má za to, že tento znalecký posudok je jednoznačne v jeho prospech a významnou mierou spochybňuje dôvodnosť podanej obžaloby ako aj správnosť a zákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku. Výsluch znalca dr. Selka na hlavnom pojednávaní navrhoval z dôvodu, že orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní znalecký posudok vypracovaný znalcom dr. Selkom pre neho nepochopiteľne interpretovali v neprospech a to v hrubom rozpore s akýmkoľvek možným výkladom, pričom túto interpretáciu prokuratúry si následne (opäť nepochopiteľne) osvojil aj súd (pričom túto skutočnosť zistil počas väzobného výsluchu po podaní obžaloby). Z tohto dôvodu žiadal o výsluch znalca dr. Selka k vypracovanému znaleckému posudku, aby znalec súdu a stranám konania uviedol, ako má byť ním vypracovaný znalecký posudok interpretovaný a bezprostredne uviedol všetky súvisiace a so znaleckým posudkom dôležité okolnosti. Na hlavnom pojednávaní bol dňa 20.11.2023 vypočutý znalec, ktorého výsluch bol jednoznačne v jeho prospech a preukázal, že ním vypracovaný znalecký posudok je v jeho prospech a má byť interpretovaný tak, že v posudzovanom prípade (v skratke) nejde z psychologického hľadiska o prípad domáceho násillia. Počas svojej výpovede znalec, dr. Selko, (okrem iného) uviedol, napr.:

a) str. 7-8 zápisnice:

„...Vlastne celý ten partnerský vzťah, ako to späťne preberám a vidím s odstupom bol konfliktný a spel k debaklu. A v prípade, že uvedená komunikácia medzi matkami jeho detí je taká aká je nasvedčuje tomu, že značná časť prejavov správania poškodenej vyplývala z frustrácie zo vzťahu okrem iného aj z frustrácie a nespokojnosti zo vzťahu, v ktorom bola a to čo ste teda to čo som tam uviedol vychádza z toho, ako mi to ona interpretovala a jej charakteristické vlastnosti psychológ by nemal robiť diagnostické závery, predtým boli psychologička a psychiater, ten nález nasvedčuje tomu, že páchatel' a obeť ako keby mali komplementárne vlastnosti a navzájom sa doplňali, takže keby som si mohol dovoliť spraviť záver, poškodená p. G. spĺňa kritéria poruchy osobnosti podobne ako teda jej partner, ktorý voči nej vystupoval agresívne. V prípade, ak sa stretnú takéto dve osobnosti, tak je veľmi veľká pravdepodobnosť, že príde ku konfliktom aj za optimálnych okolností. Tie okolnosti asi pozitívne neboli, tá rodina bola v kríze a podľa všetkého to spelo k rozchodu. To motivovalo aj správanie poškodenej v tom zmysle, že reagovala na veci, na ktoré by za iných okolností možno reagovala ináč keby mala pocit istoty v tom vzťahu, ona v tom vzťahu ten pocit istoty nemala. Vzhľadom k tým vzorcom správania, ktoré mala možnosť odpozorovať od rodičov v tej bazálnej rodine, volila stratégie také, aké odpozorovala od matky, že boli efektívne, resp. žene poskytujúce určité uspokojenie, že má situáciu pod

kontrolou. Nebolo to štandardné správanie ženy, ktorá je teda týraná resp. vystavená násiliu, hoci som nevedel, že mala strach mohla mať strach z toho kompletného, ale nejavilo sa to tak, že by to spĺňalo teda všetky kritéria domáceho násillia.“

b) str. 10 - 11 zápisnice

Otázka obhajcu: Na viacerých miestach ZP uvádzate, že správanie sa poškodenej pri znaleckom vyšetrení bolo v rozpore s tým, ako reagovala počas výsluchu v akútnej fáze doznievania po fyzickej inzultácii partnera? V čom spočíval tento rozpor, ako si ho máme vysvetliť?

Odpoveď znalca: Nahrávku som musel od vyšetrovateľ vyžiadať, nakoľko ten prepis bol vlastne mechanický a tam nejako mne ako psychológovi nehovoril nič, z klinických metód, rozhovor a pozorovanie sú okrem diagnostických techník hlavné nástroje na získavanie informácie a neverbálnu komunikáciu analýzou neverbálnej komunikácie sa získava niekedy až 90% informácií. Na základe ktorých robíme závery a práve jej reakcie a ktoré reakcie som videl na kamere nasvedčovali tomu, že žena ktorá by bola vystavená násiliu a mala skutočne vitálny strach, by reagovala ináč - to je môj názor - aj pri tom vyšetrení, aj pri tej nahrávke z výsluchu. Ja mám vo zvyku klienta vyšetreného vidieť minimálne dva razy, tento raz to bolo len jednorazovo aj kvôli tomu, že to bolo za určitých špecifických okolností a videl som teda len jedenkrát, ale nemohol som korigovať, pri druhom treťom sedení sa môže klient chovať diametrálne odlišne. Ale práve preto, že som mal aj informácie dodatočne vyžiadané, z udalosti, kde som nebol prítomný a boli zaznamenané na nosiči, tak som bol nútený sa k tomu vyjadriť ako som sa vyjadril. Stáva sa, že sme v rozpore s tým diagnostickým nálezom na základe testov je iný ako klient prezentuje svojim správaním, dýchaním, držaním tela atď.“

c) strana 11 zápisnice:

„Otázka obhajcu: Poškodená aj v PK aj na HP spomenula, že podnetom na podanie tr. oznámenia bolo to, že tiekla krv, že si rozrazila peru a odvahu jej dodal seriál Policajti v akcii. Na HP uviedla, že v deň kedy došlo k incidentu pozerala televízny seriál Policajti v akcii, pričom obsahom tejto epizódy bolo týranie blízkej zverenej osoby únosy detí a tak. Mohla táto skutočnosť nejakým spôsobom vplyvať na vnímanie incidentu poškodenej? Obvinený nepopiera, že došlo k incidentu, ale popiera to 7 ročné týranie?

Odpoveď znalca: Pre mňa je to nová informácia, ktorú mi neuviedla, ani seriál Policajti v akcii. Neúmerné medializovanie, zdôraznenie násillia má za následok to, že sa mení soc. správanie v spoločnosti a domáce násillie sa stáva niekedy až ľudovým športom na riešenie konfliktných vzťahov, ktoré sa voľakedy riešili ináč. Samozrejme, že do normálneho vzťahu násillie nepatrí, ale pokiaľ by sa jednalo o extrémne násillie rozhodne vzhľadom k tej prevahe, tak dopad na jej zdravie telesné a duševné by bol väčší. Vzhľadom k tomu, že išlo o jedincov, o ktorých išlo, bol tam alkohol, promiskuita, nevera atď. a je zrejme, že ten vzťah spel k debaklu, k napádaniu, že došlo - je zákonité vyvrcholenie. To, že prispôsobuje na tom HP interpretáciu a vyvíja sa ten jej príbeh je v rozpore s tým, čo som uviedol, že nezistili sme sklony k fabuláciám a konfabuláciám, ale v rámci obranných mechanizmov či už poškodená alebo obvinený hľadajú racionálne dôvody toho, čomu neporozumeli v čase konfliktu. A to je dôkazom toho, že afektívny kognitívny štýl pod vplyvom emócií sa mení myslenie a rozhodovanie. To je jeden z produktov in vivo v praxi.“

d) strana 19 zápisnice:

Doplňujúca otázka obhajcu: Podľa vášho názoru, pokiaľ by poškodená bola vystavená ňou popisovanému násiliu po dobu 6 – 7 rokov, zanechalo by to na nej nejaké následky, ktoré by ste vy vo svojom vyšetrení zistili?

Odpoveď znalca: „Znal. vyšetrenie predstavuje len nepatrnú výseč z toho, čo ten človek predstavuje a reprezentuje, a tam s jednalo o takú dlhú dobu, kde mala byť vystavená veľkému násiliu, tak by sa to prejavilo podľa všetkého asi ináč, tie závery by boli asi iné.“

Má za to, že súd sa v odôvodnení rozsudku nijako nevysporiadal s týmto dôkazom, ktorý je jednoznačne v jeho prospech a má za to, že aj v kontexte s inými dôkazmi preukazuje, že sa nedopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu. V tomto kontexte poukázal, že na základe vyšetrenia znalcom dr. Selkom, z časti psychologickéj analýzy domáceho násillia a jeho zhrnutia znalcom v posudzovanom prípade (str. 8 – 9 posudku), vyplynulo, že:

-Vo vzťahu k polarite síl znalec v posudku uvádza, že „niektoré situácie popisované poškodenou majú charakter mentorovania, vychovávanía, usmerňovania, poučania, nezodpovedajú správaniu sa submisívnej osoby, ktorá má strach z „tyrana“.“

- Vo vzťahu k periodicite znalec v posudku konštatoval, že „poskytnuté údaje nenasvedčujú jednoznačne tomu, že by sa „útoky“ periodicky - cyklicky opakovali a spĺňali uvedené kritérium. Išlo skôr o nepravidelné konfliktné situácie spojené s problémovou komunikáciou disharmonického partnerského vzťahu.“

- Vo vzťahu ku gradácii násillia znalec v posudku uviedol, že nezistil fakty svedčiacie v tomto smere kritéria gradácie násillia.

Znalec v zhrnutí k psychologickému analýze domáceho násillia v posudzovanom prípade uviedol, že vzhľadom k dostupným údajom z forenzne-psychologického hľadiska posudzujeme ako konfliktné situácie dvoch povahovo a osobnostne komplikovaných jedincov s rozdielnym vnímaním vzťahu, spôsobené narušenou komunikáciou, ako aj konzumom alkoholu partnera. Zdôraznil tiež, že znalec na strane 10 posudku uviedol, že: „V kontexte všetkých dostupných informácií, ktoré sme mali k dispozícii, získané výsluchom a vyšetrením poškodenej pri posudzovaní domáceho násillia, zohľadnení hlavných kritérií: polarita síl – periodicita, dlhodobosť – gradácia násillia, nenasvedčujú jednoznačne na domáce násillie. Skôr ide o reakciu nedocenennej, ukrivdenej, mladej ženy – matky maloletých detí na neprimerané správanie partnera, pričom vplyv alkoholu nebol vždy príčinou kolízií.“ S ohľadom na uvedené má za to, že tento dôkaz celkom jednoznačne spochybňuje obžalobu. Avšak, vzhľadom na zaujatosť samosudcu a absenciu jeho neustrannosti sa samosudca rozhodol, tak ako pri iných dôkazoch v jeho prospech, že tieto závery dr. Selka jednoducho ignoruje, nakoľko sa mu nehodia do odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku. K znaleckému posudku a výsluchu znalca dr. Fortis

Znalecký posudok vypracovaný dr. Fortis, a to na základe pozoruhodného a nezákonného procesného postupu súdu, považoval za tendenčný, nesprávny a účelový. Závery znaleckého posudku dr. Fortis sú pri tom zásadne odlišné od záverov posudku vypracovaného dr. Selkom. Rovnako namietal aj skutočnosť, že práve tento posudok dr. Fortis je neúplný. V tomto kontexte poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, v zmysle ktorej zásadný rozpor medzi dvoma znaleckými posudkami musí byť pre súd podnetom na postup podľa ustanovenia § 146 Trestného poriadku a prípade aj podľa ustanovenia § 147 Trestného poriadku (R 27/1977). Zároveň poukázal aj na ďalšiu skutočnosť vyplývajúcu z judikatúry najvyššieho súdu, že ak je potrebné podľa ustanovenia § 146 Trestného poriadku pribrať do konania nového znalca, musí nový znalec podať nový znalecký posudok, v ktorom sa však musí vyrovnať aj s predchádzajúcim znaleckým posudkom (R 11/1987). Zdôraznil, že znalkyňa (resp. znalecká organizácia), pani dr. Fortis, sa vo svojom posudku nijako nevysporiadala so znaleckým posudkom dr. Selka. V znaleckom posudku predloženej dr. Fortis absentujú akékoľvek odôvodnené výhrady alebo námietky znalkyne k použitým metódam dr. Selka, prečo malo dôjsť k nesprávnym záverom dr. Selka a pod. S ohľadom na absenciu vysporiadania sa so znaleckým posudkom dr. Selka v posudku dr. Fortis nie je možné použiť tento dôkaz na odôvodnenie odsúdenia, keďže tento posudok nie je v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu. Je však zrejmé, že samosudcovi táto „drobnosť“ nevadila, stačilo, že znalecký posudok vyšiel podľa očakávaní a želaní v jeho neprospech a jeho závery nekriticky prebral. Má za to, že znalecký posudok vypracovaný dr. Fortis obsahuje také závažné nedostatky, že nemôže byť podkladom na vyslovenie odsudzujúceho rozsudku. V kontexte pribratia znaleckej organizácie do tohto konania poukázal aj na ďalšie pozoruhodné procesné skutočnosti:

a) Podľa ustanovenia § 146 Trestného poriadku: „Ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca.“

b) Podľa judikatúry najvyššieho súdu (R 13/1971): „K vyžádání posudku státního orgánu, vědeckého ústavu, vysoké školy nebo instituce specializované na znaleckou činnost podle § 110 TrŘ [teraz § 147 TP – pozn. autora] přistoupí orgán činný v trestním řízení teprve po vyčerpání postupu podle § 109 TrŘ [teraz § 146 TP – pozn. autora], tj. teprve tehdy, jestliže nejasnosti nebo neúplnosti posudku nebyly odstraněny ani osobním výslechem znalce a vysvětlením, které od něho bylo vyžádáno.“

c) Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia, z judikatúry najvyššieho súdu ako aj z odbornej literatúry jednoznačne vyplýva, že pod chybami znaleckého posudku rozumie zákonodarca pochybnosti o jeho správnosti, resp. jeho nejasnosť alebo neúplnosť. Ak ide o proces odstraňovania týchto chýb, v prvom rade ustanovuje Trestný poriadok postup ich odstránenia prostredníctvom vysvetlenia alebo doplnenia podaného znaleckého posudku, ktoré sú od znalca žiadané!. Ak takýto postup nevedie k náprave (t.j. k odstráneniu pochybností o jeho správnosti alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, resp. došlo len k čiastočnému odstráneniu nedostatkov), subsidiárne (k tomu pozri R 13/1971) prichádza do úvahy pribratie iného znalca na podanie tzv. revízneho znaleckého posudku (aj bez ohľadu na návrh strán). Takto pribratý „iný znalec“ sa musí vysporiadať aj už s podaným znaleckým posudkom, ktorého chyby nebolo možné v zmysle stanoveného procesu odstrániť (k tomu pozri R 11/1987-I).

d) Súd však nekonal v súlade s vyššie uvedeným zákonným ustanovením a uznesením zo dňa 18.12.2023 rozhodol o pribratí znaleckej organizácie z odboru psychológia - Experti forenznej psychológie, s.r.o. bez toho, aby sa znalca dr. Selka pýtal na vysvetlenie údajných chýb v ním vypracovanom znaleckom posudku, resp. aby požiadal dr. Selka o doplnenie podaného znaleckého posudku.

e) V odôvodnení predmetného uznesenia súd uviedol, že znalec na hlavnom pojednávaní dňa 20.11.2023: „...pričom sa však podľa názoru súdu významnou mierou odchyľil od záverov ním vypracovaného znaleckého posudku č. 3/2023 a ním uvádzané rozpory neboli dostatočným spôsobom zdôvodnené a vysvetlené.“ V tomto kontexte namietal, že znalec nebol na žiadne rozpory zo strany súdu či prokuratúra dotazovaný! Len súd „pochopil“, že znalecký posudok vypracovaný dr. Selkom je v jeho prospech a „nehodí“ sa do odsudzujúceho rozsudku. S vyššie uvedenými tvrdeniami súdu nesúhlasil, nakoľko nezodpovedajú realite. Súd žiadnym spôsobom neuviedol v čom sa znalec mal odchyliť od záverov ním vypracovaného znaleckého posudku a aké údajné rozpory vyvstali, ktoré mali byť zdôvodnené a vysvetlené; teda v tomto ohľade je rozhodnutie súdu absolútne nepreskúmateľné a je len ďalším dôkazom o zaujatosti sudcu voči jeho osobe. Naopak, znalec sa počas výsluchu opakovane vyjadril, že trvá na tom, čo uviedol ku dňu ukončenia znaleckého posudku (strana 7 zápisnice, dole), že sa pridrižiava záveru psychologickéj analýzy domáceho násillia na strane 9 posudku (strana 8 zápisnice, uprostred). To, že znalec súdu vysvetlil to, čo obhajoba tvrdila od doručenia znaleckého posudku, a teda, že je v prospech obvineného, nakoľko znalec (zjednodušene) v znaleckom posudku konštatoval, že v posudzovanom prípade nešlo z psychologického hľadiska o prípad domáceho násillia, ešte neznamená, že sa znalec odchyľil od záverov alebo vznikli rozpory s vypracovaným znaleckým posudkom; zvlášť, keď súd neuviedol, o aké „odchýlky“ a „rozpory“ má ísť.

f) Odvolaciemu súdu dal do pozornosti aj to, že okresný súd v odôvodnení predmetného uznesenia ďalej uviedol, že: „Znalec viackrát počas svojho výsluchu korigoval zistené skutočnosti uvedené v znaleckom posudku, pričom predmetné rozpory a rozdiely oproti vypracovanému znaleckému posudku zdôvodňoval často v podstate iba argumentáciou, že postup pri vypracovaní znaleckého posudku bol iný ako zvyčajne (kedy realizuje aspoň dve vyšetrenia) a poškodenú vyšetroval iba jeden krát, pričom od tohto vyšetrenia nemal žiadne nové informácie, ako napr. poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní.“ Má za to, že uvedené tvrdenia sú nepresné, vytrhnuté z kontextu, hrubo manipulatívne a sú odrazom zaujatého prístupu súdu k jeho osobe. Opäť zdôraznil, že súd neuviedol, ako a v čom mal znalec korigovať ním vypracovaný znalecký posudok, aké rozpory a rozdiely mal uviesť, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným. Rovnako nie je pravda, že znalec „často“ údajné rozpory a rozdiely odôvodňoval argumentáciou, že postup pri vypracovaní znaleckého posudku bol iný ako zvyčajne. Znalec vo svojom výsluchu uviedol, že má vo zvyku klienta (vyšetreného) vidieť minimálne 2 razy, tento raz to bolo len jednorazovo aj kvôli tomu, že to bolo za určitých špecifických okolností (poškodená sa nemala ako dostaviť k znalcovi a museli ju odviezť „policajti“, jej deti boli choré - mali kiahne, táto skutočnosť vyplýva zo spisu) a videl poškodenú len jedenkrát, ale práve preto si od vyšetrovateľa vyžiadal výsluch poškodenej, ktorý bol zaznamenaný na CD nosiči. Uvedená skutočnosť a vysvetlenie je zachytené aj na strane 10 a 11 zápisnice nasledovne:

Otázka obhajcu: Na viacerých miestach ZP uvádzate, že správanie sa poškodenej pri znaleckom vyšetrení bolo v rozpore s tým, ako reagovala počas výsluchu v akútnej fáze doznievania po fyzickej inzultácii partnera? V čom spočíval tento rozpor, ako si ho máme vysvetliť?

Odpoveď znalca: Nahrávku som musel od vyšetrovateľa vyžiadať, nakoľko ten prepis bol vlastne mechanický a tam nejako mne ako psychológovi nič nehovoril, z klinických metód, rozhovor a pozorovanie sú okrem diagnostických techník hlavné nástroje na získavanie informácie a neverbálnu komunikáciu analýzou neverbálnej komunikácie sa získava niekedy až 90% informácii. Na základe ktorých robíme závery a práve jej reakcie a ktoré reakcie som videl na kamere nasvedčovali tomu, že žena, ktorá by bola vystavená násilliu a mala skutočne vitálny strach, by reagovala ináč – to je môj názor – aj pri tom vyšetrení, aj pri tej nahrávke z výsluchu. Ja mám vo zvyku klienta vyšetreného vidieť minimálne dva razy, tento raz to bolo len jednorazovo aj kvôli tomu, že to bolo za určitých špecifických okolností a videl som teda len jedenkrát, ale nemohol som korigovať, pri druhom, treťom sedení sa môže klient chovať diametrálne odlišne. Ale práve preto, že som mal aj informácie dodatočne vyžiadané z udalostí, kde som nebol prítomný a boli zaznamenané na nosiči, tak som bol nútený sa k tomu vyjadriť, ako som sa vyjadril. Stáva sa, že sme v rozpore s diagnostickým nálezom na základe testov je iný ako klient prezentuje svojim správaním, dýchaním, držaním tela atď. Okrem uvedeného vyjadrenia znalca ohľadom len jedného vyšetrenia (vzhľadom na špecifické okolnosti) nie je na inom mieste zmienka o inom postupe pri vypracovaní znaleckého posudku, ako to má vo zvyku, ako to súd uvádza v odôvodnení a teda sa snaží zdôvodniť potrebu kontrolného znaleckého posudku. V tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že súd neposkytol znalcovi zápisnicu z hlavného pojednávania (alebo zvukový záznam), na ktorom bola vypočutá poškodená (pričom ani súd neodpovedal na žiadosť obhajoby o informáciu doručení súdu dňa 16.11.2023, či má znalec k dispozícii predmetnú zápisnicu). Keďže z výsluchu znalca vyplynulo, že znalec nemal pred svojim výsluchom k dispozícii zápisnicu z hlavného pojednávania, na ktorom bola vypočutá poškodená, pričom z tohto výsluchu vyplynuli pre

obhajobu ďalšie dôležité skutočnosti, obhajoba sa (logicky) pýtala znalca aj na tieto ďalšie skutočnosti v kontexte ním vypracovaného znaleckého posudku. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že zo strany prokuratúry (ani súdu) nikdy na hlavnom pojednávaní nedošlo k spochybneniu pravdivosti informácií, ktoré boli zo strany obhajoby znalci uvedené. Navyše, rovnakú možnosť informovať znalca o nových, pre prokurátora alebo súd významných skutočnostiach, mal aj prokurátor či súd.

g) Znalec sa napriek novým informáciám svojho znaleckého posudku v zásade pridržiaval a nesúhlasím s tvrdením súdu, že znalec skutočnosti uvedené v znaleckom posudku korigoval. Práve naopak, znalec bol napriek novým skutočnostiam zdržanlivý, čo vyplýva z jeho odpovedí zachytených v zápisnici z hlavného pojednávania (str. 9 zápisnice, resp. str. 14 zápisnice):

Otázka obhajcu: Na viacerých miestach vášho ZP-u spomínate podozrenie na ADHD syndróm na afektívny kognitívny štýl, že na ich konanie výraznejšie vplývajú emócie, z vášho pohľadu by na posúdenie tohto prípadu bolo vhodné ju vyšetriť aj psychiatrom, resp. vyšetriť jej duševný stav?

Odpoveď znalca: Vzhľadom ku komplexnosti toho obrazu by bolo na mieste, aby sa na to pozrel psychiater, hoci dlhé obdobie odkedy som ju ja videl a vyšetril a napr. K dnešnému dňu, k tomuto pojednávaniu, tento obraz sa môže meniť v jej prospech aj v jej neprospech. Tie informácie, ktoré ste uviedli, boli pre mňa nové a určite dopĺňajú jej profil a sú aj pre mňa čiastočne prekvapujúce, keď som uvažoval nad tým, čo sa tam mohlo udiať.

Otázka sudcu: Ktoré informácie boli nové pre vás?

Odpoveď znalca: Že odišla do J. podľa všetkého za otcom alebo niekým z rodiny, kde hľadala soc. zázemie, istotu a možno zmenu.

Otázka obhajcu: V čom to bolo pre vás prekvapivé?

Odpoveď znalca: Pôsobila na mňa, že je viazaná na región, v ktorom žije, pretože tu má kontakty, soc. väzby, záhorácky dialekt, kolorit kraja. Ťažko sa k tomu vyjadriť, keď nemám ďalšie informácie.

(z uvedeného teda vyplýva, že pre znalca boli informácie od obhajoby prekvapivé, avšak znalec bol práve zdržanlivý a uviedol, že je ťažko sa vyjadriť k niektorým otázkam, keď nemá ďalšie informácie)

Otázka OP: Dlhodobosť?

Odpoveď znalca: Udávala dlhodobosť, nezistili sme tam dlhodobosť. Nemali sme dôkaz alebo materiál a podklady o tom, či už lekárske správy, psychiatria, psychológa, správy od ÚPSVaR, že by sa tam niečo také vyskytovalo. Bolo to jej subjektívne tvrdenie. Dlhodobosť som nevyhodnocoval. Pardon. Na strane 10 druhý odsek odspodu – ja som sa díval na to vyšetrenie, ako mi to ona prezentovala, Tak ako mi to prezentovala, tak som to uzavrel, že uvedené nenasvedčuje jednoznačne na domáce násilie. Ide skôr o reakciu nedocenenej. V samotnom vyšetrení sa tá dlhodobosť nevyskytovala v takej miere, ako sa prezentovalo na tom HP. Momentálne nemám dostatok informácií, aby som to mohol prehodnotiť. Ak treba doplniť, potreboval by som doplniť informácie z toho pojednávania, tie po ukončení posudku.

(Z uvedeného teda vyplýva, že znalec nemôže prehodnotiť tvrdenia uvedené v ním vypracovanom znaleckom posudku, nakoľko nemá dostatok informácií, aby to mohol prehodnotiť. Teda prehodnotiť splnenie kritériá dlhodobosti, ktoré v posudku nebolo splnené); teda opätovne bol znalec zdržanlivý a uviedol, že (na prípadné prehodnotenie) by potreboval doplniť informácie z pojednávania, na ktorom bola vypočutá poškodená)

h) Je nelogické, aby bol spravený „kontrolný“ znalecký posudok k posudku, ktorý nie je „kompletný“, resp. ktorý by mal byť doplnený o skutočnosti, ktoré znalec nemal k dispozícii. Až následne by mohol byť spravený kontrolný znalecký posudok, teda až po zohľadnení nových informácií, ich náležitého posúdenia a doplnenia do znaleckého posudku vypracovaného dr. Selkom, pričom v nový znalecký posudok by sa mal vysporiadať aj s „pôvodným“ znaleckým posudkom. Aj uvedený (podľa jeho názoru nezákonný a tendenčný) postup súdu v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu je ďalším z radu nepriamych dôkazov o zaujatosti samosudcu proti jeho osobe.

K znaleckému posudku a výsluchu znalca dr. Ľubice Ondrisovej a dr. Tóthpetiovej

Je faktom, že znalecký posudok a výsluch znalca dr. Ondrisovej a dr. Tóthpetiovej nie sú pre neho priaznivé. Avšak má za to, že nijakým spôsobom nepreukazuje to, čo sa mu kladie za vinu, teda dlhodobé týranie poškodenej. V kontexte s predmetnými znaleckými posudkami, zvlášť s časťou, keď uviedla, že je emočný, nestabilný, reaguje impulzívne a nadmerne preafektovane v situáciách, ktoré bežný človek vie vyriešiť s rozvahou a správne, pričom tieto afekty sa môžu prejaviť voči okoliu napr. aj agresivitou a zlosťou, si dovoľil poukázať na fakt, že počas celého života nebol priestupkovo riešený – pokiaľ by bol tak prehnane agresívny a zlostný, že bežne sa dopúšťa protiprávneho konania, toto by sa určite premietlo aj do evidencie priestupkov. Je faktom, že bol v minulosti trestnoprávne postihnutý, pričom toto už nedokáže zmeniť, ale zdôraznil (bez úmyslu bagatelizovať svoje konanie alebo nebyť k nemu kritický), že šlo o nenásilný trestný čin!

K niektorým listinným dôkazom

a) Lekárska správa FN AGEL Skalica zo dňa 04.02.2023

Okrem skutočností uvedených v napadnutom rozsudku upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v predmetnej lekárskej správe je jednoznačne uvedené, že poškodená uviedla, že poškodenú mal biť päšťou – uvedená časť lekárskej správy, ktorá je v rozpore s následnými výpoveďami poškodenej, sa však do odôvodnenia rozsudku „záhadne“ nedostala. Rovnako sa v lekárskej správe nenachádzajú žiadne záznamy o nejakých hematómoch alebo zraneniach na tvári v oblasti líc, čo by vzhľadom na následne popisovanú intenzitu a počet na tvári jednoznačne musel mať. V tomto kontexte uviedol, že z iných výpovedí vyplynulo, že poškodená najprv vravela vo všeobecnosti, že ju zbil, resp. udril a nepopisovala žiadne detaily. Následne lekárovi v nemocnici, ktorý v rámci ošetrenia vypracoval správu, jednoznačne uviedla, že poškodenú mal biť päšťou, čo mu logicky musela uviesť poškodená, pričom táto si následne uvedomila, že pokiaľ by ju bil päšťou, tak by to na nej muselo zanechať výraznejšie stopy, tak až následne pred vyšetrovateľom uviedla ďalšiu verziu, že ju mal fackať. Rovnako zdôraznil, že tento incident mal byť najintenzívnejší, resp. mal jej dať viac ako len jednu facku, mala 3 krát „letieť“ vzduchom, tak by jej na tvári museli ostať nejaké stopy, čo si zrejme uvedomovala aj poškodená a teda v úmysle javiť sa vierohodnejšie vymyslený popis udalostí pozmenila.

b) Správa ÚPSVaR Senica zo dňa 28.04.2023 a 28.09.2023

V kontexte s týmito vykonanými dôkazmi dal do pozornosti odvolacieho súdu, že v nich je uvedené, že syn, ktorý bol v tejto veci aj vypočúvaný, navštevuje neurológa, nakoľko existuje podozrenie na poruchu pozornosti a syn tiež navštevuje aj CPPPaP v Holiči, a to v tom čase už asi 4 roky. Aj s ohľadom na uvedené a na rozporuplnú a neverohodnú výpoveď syna žiadal a navrhol, aby sa znaleckým skúmaním zistila jeho vierohodnosť.

c) Listová korešpondencia

Z listovej korešpondencie, ktorú mu posielala poškodená do výkonu trestu, ktorý vykonával v minulosti za zanedbanie vyživovacej povinnosti, vyplýva, že nejde o komunikáciu týranej ženy, ktorá sa „zbavila“ tyrana tým, že nastúpil na výkon trestu. Z tejto komunikácie absolútne nevyplýva nič, čo by potvrdzovalo, že by sa mal dopustiť skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Naopak, z korešpondencie vyplýva, že ho poškodená informuje o tom, ako sa doma majú, či má poškodenej kto pomôcť, aby bolo všetko potrebné zaplatené, keďže jeho príjem v tom čase, keď bol vo výkone trestu „vypadol“. Z uvedeného však vyplýva, že poškodená preukázateľne nehovorila pravdu, keď hovorila, že „všetko“ platila ona. Okrem toho, že to podľa neho vyplýva z predmetných listov, tak to ani nebolo objektívne možné. Navyše upriamil pozornosť súdu na jeden list, ktorý v tom čase dostal do výkonu trestu, v ktorom poškodená uvádza:

„Ahoj. Je na čase sa rozhodnúť chceš biť semnu a deckama alebo s tu kurvu. Tých reči o tom jak ju miluješ sem sa už pocelých dost. Dám aj pripraviť darovaciu zmluvu abys tvoju pulku domu napísal na A. a C.. Babina je po havarke chodi oberlach.“

Z uvedeného listu jednoznačne vyplýva, že poškodená sa vulgárne vyjadrovala na druhý vzťah. Je z neho tiež jednoznačné, že chcela, aby svoj spoluvlastnícky podiel k spoločnej nehnuteľnosti prepísal na ich spoločné deti. V tejto súvislosti sa pýtal – napísala by takýto list týraná žena „tyranovi“? Má za to, že určite nie. Je však vskutku pozoruhodné, že tento list, vulgarizmus a požiadavka na prepis spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti sa do odôvodnenia rozsudku „zázračne“ nedostala.

d) Tabuľka mesačných nákladov z civilného konania na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 26P/3/2023
Z predmetnej tabuľky jednoznačne vyplýva, že poškodená musela pred súdom klamať o tom, že všetko platí, nakoľko to nie je objektívne možné, vzhľadom na jej príjem.

e) Televízny program zo dňa 03.02.2023

Z predmetného televízneho programu vyplýva, že dňa 04.02.2023 o 00.40 hod. začala epizóda seriálu Policajti v akcii. V tomto kontexte má za to, že po incidente si šiel ľahnúť a zaspal. Poškodená pozerala televíziu, o 00.40 hod. začala epizóda seriálu Policajti v akcii, v ktorej bol príbeh o týraní blízkej a zverenej osoby, ktorý poškodenú inšpiroval, ako sa ho „zbaviť“ a o 01.07 hod., teda zhruba po prvom príbehu v danej epizóde seriálu, zavolała políciu. Vzhľadom na uvedené považoval vyjadrenie poškodenej o tom, že v predmetný čas televíziu a tento seriál nesledovala za klamstvo v snahe, aby bola jej výpoveď vierohodnejšou.

f) Správa spoločnosti C. B. B. zo dňa 13.03.2023

Z predmetnej správy (okrem iného) vyplýva, že čistý príjem poškodenej za rok 2022 bol 3363,60 EUR – je teda objektívne nemožné, aby hradila všetky náklady domácnosti, ako to uviedla vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní.

g) Výpis z registra trestov a evidencie priestupkov

Z predmetných listín vyplýva, že bol v minulosti trestaný, avšak nikdy nie za násilný trestný čin (pričom nemá v úmysle bagatelizovať predchádzajúce odsúdenie). Rovnako tiež vyplýva, že nikdy nebol

priestupkovo postihnutý – ak by bol až tak agresívny a impulzívny, ako je to uvedené v znaleckom posudku dr. Ondrisovej, resp. Tothpetiovej, je presvedčený, že by sa to prejavilo aj v registri priestupkov. K niektorým ďalším dôkazom

Vo vzťahu k fotografiám prehliadky tela uviedol, že je zrejmé, že poškodená nemá žiadne stopy po fackách, ktorých intenzita mala byť taká, že trikrát letela miestnosťou. Rovnako z fotografií je zrejmé, že modriny na chrbte sú rôzne „staré“ a nemohli vzniknúť v jeden čas (sú rôznej farby). Preto má za to, že poškodená klamala, keď uviedla, že modriny na chrbte sú spôsobené v dôsledku incidentu zo dňa 03.02.2023, a to za účelom, aby zveličila jeho následky.

Zhrnutie:

Okrem vyššie uvedených skutočností má za to, že:

- a) okrem nevierohodnej výpovede poškodenej, ktorá výpovede modifikovala, ho zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, priamo neusvedčuje iný dôkaz (znalecké posudky, výpovede zasahujúcich policajtov, výpoveď syna neobjektívizuje dĺžku ani intenzitu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu),
- b) jednotlivými dôkazmi bolo preukázané, že poškodená opakovane klamala, resp. skutočnosti uvádzané v jej výpovedi sú objektívne nemožné,
- c) žiaden z dôkazov neobjektívizuje tvrdenia poškodenej,
- d) žiaden z dôkazov nepreukazuje a neobjektívizuje dlhší čas páchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu,
- e) žiaden dôkaz nepreukazuje, že mal:
 - na poškodenú kričať – išlo o vzájomné hádky,
 - vyvolávať hádky – z vykonaného dokazovania vyplynulo, že hádky vyvolávala aj poškodená,
 - vyvolávať strach a stres, pocity menejcennosti – toto z vykonaného dokazovania nevyplynulo a ani nevyplynulo, ako mal strach a stres údajne vyvolávať
 - iným spôsobom poškodenú zraňovať, znevažovať, dehonestovať a degradovať ju - toto z dokazovania nevyplynulo, ani v skutku nie je uvedené, akým iným spôsobom mal poškodenú zraňovať, znevažovať, dehonestovať a degradovať ju,
- f) výpovede svedkov sa týkajú incidentu z 03.02.2023, ktorý nepopiera, avšak popieral poškodenou prezentovaný priebeh.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa dopustil skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Naopak, má za to, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že sa stal skutok, ktorý mu je kladený za vinu.

S ohľadom na vyššie uvedené teda zároveň namietal neurčitost' skutkovej vety, nakoľko nie je jasné, akým iným konaním mal poškodenú zraňovať, znevažovať, dehonestovať a degradovať, keďže je následne v skutkovej vete len a výlučne opísané „fackanie“.

K výroku o treste

I napriek skutočnosti, že v celom rozsahu popiera spáchanie skutku, ktorý mu je kladený za vinu, namietal, že výrok rozsudku o treste odporuje ústavnej zásade stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného poriadku. Uložený trest zároveň nezodpovedá zásade primeranosti podľa čl. 49 ods. 3 Charty EÚ v spojení s čl. 52 ods. 1 Charty EÚ. Okresný súd vo vzťahu k výroku o treste uviedol, že pri úvahe o výške trestu vychádzal najmä z ustanovenia § 34 ods. 1, 3 a 5, teda aby bola zabezpečená ochrana spoločnosti pred páchatelom, zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorenie podmienok na jeho výchovu, aby bol naplnený účel odradiť iných od páchania trestnej činnosti a vyjadriť morálne odsúdenie, pričom má postihovať iba páchatela a mať čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby. Súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to podľa ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona. V tejto súvislosti však namietal tento postup a má za to, že súd nepostupoval správne, keď zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, nakoľko táto priťažujúca okolnosť môže vo významnej miere ovplyvniť výmeru trestu. Ako vyplýva z judikatúry a odbornej literatúry, súd nemusí vždy na túto priťažujúcu okolnosť prihliadnuť, a to za podmienky posúdenia predchádzajúceho odsúdenia ako nevýznamného z hľadiska tohto konkrétneho trestného činu. Je nemenným faktom, že v minulosti bol trestnoprávne postihnutý, túto skutočnosť, žiaľ, nemôže ovplyvniť. No opätovne poukázal na skutočnosť, že v minulosti bol právoplatne odsúdený za nenásilnú trestnú činnosť (zanedbanie povinnej výživy) a svoj trest si takmer celý vykonal. Súd v odôvodnení rozsudku nijakým spôsobom neodôvodnil, z akého dôvodu mal za to, že je nevyhnutné na túto priťažujúcu okolnosť prihliadnuť, zvlášť keď okrem predmetného trestného činu sa nikdy nedopustil žiadneho (nielen násilného) priestupku. Formálne konštatovanie predchádzajúceho odsúdenia a následného podmienenečného prepustenia nespĺňa zákonnú podmienku riadneho odôvodnenia rozhodnutia a toto robí nepreskúmateľným a arbitrárnym. V súvislosti s výškou uloženého trestu poukázal na fakt, že pred protokolárnym začiatkom hlavného pojednávania (ktoré sa

nakoniec neuskutočnilo z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho konanie a konal sa len väzobný výsluch o podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu) samosudca uviedol, že momentálne sa mu kládie za vinu spáchanie trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, kde je zákonom ustanovená trestná sadzba vo výmere tri až osem rokov, pričom v prípade priznania je ochotný uložiť mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 2 roky.

Ak by sa teda priznal, splnil by podmienku priznania poľahčujúcej okolnosti podľa ustanovenia § 36 písm. l), čiže v takom prípade by mal (s prihliadnutím na to, že súd pričítal priťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona) pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyrovnaný. Odmietol sa falošne priznať ku skutku, ktorý popiera od samého začiatku – teda dlhodobé týranie poškodenej a zároveň sa od samého začiatku priznáva k incidentu zo dňa 03.02.2023, ktorý sa odohral inak, ako popisuje poškodená. Z uvedeného však logicky vyplývajú len dve možnosti:

a) buď by mal pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyrovnaný, a teda na to, aby súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, musel by aplikovať inštitút mimoriadneho zníženia trestu, teda súd musel mať za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre neho neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom

b) alebo by súd neaplikoval a neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona, čím by som mal prevyšujúci pomer poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a tak mohol uložiť trest odňatia slobody v sadzbe 2 rokov. S ohľadom na možnosti uvedené v bode 78 tohto podania je tak jednoznačné, že súd:

a) nepostupoval v súlade so zákonom, keď prihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona alebo

b) nepostupoval v súlade so zákonom, ak neaplikoval inštitút mimoriadneho zníženia trestu. V tejto súvislosti zároveň dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že znenie skutkovej vety sa od začiatku trestného stíhania (ani v porovnaní s podanou obžalobou) nijako nemenilo a už z jeho znenia skutku je celkom jednoznačné, že právna kvalifikácia podľa ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nie je správna, ale skutok má byť kvalifikovaný ako trestný čin podľa ustanovenia § 208 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Z vykonaného dokazovania nevyplynuli žiadne, ale absolútne žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu tak vysokého trestu! Všetko už bolo v spise v čase podania obžaloby a teda z dokazovania na hlavnom pojednávaní nevyplynul žiadny závažnejší následok, iné zavinenie, žiadna iná pohnútko! Trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na základe prihliadnutia na priťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona, považoval za „trest“ samosudcu za to, že sa (falošne) nepriznal, že mu „neľahčilo“ robotu, že vec musel pojednávať a že sa v konaní aktívne bránil a využíval svoje zákonné možnosti. Ako inak sa dá vysvetliť to, že pred začiatkom hlavného pojednávania sudcovi „stačilo“ na naplnenie všetkých účelov trestu, uloženie trestu vo výmere 2 rokov, ale keď nezobral „ponuku, ktorá sa neodmieta“, uložil drakonický trest vo výmere 10 rokov? Pokiaľ ide o uvedenie, že súd prihliadol na spôsob, následok, zavinenie, pohnútko, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy tak namietal, že formálne uvedenie týchto skutočností nenapĺňa podmienku riadneho odôvodnenie uloženého trestu a robí napadnutý rozsudok v predmetnom rozsahu nezákonným, nepreskúmateľným a arbitrárnym. S ohľadom na vyššie uvedené má za to, že súdom vyslovený výrok o treste vo výmere 10 rokov je nezákonný.

Ku konaniu, ktoré vyhlásenému rozsudku predchádzalo

Namietal, že výrokom napadnutého rozsudku predchádzali viaceré chyby konania, ktoré obmedzili možnosť objasnenia veci ako aj právo na obhajobu. Má za to, že okresný súd porušil viacero ustanovení Trestného poriadku o dokazovaní. Trestné konanie tak nezodpovedalo zásade zákonnosti konania podľa ustanovenia § 1 v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 Trestného poriadku, v dôsledku čoho bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len ako Dohovor) ako aj práva garantované Ústavou SR, Dohovorom, Trestným poriadkom a ďalšími prameňmi práva.

K nekonaniu o námietkach zaujatosti samosudcu

Namietal, že v priebehu súdneho konania v súlade s ustanovením § 31 a nasl. Trestného poriadku vzniesol 3 námietky zaujatosti samosudcu, pričom o žiadnej z námietok súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku vôbec nekonal. Uvedeným procesným postupom súd porušil právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 Charty EÚ, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a § 2 ods. 7 Trestného poriadku.

a) K námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023

Pre ozrejmienie uviedol, že dňa 12.09.2023 okresnému súdu doručil písomné podanie zo dňa 12.09.2023 označené ako „Námietka zaujatosti podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku“. Obsahom námietky zaujatosti bolo to, že po predvedení príslušníkmi ZVJS do pojednávacej miestnosti samosudca, JUDr. Ľuboš Ondrejčka, pred protokolárnym začiatkom hlavného pojednávania (ktoré sa nakoniec neuskutočnilo z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho konanie a konal sa len väzobný výsluch o podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu) uviedol, že momentálne sa mu kladie za vinu spáchanie trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, kde je zákonom ustanovená trestná sadzba vo výmere tri až osem rokov, pričom v prípade priznania je ochotný uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 2 roky. Zároveň samosudca JUDr. Ľuboš Ondrejčka oznámil, že ak sa postoj nezmení (teda sa neprizná ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu) môže nastať situácia, že keďže páchanie trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu, malo byť po dlhší čas, tak môže dôjsť k zmene právnej kvalifikácie na trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa ustanovenia § 208 ods. 3 písm. d) Trestného zákona, kde je zákonom ustanovená trestná sadzba vo výmere sedem až pätnásť rokov. V tejto súvislosti zdôraznil, že napriek tomu, že zo znenia skutku, ktorý je predmetom obžaloby (a ktorého znenie bolo obdobné aj počas celého prípravného konania), jednoznačne a na prvý pohľad vyplýva, že sa tohto konania mal dopúšťať po dlhší čas v zmysle ustanovenia § 138 písm. b) Trestného zákona, počas celého prípravného konania ako aj v podanej obžalobe bol tento skutok právne kvalifikovaný ako zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a nie ako zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona. Ustanovenie § 241 ods. 2 Trestného poriadku upravuje situáciu, keď samosudca zistí, že podľa jeho právneho názoru má byť skutok, ktorý je uvedený v obžalobe kvalifikovaný ako iný trestný čin resp. podľa iného odseku ako je podaná obžaloba. Je potrebné uviesť, že predmetom obžaloby je skutok a nie jeho právna kvalifikácia. V tomto prípade nie je relevantné, či ide o prísnejšiu alebo ľahšiu kvalifikáciu skutku. Následne s uvedenou skutočnosťou oboznámi osoby, ktorým sa doručuje rovnopis obžaloby. (MOZNER, František, TURAY, Lukáš. § 241 [Preskúmanie obžaloby]. In: ČENTÉŠ, Jozef, KURILOVSKÁ, Lucia, ŠIMOVČEK, Ivan, BURDA, Eduard a kol. Trestný poriadok II. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2021, s. 341, marg. č. 14.) Samosudca však nepostupoval v súlade so zákonom a v rozpore s citovaným zákonným ustanovením § 241 ods. 2 Trestného poriadku neoboznámil s takouto skutočnosťou jeho ani ďalšie osoby, ktorým doručil rovnopis obžaloby a prokurátora. Skutočnosť, že podľa právneho názoru samosudcu mal byť skutok, ktorý je uvedený v obžalobe, kvalifikovaný podľa iného odseku ako bola podaná obžaloba, je zrejme napr. z rozhodnutia samosudcu o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby, kde v odôvodnení predmetného rozhodnutia samosudca uviedol, že jedným z dôvodov ponechania vo väzbe je aj to, že konanie, ktoré mu je kladené za vinu, je (okrem iného) konanie trvajúcim viac ako šesť rokov. Okrem toho, táto vedomosť o nesprávnej právnej kvalifikácii je zrejme aj z ďalšieho postupu a konania samosudcu v konaní. Má za to, že otázka právnej kvalifikácie je vecou nezávislou na tom, aký je postoj obvineného k prejednávanej veci, resp. či sa obvinený ku skutku prizná, alebo nie a má vyplývať z vykonaného dokazovania. Rovnako má za to, že otázka právnej kvalifikácie nie je „obchodným artiklom“ v závislosti od toho, ako obvinený využíva svoje procesné práva, resp. v závislosti od postoja obvineného ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že konanie samosudcu nemá oporu v žiadnom z ustanovení Trestného poriadku. Zároveň z konania samosudcu vyplýva, že podľa jeho právneho názoru mal byť skutok posudzovaný podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posúdila obžaloba, avšak tak neurobil a teda konal v rozpore so zákonom, keď nekonal podľa ustanovenia § 241 ods. 2 Trestného poriadku. Vyššie uvedené vyjadrenia a nezákonný postup samosudcu vnímal a doteraz vníma ako nátlak a vynucovanie si priznania výmenou za „priaznivejšiu“ právnu kvalifikáciu a s tým súvisiaci trest. Doteraz je pre neho otázkou, prečo ho sudca v rozpore so zákonom „motivoval“ k priznaniu sa ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu a za priznanie bol ochotný uložiť trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby (za využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu). Vyjadrenia samosudcu vnímal zároveň tak, že už pred otvorením hlavného pojednávania bol aj bez vykonania akéhokoľvek dokazovania presvedčený o vine a v prípade, že bude robiť „problémy“ a neprizná sa ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, príde zo strany samosudcu „sankcia“ v podobe zmeny na prísnejšiu právnu kvalifikáciu s hroziacim trestom vo výmere sedem až pätnásť rokov, t.j. v násobne prísnejšom treste, ako mu bol „ponúknutý“ ako „odmena“ prípade priznania. Vyššie uvedené vyjadrenia samosudcu je potrebné vnímať o to citlivejšie, že bol v tom čase väzobne stíhaný, pričom táto skutočnosť mala vo vzťahu k vyjadreniam samosudcu spôsobilosť zvýšiť nátlak na „vynútenie“ si (falošného) priznania.

V súvislosti s objektívnym hľadiskom posudzovania nezaujatosti a nestrannosti samosudcu sa uplatňuje teória zdania, podľa ktorej nestačí, že samosudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. V tejto súvislosti má za to, že uvedené vyjadrenia samosudcu nezakladajú

pochybnosť o jeho nezaujatosti len vo ňom, ale jednoznačne vzbudzujú pochybnosť o jeho nezaujatosti aj v očiach iných osôb či verejnosti. Má za to, že vyjadrenia samosudcu počas pojednávania ako aj mimo jeho „oficiálnej“ protokolácie nesmú vyvolať oprávnenú obavu, že určité procesné správanie sa obvineného (napr. nepriznanie sa k spáchaniu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu) by mohlo mať nepriaznivý vplyv na posúdenie jeho prejednávanej veci súdom a v prípade, že určité vyjadrenia sudcu sú spôsobilé takéto oprávnené obavy vyvolať, vzniká opodstatnená obava o absencii nestrannosti sudcu (pričom tento názor potvrdzuje aj rozsudok ESLP vo veci Vardanyan a Nanushyan proti Arménsku zo dňa 27.10.2016, č. 8001/07, bod 82). O uvedenej námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 však súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal, čo odôvodnil na hlavnom pojednávaní dňa 25.09.2023 (str. 2 zápisnice), ako aj v úradnom zázname zo dňa 19.09.2023. V predmetnom odôvodnení nekonania o námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 samosudca uviedol, že: „Dôvody, ktoré uvádza obžalovaný v námietke zaujatosti nie sú dôvody na vylúčenie sudcu podľa § 31 Tr. por., námietka zaujatosti nebola vznesená bezodkladne v zmysle § 31 ods. 5 Tr. por. a z obsahu tejto námietky zaujatosti vyplýva, že obžalovaný namieta procesný postup súdu – údajný nátlak zo strany sudcu na obžalovaného k priznaniu. K tomu súd uvádza, že je vylúčené, aby súd robil na obžalovaného akýkoľvek nátlak k priznaniu a je nepochopiteľné, aby obžalovaný poučenie súdu mohol vnímať ako nátlak. Jednalo sa o poučenie obžalovaného zo strany súdu o tom, že v prípade priznania viny, je možné ukladať trest aj podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), § 39 ods. 4 Tr. zák., teda znížený o jednu tretinu pod zákonom stanovenú tr. sadzbu, ktorá je podľa podanej obžaloby 3-8 rokov. Zároveň bol obžalovaný poučený o možnosti, že v prípade dokazovania na hlavnom pojednávaní, môže dôjsť aj k prekvalifikovaniu skutku - po dlhší čas (tak ako to uviedol aj Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. 6Tos/111/2023 zo dňa 13.07.2023), kde by bola trestná sadzba vo výmere 7-15 rokov. Súd považoval za svoju povinnosť o takejto skutočnosti obžalovaného poučiť.“ Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že nekonanie o podanej námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 samosudca odôvodnil tým, že:

- a) dôvody, ktoré uviedol v námietke zaujatosti nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu podľa § 31 Trestného poriadku,
- b) námietka zaujatosti nebola vznesená bezodkladne v zmysle ustanovenia § 31 ods. 5 Trestného poriadku,
- c) z obsahu námietky zaujatosti vyplýva, že namietal procesný postup súdu - údajný nátlak zo strany samosudcu na jeho osobu k priznaniu. S dôvodmi, pre ktoré sa o podanej námietke zaujatosti nekonalo dôrazne nesúhlasil a má za to, že samosudca konal v rozpore so zákonom, keď o predmetnej námietke nekonal.

Ad a) V námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 uviedol ako dôvod pre vylúčenie samosudcu nátlak zo strany samosudcu k priznaniu sa výmenou za „nevšimnutie“ si nesprávnej právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe, jeho zrejme vnútorné presvedčenie o vine bez toho, aby bol na hlavnom pojednávaní vykonaný čo i len jeden dôkaz. Nie je preto pre neho zrejme, ako môže samosudca uviesť, že nátlak z jeho strany na jeho osobu, „motivovanie“ k priznaniu sa a s tým súvisiaca jeho vnútorná predpojatosť o otázke viny pred začatím hlavného pojednávania, nie je dôvodom na vylúčenie sudcu podľa ustanovenia § 31 Trestného poriadku.

Ad b) K namietanému konaniu samosudcu došlo dňa 11.09.2023, pričom po porade s obhajcom dňa 12.09.2023, ktorú potreboval práve za účelom prekonzultovania možnosti ju podať, obhajcu požiadal, aby predmetnú námietku zaujatosti podal (čo preukazuje aj list zo dňa 12.09.2023, ktorý tvoril prílohu námietky zaujatosti zo dňa 12.09.2023). Obhajca ešte v ten deň námietku zaujatosti vypracoval a doručil súdu, teda námietka zaujatosti bola podaná jeden deň po namietanom konaní samosudcu. Je nepochopiteľné, ako mohol samosudca vyhodnotiť podanú námietku zaujatosti ako podanú oneskorene, keď bola podaná jeden deň po tom, čo došlo k nezákonnému konaniu samosudcu. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že o tom, že námietka zaujatosti bola podaná bezodkladne, svedčí okrem iného aj rozhodovacia prax iných súdov, napr. Špecializovaného trestného súdu, ktorý v rámci trestného konania mediálne známeho ako „G.“, vyhodnotil námietku zaujatosti proti členovi senátu podanú špeciálnou prokuratúrou na štvrtý pracovný deň ako námietku zaujatosti, ktorá bola podaná bezodkladne a teda ktorá v tomto ohľade spĺňa zákonné predpoklady, aby sa o nej konalo.

Ad c) Tvrdenia samosudcu, uvedené v úradnom zázname zo dňa 19.09.2023, že v námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 namietal „procesný postup súdu - údajný nátlak zo strany sudcu na obžalovaného k priznaniu“ uviedol, že nátlak zo strany sudcu k priznaniu sa nie je predsa procesným postupom, resp. minimálne by rozhodne nemal byť. Tvrdenia samosudcu, uvedené v úradnom zázname zo dňa 19.09.2023, považoval za účelové, ktorých cieľom je zakryť a nejakým spôsobom odôvodniť jeho konanie, ktoré je v rozpore so zákonom. Konanie samosudcu, ktorým ho mal údajne „poučiť“ o možnosti „ukladať trest aj podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), § 39 ods. 4 Trestného zákona“ nemá oporu

v nijakom procesnom ustanovení, o čom svedčí aj to, že samosudca v úradnom zázname neuviedol v zmysle ktorého ustanovenia Trestného poriadku predmetné „poučenie“ uskutočnil. Rovnako, vzhľadom na dovtedajší postoj ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu, bolo zrejmé, že neboli splnené podmienky na uzavretie dohody o vine a treste, pričom upriamil pozornosť na skutočnosť, že konanie o dohode o vine a treste nikdy nenavrhol a neinicioval ani prokurátor, preto je nanajvýš zvláštne a nelogické, prečo by mal samosudca „poučovať“ o možnosti zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), § 39 ods. 4 Trestného zákona, zvlášť s ohľadom na to, že k tomuto „poučeniu“ malo dôjsť pred protokolárnym začiatkom pojednávania, resp. pred samotným začiatkom hlavného pojednávania (keďže neboli splnené zákonné podmienky na jeho otvorenie). V tejto súvislosti si nad rámec uvedeného dovolil uviesť aj to, že priznanie sa ku skutku nie je podmienkou na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu ani podľa ustanovenia § 39 ods. 1, § 39 ods. 3 Trestného zákona, pričom k takémuto postupu súdu (aplikácií inštitútu mimoriadneho zníženia trestu bez priznania sa obvineného ku skutku) došlo aj napr. v medializovanej trestnej veci bývalého prezidenta Slovenskej republiky F. R.. K údajnému „poučeniu“ zo strany samosudcu o možnosti, že v prípade dokazovania na hlavnom pojednávaní, môže dôjsť aj k prekvalifikovaniu skutku - po dlhší čas (tak ako to uviedol aj Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. 6Tos/111/2023 zo dňa 13.07.2023) uviedol, že ani takéto poučenie nemá oporu v žiadnom z ustanovení Trestného poriadku. Zároveň dal do pozornosti, že Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. 6Tos/111/2023 zo dňa 13.07.2023 na žiadnom mieste odôvodnenia predmetného rozhodnutia neuviedol, že: „v prípade dokazovania na hlavnom pojednávaní, môže dôjsť aj k prekvalifikovaniu skutku - po dlhší čas“! Krajský súd v odôvodnení predmetného rozhodnutia uviedol (str. 5, tretí odsek), že: „K dôvodom preventívnej väzby krajský súd uvádza, že u obvineného obava z možného pokračovania v trestnej činnosti nie je nijakým spôsobom hypotetická alebo iluzórna, ale je naopak reálna a opiera sa nielen o fakt uvádzaný okresným súdom, že konanie obvineného kladeného mu za vinu má trvať po dlhší čas (viac ako šesť rokov), má pokračovať, a stupňovať sa v necitlivosti a agresivite voči poškodenej, s ktorou zdieľajú spoločnú domácnosť, a teda sa má jednať o konanie skryté za múrmi domácnosti, ktorého svedkami mali byť viackrát aj ich spoločné deti.“ Odkaz na rozhodnutie okresného súdu je rovnako obsiahnutý aj na str. 2, predposledný odsek, spomínaného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (teda konštatovanie v čom vidí okresný súd dôvod väzby), pričom tu je uvedené, že okresný súd vidí dôvody väzby aj v tom, že konanie, ktoré mu je kladené za vinu, je (okrem iného) konanie trvajúcim viac ako šesť rokov. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že:

- krajský súd odkázal na fakt uvádzaný okresným súdom (!!!), ktorý bol uvedený v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby,
 - samosudca mal už v čase rozhodovania o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby preukázateľne vedomosť, že konanie, ktoré sa mu kladie za vinu malo trvať po dlhší čas (viac ako šesť rokov) a teda, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzuje obžaloba (teda ako zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona),
 - krajský súd v predmetnom rozhodnutí nikde neuviedol, že „v prípade dokazovania na hlavnom pojednávaní, môže dôjsť aj k prekvalifikovaniu skutku“, ako to uviedol samosudca v „úradnom zázname“ zo dňa 19.09.2023. K tvrdeniu samosudcu uvedeného v úradnom zázname zo dňa 19.09.2023, že: „Súd považoval za svoju povinnosť o takejto skutočnosti obžalovaného poučiť.“ Opakovane uviedol, že obdobné „poučenia“ nemajú oporu v ustanoveniach Trestného poriadku a je pozoruhodné, že samosudca nepovažoval za svoju povinnosť poučiť ho napr. aj o skutočnosti, že v prípade dokazovania na hlavnom pojednávaní, môže dôjsť aj k prekvalifikovaniu skutku na pre ľahšiu právnu kvalifikáciu (napr. trestný čin ublíženia na zdraví). Rovnako má za to, že samotné spísanie úradného záznamu samosudcom zo dňa 19.09.2023 nemá oporu v zákone, nakoľko sudca má svoje názory prezentovať zákonným spôsobom vo svojich rozhodnutiach a ich odôvodneniach, proti ktorým sú prípustné opravné prostriedky (ak tak ustanovuje zákon) a nie v úradných záznamoch, ktoré nie sú preskúmateľné nadriadeným orgánom. V tomto kontexte poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 111/2018 zo dňa 23.05.2018, z ktorého vyplýva, že pokiaľ obvinený v námietke zaujatosti uvádza okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup sudcu v konaní (napríklad vyjadrenie sudcovho názoru o vine obžalovaného), treba takúto námietku zaujatosti považovať za spôsobilú námietku v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o dôvodnosti či nedôvodnosti ktorej sa preto musí zákonom predpísaným spôsobom konať a rozhodnúť. Z vyššie uvedených dôvodov považoval postup samosudcu, kedy nekonal o námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 za nezákonný.
- b) K námietke zaujatosti zo dňa 15.03.2024

Pre ozrejmienie uviedol, že súdu doručil písomné podanie zo dňa 15.03.2024 označené ako „Námietka zaujatosti podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku“. Obsahom predmetnej námietky zaujatosti zo dňa 15.03.2024 (t.j. po novele Trestného poriadku s účinnosťou odo dňa 15.03.2024) bolo konanie samosudcu, ktorý nemožno považovať za riadny. Podľa novelizovaného znenie § 32 ods. 6 Trestného poriadku s účinnosťou od 15.03.2024: „O námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.“ Z citovaného novelizovaného zákonného ustanovenia a contrario vyplýva, že súd je povinný konať o námietke zaujatosti strany, ktorej dôvodom je svojvoľný alebo nezákonný procesný postup súdu, resp. procesný postup, ktorý nemožno označiť za riadny. Keďže novela Trestného poriadku nadobudla účinnosť dňa 15.03.2024, bol tento deň prvým dňom, kedy bolo možné predmetnú námietku zaujatosti podať. V námietke zaujatosti zo dňa 15.03.2024 poukazoval na konanie samosudcu zo dňa 11.09.2023 a s tým súvisiacu námietku zaujatosti, o ktorej samosudca nerozhodoval. Okrem vyššie uvedených skutočností, ku ktorým došlo 11.09.2023, v námietke zaujatosti zo dňa 15.03.2024 namietal aj skutočnosti, ku ktorým došlo 06.11.2023. Pripomenul, že jeden z termínov hlavného pojednávania v predmetnej trestnej veci bol nariadený na deň 06.11.2023. Tento termín hlavného pojednávania bol nakoniec odročený z dôvodu neúčasti obhajcu, jeho ospravedlnenia sa z termínu hlavného pojednávania, a to z dôvodu akútneho ochorenia na covid-19 a jeho zlý zdravotný stav. Ako však vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania dňa 06.11.2023, samosudca pred odročením hlavného pojednávania v zmysle ustanovenia § 284 ods. 2 Trestného poriadku oznámil prítomným stranám, že skutok uvedený v obžalobe bude posudzovať podľa ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Takéto oznámenie podľa ustanovenia § 284 ods. 2 Trestného poriadku urobil samosudca v čase, keď obhajca nebol prítomný na hlavnom pojednávaní (hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby) a vo vzťahu k obhajcovi takéto oznámenie samosudca nikdy neuskutočnil. Má za to, že ani tento postup súdu nemožno považovať za riadny, nakoľko ho samosudca neoznámil v prítomnosti obhajcu (hoci šlo o dôvod povinnej obhajoby), a obhajcovi túto skutočnosť dodatočne neoznámil. Zdôraznil, že s oznámením podľa ustanovenia § 284 ods. 2 Trestného poriadku sa spájajú aj procesné oprávnenia obžalovaného alebo jeho obhajcu (poskytnutie lehoty na prípravu obhajoby na základe prípadnej žiadosti obžalovaného alebo obhajcu, ktorá musí byť zachovaná), pričom tieto procesné oprávnenia nemohol obhajca využiť (hoci je objektívne pravdou, že pojednávanie sa odročovalo). Má však za to, že je zvlášť pozoruhodné, ak samosudca zmení právnu kvalifikáciu skutku podľa ustanovenia § 284 ods. 2 Trestného poriadku práve na termíne hlavného pojednávania, ktorého sa obhajca nezúčastní pre akútne ochorenie a takýto postup (oznámenie) obhajcovi následne riadne neoznámí. Navyše zdôraznil, že predmetný postup samosudcu vníma ako naplnenie jeho „poučení“, ktoré adresoval pred protokolárnym začiatkom hlavného pojednávania dňa 11.09.2023, čo sa stane v prípade, ak sa ku skutku neprizná, pričom z dovtedy vykonaného dokazovania (do dňa 06.11.2023) nevyplynuli žiadne iné skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod „neskoršieho“ prekvalifikovania skutku (ako by tomu mohlo byť napr. v prípade, ak by z dokazovania vyplynula nová skutočnosť, ktorá nebola v prípravnom konaní známa a v ktorej dôsledku by bolo zrejmé, že konanie kladené mu za vinu malo trvať po dlhší čas). Na základe vyššie uvedeného považoval postup samosudcu, ku ktorému došlo aj dňa 06.11.2023 za postup, ktorý nemožno označiť za riadny a ktorý v kontexte s vyššie uvedenými skutočnosťami zakladá dôvodnú pochybnosť o jeho nezaujatosti. O uvedenej námietke zaujatosti zo dňa 15.03.2024 súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal, čo považoval za nezákonný postup samosudcu. Zdôraznil, že v súdnom konaní musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o nestrannosti sudcu prejednávajúceho vec (III. ÚS 16/00). Pri posudzovaní objektívnej nestrannosti platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že má byť vykonávaná (Delcourt v. Belgicko, rozsudok ESLP zo 17. januára 1970). Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či je dôvod obavy objektívny. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, k ich právnym zástupcom, k svedkom a pod. Z tohto hľadiska preto nezáleží ani na tom, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadril v tom zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach strán a verejnosti (III. ÚS 24/05). Rozhodujúcim je

to, či obava môže byť považovaná za objektívne dôvodnú (Thorgeir Thorgeirson proti Islandu, rozsudok ESĽP z 25. 6. 1992, č. 13778/88). Pri objektívnej nestrannosti teda stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať legitímne pochybnosti o nestrannosti súdu. Podľa ESĽP je potrebné „ísť ďalej než ako sa vec javí“ (looking behind appearances). Z uvedeného je zrejmé, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu, a to objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má určitý (nie nezaujatý) vzťah k prejednávanej veci alebo osobe. V zmysle judikatúry ESĽP neexistuje nepriepustná hranica medzi subjektívnou a objektívnou nestrannosťou, keďže správanie sudcu môže nielen vyvolať pochybnosti u nezainteresovaného pozorovateľa o zaujatosti sudcu (objektívne hľadisko), ale môže spochybniť aj osobnú nestrannosť sudcu (rozsudok Veľkej komory ESĽP vo veci Kyprinou c. Cyprus, sťažnosť č. 73797/01 bod 119). V niektorých prípadoch preto môže byť zložitá vyvrátiť prezumpciu subjektívnej nestrannosti. A práve z toho dôvodu objektívny test ponúka ďalšie garancie (rozsudok ESĽP vo veci Pullar c. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 22399/93, bod 32). Pokiaľ ide o objektívne hodnotenie nestrannosti sudcov, je potrebné sa zaoberať otázkou, či existujú overiteľné skutočnosti, ktoré môžu jeho nestrannosť spochybňovať, pričom význam môže mať aj samotné zdanie. Pri skúmaní, či existujú legitímne dôvody svedčiace o nedostatku nestrannosti sudcu, je možné zobrať do úvahy i stanovisko obžalovaného či inej strany v trestnom konaní. Určujúcim prvkom je to, či možno považovať obavy dotknutej osoby za objektívne ospravedliteľné (Chmelíř c. Česká republika 2005, Ferrantelli a Santangelo c. Taliansko, 1996). Akýkoľvek sudca, voči ktorému existujú legitímne pochybnosti o nedostatku nestrannosti, nesmie vec prejednávať (por. rozsudok Veľkej komory ESĽP vo veci Maurice c. Francúzsko, sťažnosť č. 29369/10, bod 78).

c) K námietke zaujatosti zo dňa 28.05.2024

Pre ozrejmienie uviedol, že okresnému súdu doručil písomné podanie zo dňa 28.05.2024 označené ako „Žiadosť obžalovaného o doplnenie a opravu zápisnice z hlavného pojednávania, Námietka zaujatosti podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku“. Obsahom predmetnej námietky zaujatosti boli skutočnosti súvisiace so žiadosťou o doplnenie a opravu zápisnice z hlavného pojednávania, ktorej bolo uznesením zo dňa 10.06.2024 v celom rozsahu vyhovené. V tejto súvislosti zároveň poukázal na zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 16.10.2023, na ktorom je zaznamenaná protokolácia samosudcu (diktovanie zapisovateľke) (v čase 01:37:30 zvukového záznamu) v nasledovnom znení (pričom počuť písanie zapisovateľky): (samosudca diktuje zapisovateľke): „Ja som si nemyslel, že ju bije. Ja som si myslel, že to je slušný chalan.“ V zápisnici z hlavného pojednávania zo dňa 16.10.2023 však obsahovala úplne iný text, ako text, ktorý samosudca diktoval zapisovateľke a kontroloval na monitore, odpoveď na otázku obhajoby je v rozpore s diktovaním samosudcu, je úplne významovo iná a jej znenie bolo nasledovne:

Obhajca: Na moju otázku či ste si mysleli, či K. A. bije p. G., ste povedali nie. Následne sa pánovi prokurátorovi povedal, že áno.

Odpoveď svedka: Ja som si to myslel, že ju bil, keď pišťali. Ja neviem povedať. Ja som si myslel, že je to slušný chalan.

Je teda zrejmé, že po hlavnom pojednávaní dňa 16.10.2023 do dňa 18.10.2023, kedy bola zápisnica doručená elektronicky obhajobe, došlo k zmene protokolácie v príkrom obsahovom aj významovom rozpore s výpoveďou svedka v jeho neprospech. Pýtal sa – ak na hlavnom pojednávaní sudca diktoval zapisovateľke znenie odpovede („Ja som si nemyslel, že ju bije. Ja som si myslel, že to je slušný chalan.“), je počuť „ŕkanie“ klávesnice zapisovateľky (toto je zaznamenané na zvukovom zázname) a zároveň samosudca kontroloval protokoláciu na svojom monitore, ako je možné, že sa v zápisnici objaví odpoveď: „Ja som si to myslel, že ju bil, keď pišťali. Ja to neviem povedať.“??!

Navyše poukázal opätovne na absurditu uvedenú v odôvodnení uznesenia zo dňa 10.06.2024, ktorým súd vyhovel žiadosti o doplnenie a opravu zápisnice, kde uviedol, že sa „...nestotožňuje s vyjadrením obhajcu uvádzaným v námietke, že pôvodné znenie zápisnice by malo byť v neprospech obžalovaného...“. Pokiaľ nemalo byť v jeho neprospech neexistujúce vyjadrenie svedka, že si myslel, že bije poškodenú, hoci na hlavnom pojednávaní vypovedal, že si nemyslel, že bije poškodenú, tak má vážne pochybnosti o schopnosti samosudcu nestranné posudzovať význam a zmysel vykonaných dôkazov. Okresný súd ani o tejto námietke zaujatosti nekonal.

K zmene právnej kvalifikácie počas hlavného pojednávania

V súvislosti so zmenou právnej kvalifikácie počas hlavného pojednávania namietal, že samosudca prekvalifikoval skutok, ktorý je predmetom obžaloby, v rozpore s ustanoveniami zákona a v kontexte skutočností, ktoré sú popísané v bode 113 až 116 tohto podania. Má za to, že toto konanie bolo v rozpore so zákonom (teda postup, kedy samosudca na hlavnom pojednávaní, na ktorom sa nezúčastnil obhajca

z dôvodu akútneho ochorenia na covid-19 (pričom sa dopredu ospravedlnil) a muselo byť odročené, prekvalifikoval skutok na závažnejší trestný čin) a je dôkazom predpojatosti sudcu k jeho osobe.

K nezákonnému odmietnutiu dôkazov a neskorému rozhodnutiu o návrhu na vykonanie dôkazov

Má za to, že súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď odmietol vykonať celý rad ním navrhnutých dôkazov, čím súd porušil právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Dohovoru.

K odmietnutiu vykonania dôkazu – predvolaniu a výsluchu svedkov

V súvislosti so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu, upriamil pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že z dokazovania vyplynulo, že jedinými očitými svedkami mohli byť:

- poškodená

- syn A.

- dcéra C.

- svedkyňa B. - mama

- svedok C. B. – manžel mamy, ktorý s nimi býval v dome niekoľko rokov.

Súd vykonal výsluch poškodenej, prebral záznam z výpovede syna A. a vykonal výsluch svedkyne B.. Výpoveď poškodenej hodnotil ako nevierohodnú, plnú klamstiev a výmyslov. Výpoveď syna vzhľadom na vyššie popisované skutočnosti v bodoch 12 až 16 tohto podania hodnotil ako nevierohodnú, nejasnú, rozporuplnú. Výpoveď svedkyne B. hodnotil ako výpoveď v jeho prospech, keďže poprela viaceré skutočnosti, ktoré boli uvádzané poškodenou. Výpoveď svedkyne B. však súd vyhodnotil ako nevierohodnú a jej výpovedi neuveril. Na druhej strane však súd zamietol návrh na vykonanie dôkazu – predvolanie a vypočutie C. B., manžela svedkyne B., ktorý s nimi býval v domácnosti niekoľko rokov a mohol byť ako jeden z mála očitých svedkov skutku, ktorý sa mu kladie za vinu!!! Ako dôvod zamietnutia pritom súd uviedol ďalší absurdný a iracionálny argument – že (str. 27 rozsudku): „...sa jedná o dôkaz týkajúci sa okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie, resp. okolnosti, ktorú možno zistiť už vykonanými dôkazmi – teda výsluchom svedkyne B.. Súd poukazuje nato, že sa rovnako jedná o osobu blízku obžalovanému a zároveň manžela svedkyne I. B. a preto jeho výsluch nepovažuje za potrebný.“ Pýtal sa – ako mohol súd zistiť okolnosť z už vykonanej výpovede svedka B., ktorej sám súd neuveril a vyhodnotil túto výpoveď ako nevierohodnú? Výpoveď manžela mamy tak súd – bez ohľadu na to, čo by vlastne svedok vypovedal – považuje za nevierohodnú? Toto odôvodnenie je logickým nezmyslom a ďalším z radov dôkazov o zaujatosti samosudcu vo vzťahu k jeho osobe. Svedka H. A. navrhoval za účelom preverenia výpovede svedkyne A., ktorá vypovedala v jeho prospech a súd ju – ako inak – nevyhodnotil v jeho prospech a neuveril jej. Je jednoznačné, že on ako aj svedkyňa A. uviedla motív poškodenej, pre ktorý mohla poškodená vypovedať tak, aby ho kriminalizovala – teda žiarlivosť. C., obdobný motív vyplýva aj zo znaleckého posudku dr. Selka. Namiesto toho súd uviedol, že nemá dôvod neveriť výpovedi poškodenej (ani tej časti, kde 1,5 ročné dieťa údajne hovorilo poškodenou: „Maminko, neumieraj!“ ???) a to napriek tomu, že obsahuje viaceré modifikácie, logické nezmysly a je v rozpore s výpoveďami niektorých svedkov. Svedka C. S., vedúceho a kolegu poškodenej, navrhoval vypočuť z dôvodu, aby sa vyjadril k poškodenej, či ju niekedy videl so známami násillia, čo sa niekedy sťažovala v práci na násillie, ako naň pôsobila (čo sa súd pýtal aj zasahujúcich policajtov), či nosila make-up a pod. Súd predvolanie a vypočutie tohto svedka zamietol a to opäť z dôvodu nekritického prebratia výpovede poškodenej, ktorá preukázateľne a nespochybniteľne vypovedala aj skutočnosti, ktoré sa objektívne nemohli stať (incident s malou dcérou, platenie nákladov domácnosti a pod.). Súd odmietol aj vykonanie výsluchu mojej dcéry C. A., pričom poukázal na nízky vek a uplynutie dlhšej doby. Rovnako súd konštatoval, že tento návrh mohol podať skôr. Zároveň súd uviedol, že tento návrh korešponduje s konštatovaním v znaleckom posudku č. 13/2024, že egocentrickým správaním vyjadruje sebalásku, spokojnosť so sebou, nadradenosť a sebadôveru, že studeno a egocentricky využíva ostatných pre vlastné ciele, exhibicionisticky a pyšne sa sebaaprezentuje, je sebecký, zneužíva druhých na vlastné ciele, jeho kritické, agresívne správanie vyvoláva nedôveru, strach a pocit viny u ostatných, za každých okolností pristupuje k okoliu tvrdo, necitlivo, represívne, hrozivo a bez ohľadu na to, či daná situácia tento postup ospravedlňuje. V tejto súvislosti uviedol, že svoje návrhy na vykonanie dokazovania uplatňoval vždy riadne a včas. Bol to ale práve okresný súd, ktorý rozhodovanie o celom rade návrhov na dokazovanie „naťahoval“, otáľal s rozhodnutím a nakoniec ho „uťal“, čo je v rozpore so zákonom ako aj rozhodovacou praxou súdov. Až ku koncu hlavného pojednávania, keď pochopil, že súd odmietne veľkú časť navrhovaných dôkazov a výpoveď syna bude považovať za vierohodnú, čo následne súd aj urobil, navrhol výsluch dcéry. Tu poukázal na skutočnosť, že výsluch syna nenavrhol on, ale orgány činné v trestnom konaní – konali tak v rozpore so zásadou druhotnej viktimizácie?

Naopak, aby ho chránil a nenútil ho vypovedať na hlavnom pojednávaní, navrhoval len prehratie záznamu s jeho výpoveďou – tak o čom to potom súd v odôvodnení rozsudku o sebeckosti a iných

údajných vlastnostiach hovorí? Mimochodom, všimol si okresný súd takú „drobnosť“, že zo spisu vyplýva (Úradný záznam zo dňa 20.03.2023, č. I. 226), že to bola práve poškodená, čo v prípravnom konaní ako prvá navrhovala výsluch nie syna, ale dcéry C.? To, že keď pochopil, že súd nebude vykonávať veľkú časť navrhnutých dôkazov a to, že sa bráni a teda bol „nútený“ navrhnuť aj výsluch dcéry ako jednej z mála očitých svedkov, je mu kladené na ľarchu? Namietal, takéto zarážajúce vyjadrenia sudcu na jeho osobu a považoval ich za nenáležité. Rovnako má za to, že súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď odmietol predvolať a vypočuť svedka C. G., bratranca. Tento síce nežil s nimi spoločnej domácnosti (na rozdiel od svedka B., ktorého súd rovnako odmietol vypočuť), ale vedel by sa vyjadriť k vzťahu s poškodenou a jej správaniu sa k jeho osobe. S ohľadom na vyššie uvedené má za to, že súd postupoval v rozpore so zákonom, keď nevyhovel návrhom na vypočutie vyššie uvedených svedkov a to takým spôsobom, ktorý vážne porušil právo na obhajobu a povinnosť zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností.

K odmietnutiu vykonania ďalších navrhovaných dôkazov

Namietal, že súd postupoval v hrubom rozpore s ustanovením § 146 Trestného poriadku, keď odmietol vykonať dôkaz – doplnenie znaleckého posudku dr. Selka a to s odôvodnením, že skutočnosti možno zistiť zo znaleckého posudku dr. Fortis. V tejto súvislosti poukázal na už uvedenú argumentáciu uvedenú v bodoch 58 až 64 tohto podania, na ktoré odkázal, pričom zdôraznil, že pri chybách znaleckého posudku je potrebné sa znalca najprv dopytovať na tieto chyby a žiadať od neho doplnenie posudku (k čomu nedošlo) a ak sa chyby neodstránia, tak subsidiárne je možné vypracovať kontrolný znalecký posudok, ktorý sa však v zmysle judikatúry najvyššieho súdu musí vyporiadať aj s predchádzajúcim znaleckým posudkom, k čomu taktiež nedošlo a teda posudok dr. Fortis je práve tým posudkom, ktorý je neúplný a obsahuje závažné chyby. Namietal, že súd postupoval nezákonne, keď odmietol pribrať znalca z odvetvia psychiatria na vyšetrenie duševného stavu poškodenej – ako opakovane uvádza znalec, dr. Selko, vo svojom posudku, v správaní sa poškodenej sa vyskytlo viacero čŕt, pri ktorých by bolo vhodné vyšetrenia psychiatrom. Tvrdenie súdu, že po psychologickom vyšetrení poškodenej nevyvstala potreba skúmania jej duševného stavu je teda čírym klamstvom. Namietal, že súd postupoval nezákonne, keď odmietol pribrať znalca z odvetvia traumatológia za účelom posúdenia mechanizmu vzniku zranení poškodenej. V tejto súvislosti poukázal na to, že na tvári poškodenej nie sú viditeľné žiadne stopy po fackách, ktoré mali mať veľkú intenzitu (keď ich nebolo vidieť teraz, prečo by ich bolo vidieť v minulosti a poškodená si ich mala zakrývať make-up om?) a zároveň tvrdí, že modriny na chrbte jej vznikli počas predmetného incidentu dňa 03.02.2023, hoci na prvý pohľad je zrejme, že ich „vek“ je rozdielny, nakoľko niekde sú už aj farebné zmeny jednotlivých modrín. Súd však „nemal pochybnosti“ o spôsobe vzniku zranení a ním uvedené tvrdenia považuje za nereálne (nevedel, že samosudca je odborníkom na vznik takýchto zranení a je zarážajúce, že za nereálne nepovažuje, že 1,5 ročné dieťa povie poškodenej „Maminko, neumieraj!“) a opätovne len nekriticky prebral skutočnosti tvrdené poškodenou. Pripojenie spisov Okresného súdu Senica, pracovisko Skalica, sp. zn. SI-2C/24/2023, sp. zn. 11P/30/2023 a sp. zn. 26P/3/2023, navrhoval z dôvodu, že sa týka ich vzťahu, poškodená mohla uvádzať úplne iné skutočnosti, resp. dávať do týchto konaní dôkazy, ktoré by mohli verifikovať alebo spochybníť vierohodnosť jej výpovede. Dôvod, pre ktorý súd odmietol vykonať tento návrh považoval za nezákonný. Rovnako za nezákonné považoval odmietnutie dôkazov – prečítanie úradných záznamov OR PZ zo dňa 02.06.2023 a 03.04.2023 s odôvodnením, že tieto nie sú dôkaznými prostriedkami, ale „...účelom takýchto úradných záznamov vypracovaných pred začatím trestného stíhania je popísanie postupu polície pri overovaní informácii, resp. pri realizovaní oprávnení podľa zákona o policajnom zbore, ide teda o zdokumentovanie operatívneho postupu polície pred začatím trestného stíhania.“ V tejto súvislosti pripomenul, že trestné konanie bolo začaté dňa 04.02.2023! Z dátumov, kedy boli vypracované úradné záznamy, jednoznačne vyplýva, že predmetné úradné záznamy boli vypracované po začatí trestného stíhania, teda nie pred začatím trestného stíhania, ako je uvedené v odôvodnení rozsudku!!! Tak o akom „zdokumentovaní operatívneho postupu polície pred začatím trestného stíhania“ súd hovorí?! Áno, úradný záznam nemôže byť použitý v neprospech obvineného, ale pokiaľ z neho vyplývajú skutočnosti v jeho prospech – ako napríklad, že poškodená uviedla, že o týraní mali vedieť „všetci“, čo sa objektívne nepotvrdilo a preukazuje to zároveň jej nevierohodnosť a rozpor s jej vyjadrením na hlavnom pojednávaní - je takýto dôkaz prípustný! O prípustnosti vykonania takéhoto dôkazu pritom svedčí aj prax súdov, ktoré aj v mnohých mediálnych kauzách čítanie úradných záznamov ako listinných dôkazov pripúšťajú (napr. Špecializovaný trestný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 3T/5/2021, sp. zn. 14T/12/2021).

K ďalším nezákonným postupom samosudcu v konaní

Okrem vyššie uvedených skutočností týkajúcich sa nezákonného postupu samosudcu v konaní na súde prvého stupňa má za to, že sudca nekonal v súlade so zákonom ani v ďalších častiach hlavného pojednávania. Má za to, že sudca nepostupoval v konaní riadne a v súlade so zákonom,

keď niekoľko mesiacov nerozhodol o dôkazných návrhoch obhajoby (ktoré obhajoba navrhovala už po prijatí obžaloby), resp. konal bez toho, aby sa vyjadril, či ich bude akceptovať. Následne súd mnohé z dôkazných návrhov, odmietol, a to na poslednom termíne hlavného pojednávania. To, že takýto postup súdu nie je v súlade so zákonom vyplýva aj napr. z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.05.2024, sp. zn. 3Tos/68/2024. Vzhľadom na to, že súd sa až na poslednom termíne hlavného pojednávania vysporiadal s návrhmi obhajoby na vykonanie dokazovania, o ktorých mal súd vedomosť už mesiace, obhajoba navrhla ďalšie dôkazy, ktoré však súd odmietol ako podané oneskorene. Namietal však, že pokiaľ by súd rozhodol o podaných návrhoch na vykonanie dôkazov skôr a nie až na poslednom termíne hlavného pojednávania, tieto návrhy by uplatnil už skôr (inak povedané, ak by súd akceptoval skoršie návrhy, teda napr. posúdenie vierohodnosti syna, nenavrhol by výsluch dcéry). Rovnako má za to, že súd postupoval v rozpore so zákonom, keď chcel odstraňovať údajné rozpory vo výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní a to bez procesnej iniciatívy prokurátora. Podľa ustanovenia 264 ods. 1 Trestného poriadku: „Ak sa svedok odchyli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach.“ Počas termínu hlavného pojednávania dňa 16.10.2023 však samosudca chcel odstraňovať údajné rozpory vo výpovedi svedka s jeho skoršou výpoveďou bez procesnej iniciatívy prokurátora, čo obhajoba síce namietala (str. 16 zápisnice zo dňa 16.10.2023) a samosudca tomuto vyhovel, avšak týmto nezákonným konaním „zobudil“ prokurátora a naviedol ho na procesný postup v konaní. Má za to, že aj táto skutočnosť je dôkazom o absencii nezaujatosti samosudcu voči jeho osobe. Za ďalší nezákonný postup samosudcu v konaní považoval situáciu, keď na hlavnom pojednávaní dňa 20.11.2023 povolil odstraňovať rozpor vo výpovedi svedkyne A. s jej skoršou výpoveďou zo dňa 04.02.2023, teda pred vznesenia obvinenia (str. 25 zápisnice), čiže s jej výpoveďou, keď bolo začaté konanie „vo veci“. Má za to, že uvedený postup je v príkrom rozpore so zákonom a je ďalším dôkazom a predpojatosti samosudcu voči jeho osobe. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že odvolaním napadnutý rozsudok je nezákonný.

V rámci konečného návrhu žiadal, aby odvolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a v súlade s § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že ho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, at.

aby odvolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a v súlade s § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie s tým, že podľa § 325 Trestného poriadku nariadi, aby vec znova prejednal a rozhodol iný samosudca okresného súdu.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu doručil krajskému súdu 04.06.2025 podanie, ktorého obsahom bola námietka zaujatosti podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku, podnet na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom poznamenal, že odvolacie konanie je vedené na krajskom súde pod sp. zn. 6To/93/2024, pričom podľa informácií poskytnutých informačným centrom krajského súdu sú členmi odvolacieho senátu sudcovia JUDr. Katarína Batisová, Mgr. Pavol Macháč a JUDr. Andrea Kondllová.

Námietka zaujatosti a podnet na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu

Týmto podal námietku zaujatosti podľa ustanovenia § 31 a nasl. Trestného poriadku a podnet na oznámenie zaujatosti všetkých sudcov senátu odvolacieho súdu, teda JUDr. Kataríny Batisovej, Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, a to z nasledovných dôvodov:

a) Sudcovia JUDr. Katarína Batisová, Mgr. Pavol Macháč a JUDr. Andrea Kondllová boli členmi senátu v sťažnostnom konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 11.09.2023, sp. zn. 2T/48/2023, ktoré bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 6Tos/180/2023. Vzhľadom na skutočnosť, že členovia senátu sťažnostného súdu sa už vo svojom rozhodnutí (v uznesení krajského súdu zo dňa 05.10.2023, sp. zn. 6Tos/180/2023) jednoznačne vyjadrili a posúdili otázku zaujatosti, resp. nezaujatosti samosudcu súdu prvého stupňa v rámci sťažnostného konania a teraz majú tí istí členovia senátu tú istú otázku na základe tých istých argumentov posudzovať ako členovia odvolacieho senátu v odvolacom konaní vo veci samej, z objektívneho hľadiska možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

b) Sudcovia JUDr. Katarína Batisová, Mgr. Pavol Macháč a JUDr. Andrea Kondllová boli členmi senátu v sťažnostnom konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 18.12.2023, sp. zn. 2T/48/2023, ktoré bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 6Tos/18/2024. Vzhľadom na skutočnosť, že sa členovia senátu sťažnostného súdu už vo svojom rozhodnutí (v uznesení krajského súdu zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 6Tos/18/2024) jednoznačne vyjadrili a posúdili otázku zákonnosti pribratia znaleckej organizácie do konania a teda zákonnosť vypracovania znaleckého posudku (a teda aj jeho zákonného použitia ako dôkazného prostriedku v konaní) v rámci sťažnostného konania a teraz majú tí istí členovia senátu tú istú

otázku na základe tých istých argumentov posudzovať ako členovia odvolacieho senátu v odvolacom konaní vo veci samej, z objektívneho hľadiska možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

V súvislosti s vyššie uvedenými dôvodmi, na základe ktorých by členovia senátu odvolacieho súdu mali postupovať podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Trestného poriadku a oznámiť svoju zaujatosť z dôvodu podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku, poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.05.2024, sp. zn. I. ÚS 79/2024, a má za to, že závery konštatované Ústavným súdom Slovenskej republiky je nevyhnutné aplikovať aj na túto trestnú vec.

Zastával názor, že v danom prípade existujú objektívne overiteľné skutočnosti, ktoré vzbudzujú pochybnosti o nestrannosti členov senátu, ktorí majú na krajskom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 6To/93/2024 rozhodovať o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo dňa 28.05.2024, sp. zn. 2T/48/2023.

Pre prípad argumentácie o nepodaní námietky zaujatosti z vyššie uvedených dôvodov bez meškania v zmysle ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku uviedol, že na vyššie uvedené skutočnosti musí sudca, resp. člen senátu odvolacieho súdu prihliadať bez ohľadu na to, či som túto námietku uplatnil alebo nie, a to z toho dôvodu, že vyššie uvedené skutočnosti sú objektívnymi dôvodmi vyplývajúcimi zo zákona a spisu, pre ktoré by sudca odvolacieho súdu, resp. člen odvolacieho senátu mal postupovať v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 Trestného poriadku tak, že oznámi svoju zaujatosť z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku, pričom o vylúčení rozhodne iný senát odvolacieho súdu (teda sudca, resp. člen senátu odvolacieho súdu by nemal čakať na to, či jeho zaujatosť, resp. objektívnu skutočnosť vzbudzujúcu pochybnosť o nestrannosti, strana v konaní namietne alebo nie).

Dôvody námietky zaujatosti a podnetu na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu spočívajúce v rozhodovaní členov senátu v sťažnostnom konaní pod sp. zn. 6Tos/180/2023

Argumentoval, že jednou z ťažiskových argumentácií v rámci odvolacieho konania je, že v rámci konania na okresnom súde bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v kontexte práva na prejednanie veci nestranným súdom, vo veci konal a rozhodoval zaujatý samosudca súdu prvého stupňa, ktorý zároveň v rozpore so zákonom nekonal a nerozhodol o podaných námietkach zaujatosti. V tejto súvislosti poukázal na sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 11.09.2023, sp. zn. 2T/48/2023, v rámci ktorej namietal, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu je nezákonné aj z dôvodu, že o väzbe rozhodoval zaujatý sudca, a to s ohľadom na okolnosti, ktoré uviedol v námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023. O podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 11.09.2023, sp. zn. 2T/48/2023, rozhodoval senát sťažnostného súdu, ktorým bol krajský súd, a to v zložení jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej. Toto sťažnostné konanie bolo krajským súdom vedené pod sp. zn. 6Tos/180/2023 a bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 05.10.2023 tak, že súd sťažnosť zamietol. V kontexte namietanej zaujatosti samosudcu Okresného súdu Senica poukazujem na bod 27 odôvodnenia uznesenia krajského súdu zo dňa 05.10.2023, sp. zn. 6Tos/180/2023, kde súd uviedol nasledovné: „Pokiaľ ide o námietku obhajoby, že vo veci rozhodol zaujatý sudca, táto opäť nie je dôvodná. S námietkou zaujatosti vznesenej stranou sa sudca okresného súdu vyrovnal na začiatku hlavného pojednávania konaného 25.9.2023 spôsobom, ktorý podľa názoru krajského súdu zodpovedá stavu veci a zákonu.“ V tejto súvislosti uviedol, že v rámci odvolacej argumentácie namietal zaujať samosudcu súdu prvého stupňa, pričom o námietke zaujatosti súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku vôbec nekonal, čím okresný súd porušil právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 Charty EÚ, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Obsahom námietky zaujatosti proti samosudcovi okresného súdu bol postup samosudcu, ktorý vnímal ako nátlak a vynucovanie si priznania výmenou za „priaznivejšiu“ právnu kvalifikáciu a s tým súvisiaci trest. V súvislosti s namietaným nezákonným postupom samosudcu, ktorý o námietke zaujatosti zo dňa 12.09.2023 nekonal, poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 111/2018 z 23. mája 2018, z ktorého vyplýva, že pokiaľ obvinený v námietke zaujatosti uvádza okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup sudcu v konaní (napríklad vyjadrenie sudcovho názoru o vine obžalovaného), treba takúto námietku zaujatosti považovať za spôsobilú námietku v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o dôvodnosti či nedôvodnosti ktorej sa preto musí zákonom predpísaným spôsobom konať a rozhodnúť. Vyjadrenie sťažnostného súdu v odôvodnení uznesenia krajského súdu zo dňa 05.10.2023, sp. zn. 6Tos/180/2023, k otázke namietanej zaujatosti samosudcu súdu prvého stupňa, a jej posúdenie je zásadnou a významnou okolnosťou majúcou dopad na spravodlivosť tohto trestného konania ako celku, čo sa prejavuje okrem iného v tom, že ide o jeden z dovolacích dôvodov, teda dôvodov na podanie mimoriadneho opravného prostriedku. Dôvody námietky zaujatosti a podnetu na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu spočívajúce v rozhodovaní členov senátu v sťažnostnom konaní pod sp. zn. 6Tos/18/2024

Okrem vyššie uvedených skutočností poukázal aj na fakt, že jedným z ďalších ťažiskových argumentov v odvolacom konaní je namietanie nezákonného postupu súdu prvého stupňa, ktorým do konania pribral znaleckú organizáciu odboru psychológia - Experti forenznej psychológie, s.r.o., a to na základe uznesenia okresného súdu zo dňa 18.12.2023, sp. zn. 2T/48/2023. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu zo dňa 18.12.2023, sp. zn. 2T/48/2023, podal sťažnosť, v ktorej namietal nezákonný postup súdu prvého stupňa (ktoré je v rozpore s ustanovením § 146 Trestného poriadku). V rámci odvolacej argumentácie pritom rovnako namietal nezákonný postup súdu prvého stupňa, ktorým do konania pribral znaleckú organizáciu z odboru psychológia - Experti forenznej psychológie, s.r.o., a to pre rozpor so zákonom (s ustanovením § 146 Trestného poriadku) ako aj pre rozpor s judikatúrou najvyššieho súdu (R 13/1971). O predmetnej sťažnosti rozhodoval senát sťažnostného súdu, ktorým bol krajský súd, a to v zložení jeho predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej. Toto sťažnostné konanie bolo krajským súdom vedené pod sp. zn. 6Tos/18/2024 a bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 25.01.2024 tak, že súd sťažnosť zamietol. V tejto súvislosti poukázal, že zákonnosť pribratia znaleckej organizácie do konania a zákonnosť vypracovania znaleckého posudku (a teda aj jeho zákonného použitia ako dôkazného prostriedku v konaní) je zásadnou a významnou okolnosťou majúcou dopad na spravodlivosť tohto trestného konania ako celku, keďže znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou z odboru psychológia - Experti forenznej psychológie, s.r.o. predstavuje jeden z hlavných dôkazov, ktorým súd prvého stupňa odôvodnil odvolaním napadnutý odsudzujúci rozsudok. Navyše poukázal aj na fakt, že súd prvého stupňa odôvodňuje svoje rozhodnutie (odvolaním napadnutý rozsudok) okrem iného aj odkazom na predmetné uznesenie krajského súdu zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 6Tos/18/2024 (str. 29 odvolaním napadnutého rozsudku).

Dôvody námietky zaujatosti a podnetu na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu v kontexte nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 79/2024

V súvislosti s vyššie uvedenými dôvodmi námietky zaujatosti a podnetu na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu, ktoré sú obsahom tohto podania, poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.05.2024, sp. zn. I. ÚS 79/2024, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky okrem iného rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdov 17/2017 zo dňa 18.05.2020 bolo porušené základné právo sťažovateľa na nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V predmetnom konaní posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky situáciu, kedy sudca rozhodoval najprv o sťažovateľom tvrdenej zaujatosti sudcu najskôr ako sudcu sťažnostného súdu a neskôr aj ako sudcu dovolacieho súdu. Ústavný súd Slovenskej republiky vec posúdil tak (bod 32 predmetného nálezu), že ak sudca posudzoval namietanú zaujatosť sudcu najskôr ako člen sťažnostného senátu a neskôr mal tú istú otázku na základe tých istých argumentov posudzovať ako člen senátu vo veci samej, z objektívneho hľadiska možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Povedané inak, ak sudca už v predmetnej otázke zaujal pre dané štádium konania právne záväzné stanovisko a následne bol postavený do situácie, keď mal na podklade podaného opravného prostriedku svoje pôvodné stanovisko prehodnotiť, a to na základe tých istých skutočností a argumentov, ktoré už raz posudzoval a určitým právne záväzným spôsobom vyhodnotil, z objektívneho hľadiska možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Ústavný súd ďalej konštatoval (bod 33 predmetného nálezu), že otázka, či vo veci sťažovateľa rozhodoval o jemu uloženom treste nezaujatý sudca, pritom nie je len parciálnou či okrajovou záležitosťou trestného konania proti sťažovateľovi, ale jej posúdenie predstavuje posúdenie jedného zo základných atribútov spravodlivosti trestného konania. Uvedené sa prejavuje okrem iného v tom, že ide o jeden z dovolacích dôvodov, teda dôvodov na podanie mimoriadneho opravného prostriedku. Aj opätovné rozhodovanie o niektorých nemeritórnych otázkach v tej istej trestnej veci môže byť dostatočným dôvodom na vznik oprávnených pochybností o nezaujatosti dotknutého sudcu, ak tieto iné nemeritórne otázky majú dopad na spravodlivosť konania ako celku.

K subjektívnej a objektívnej stránke nezaujatosti

Zdôraznil, že judikatúra ústavného súdu rozlišuje posudzovanie nestrannosti zo subjektívneho hľadiska, na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a z objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00, IV. ÚS 38/09). Pri posúdení subjektívnej nestrannosti ide o vnútorný psychický vzťah sudcu k prerokovávanej veci, pričom sa subjektívna nestrannosť predpokladá ako vyvrátiteľná domnienka, t. j. sudca sa považuje za subjektívne nestranného, ak nie sú predložené dôkazy o opaku. V niektorých prípadoch môže byť preukázanie subjektívnej predpojatosti veľmi náročné, preto požiadavka nestrannosti nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom. Na subjektívny test nadväzuje test objektívny. V rámci objektívneho testu sa v zásade skúma, či

v konkrétnej veci existujú objektívne overiteľné skutočnosti, ktoré vzbudzujú pochybnosti o nestrannosti sudcu. Rozhodujúca je skutočnosť, že takúto pochybnosť možno objektívne odôvodniť. Sudca sa považuje za zaujatého vtedy, ak vzniká navonok legitímny dojem, že by na rozhodnutí vo veci mohol mať osobný záujem. Platí tu tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. V stávke je totiž dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti vo verejnosti vzbudzovať (rozsudok vo veci Micallef proti Malte z 15. 10. 2009, sťažnosť č. 17056/06, bod 99). Pri teste objektívnej nestrannosti teda postačí, ak sa preukáže existencia okolností, ktoré môžu vyvolať legitímne pochybnosti o nestrannosti sudcu, resp. súdu. Sudca síce môže byť subjektívne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Inými slovami, nemožno neprihliadnuť na tzv. teóriu zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale sa musí ako taký javiť aj objektívne v očiach účastníkov konania (II. ÚS 285/2015). Pri posudzovaní nestrannosti a nezávislosti sudcu teda nemožno úplne odhliadnuť ani od javovej stránky veci, kde je za validné kritérium považované aj tzv. zdanie nezávislosti a nestrannosti pre tretie osoby. Reflektuje totiž sociálnu povahu súdneho rozhodovania, z ktorého vyplýva, že aj napriek tomu, že reálny dôvod na pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti v skutočnosti neexistuje (ako v subjektívnej či dokonca ani v objektívnej polohe), nemožno prehliadať ani existenciu možného presvedčenia, že taký dôvod daný je (I. ÚS 74/2023, m. m. ÚS ČR I. ÚS 722/05). Pri skúmaní, či v určitej veci existujú legitímne dôvody svedčiace o nedostatku nestrannosti sudcu, je možné (okrem iného) vziať do úvahy aj hľadisko obvineného/obžalovaného/odsúdeného, resp. v širšom ponímaní jednej zo strán sporu (m. m. ÚS ČR I. ÚS 722/05). Určujúcim prvkom pri následnom hodnotení je skutočnosť, či možno považovať obavy dotknutých osôb za objektívne odôvodnené (m. m. rozsudok vo veci Chmelíř proti Českej republike zo 7. 6. 2005, sťažnosť č. 64935/01, bod 56, rozsudok vo veci Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku zo 7. 8. 1996, sťažnosť č. 19874/92, bod 58). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že v danom prípade existujú objektívne overiteľné skutočnosti, ktoré vzbudzujú pochybnosti o nestrannosti členov senátu, ktorí majú na krajskom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 6To/93/2024 rozhodovať o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo dňa 28.05.2024, sp. zn. 2T/48/2023.

V rámci konečného návrhu dal podnet na oznámenie zaujatosti sudcu odvolacieho súdu a navrhol, aby

- JUDr. Katarína Batisová ako predsedníčka senátu odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku oznámila svoju zaujatosť, a to na základe skutočností uvedených v tomto podaní,
- Mgr. Pavol Macháč ako člen senátu odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku oznámil svoju zaujatosť, a to na základe skutočností uvedených v tomto podaní,
- JUDr. Andrea Kondllová ako členka senátu odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku oznámila svoju zaujatosť, a to na základe skutočností uvedených v tomto podaní,

o vylúčení ktorých v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 Trestného poriadku rozhodne iný senát odvolacieho súdu tak, že

- JUDr. Katarína Batisová ako predsedníčka senátu odvolacieho súdu je z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci vedenej Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 6To/93/2024,
- Mgr. Pavol Macháč ako člen senátu odvolacieho súdu je z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci vedenej Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 6To/93/2024,
- JUDr. Andrea Kondllová ako členka senátu odvolacieho súdu je z dôvodu uvedeného v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci vedenej Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 6To/93/2024.

Prokurátor sa k odvolacím námietkam obžalovaného písomne nevyjadril.

Za účelom prejednávania podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 10.06.2025. Verejného zasadnutia sa zúčastnili prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaného, obžalovaný a splnomocnená zástupkyňa poškodenej JUDr. Jana Juchová.

Po otvorení verejného zasadnutia, predsedníčka senátu uviedla, že o námietke zaujatosti podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku a podnetu na oznámenie zaujatosti sudcu sa konať nebude, keďže nie je založená na konkrétnych dôvodoch predpokladaných zákonom, ale len na dôvodoch týkajúcich sa procesného postupu krajského súdu.

V súvislosti v predostretej námietke zaujatosti krajský súd uvádza, že rozhodovanie krajského súdu v merite veci o odvolaní obžalovaného a jeho predchádzajúce rozhodovanie o väzbe a o príbratí znaleckej organizácie ex lege nezakladá dôvod zaujatosti senátu. Naopak, krajský súd vníma podanú námietku zaujatosti ako procesnú obštrukciu obžalovaného, ktorý sa cíti byť postupom krajského súdu v rámci predchádzajúcich konaní ukrivdený.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 2 Trestného poriadku sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených.

Podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa. Z rozhodovania o sťažnosti na nadriadenom orgáne je vylúčený prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal alebo dal naň súhlas alebo pokyn.

Z citovaných ustanovení znenia Trestného poriadku nevyplýva, že by z rozhodovania o odvolaní obžalovaného mal byť vylúčený senát, ktorý v predmetnej veci rozhodoval v rámci väzobného stíhania, či v rámci sťažnostného konania týkajúceho sa konkrétnej veci obžalovaného, teda nerozhodoval vo veci samej. Práve pri posudzovaní otázky zaujatosti, resp. neustrannosti, je dôležité zamerať sa na povahu a rozsah úkonov, ktoré senát učinil pred procesom v merite veci. Inak vyjadrené, treba skúmať či jednotlivé procesné rozhodnutia, ktoré boli učené pred rozhodnutím v merite veci, podľa ich obsahu – podľa toho, aké otázky museli byť vyriešené a spôsob ich vyriešenia, teda či neprejudikovali stanovisko senátu k vine, resp. nevine obžalovaného. Zmienené kritéria sú zásadné pre vyvodenie záveru, či subjektívna obava obžalovaného z nedostatku neustrannosti senátu bola aj objektívne odôvodnená. (obdobne pozri napr. rozhodnutia vo veciach SainteMarie c. Francúzsko z r. 1992, Fey c. Rakúsko z r. 1993, Saraiva de Carvalho c. Portugalsko z r. 1994, Bulut c. Rakúsko z r. 1996) Na dôvažok krajský súd pripomína, že princíp odvolacieho konania je odlišný od iných konaní, pretože v merite veci rozhoduje senát, ktorý už prejednanú trestnú vec prejednal predtým, napr. v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia a jeho vrátenia po novom rozhodnutí, tak aby bola zachovaná jednota názorov odvolacieho senátu na tú konkrétne trestnú vec.

V konkrétnostiach prejednávaného prípadu, kedy senát krajského súdu rozhodoval v rámci sťažnostných konaní o väzbe obžalovaného a o príbratí znaleckej organizácie, kedy nebola otázka viny, resp. nevinu obžalovaného dotknutá, nevyvstal žiaden dôvod zakladajúci zaujatosť senátu voči osobe obžalovaného. A teda pokiaľ obžalovaný namietal, že uplatnil časť odvolacích námietok v rámci sťažnostných konaní, pri ktorých bude senát zastávať rovnaký názor, tak táto skutočnosť sama o sebe nezakladá zaujatosť. Ide totižto o to, že námietky boli krajskému súdu predostreté a bolo nevyhnutné na ne reflektovať. Hoci sa obžalovaný s argumentáciou krajského súdu v rámci predchádzajúcich konaní nevie, resp. nechce stotožniť, tak to automaticky nezakladá ich nesprávnosť či nezákonnosť, a tiež dôvod, prečo by na nej krajský súd nemohol zotrvať i v rámci odvolacieho konania. No a na margo poukazu obžalovaného na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.05.2024, sp. zn. I. ÚS 79/2024, krajský súd pripomína, že sa jednalo o odlišnú situáciu, ktorú explicitne upravuje ust. § 31 ods. 3 veta prvá Trestného zákona. Súčasne dodáva, že žiaden z členov senátu nerozhodol na súde nižšieho stupňa.

A ak sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku nekoná, a teda takáto námietka nie je spôsobilá vyvolať konanie o vylúčení ani konkrétneho (jednotlivého) sudcu. Túto skutočnosť je však nevyhnutné procesne zaznamenať, aby bolo zrejmé, že takáto námietka nezostala nepovšimnutá (viď Stanovisko Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2021 pod por. č. 48).

Po podaní správy o stave veci zameranej na otázky, ktoré treba riešiť a po oboznámení podstatného obsahu spisového materiálu, obhajca obžalovaného uviedol, že obžalovaný dodržiaval probačný dohľad a vzhľadom na to, že v odôvodnení odvolania uviedli skutočnosť, že sa obžalovaný na konci minulého roka oženil, založil do spisu fotokópiu sobášneho listu a žiadal, aby krajský súd na tieto skutočnosti prihliadol.

V rámci konečných návrhov prokurátorka poukázala na to, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný vo vzťahu k všetkým jeho výrokom, podané odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval návrhu, ktorý bol uvedený v písomnom odôvodnení odvolania. Obžalovaný sa pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, a to čo do výroku o treste, avšak z iných ako ním uvádzaných dôvodov. V rámci vyrovnávania sa s odvolacími námietkami krajský súd zdôrazní len vybrané skutočnosti podstatné pre rozhodnutie, keďže je povinný dať odpovede len na tie odvolacie námietky, ktoré sú kľúčové pre rozhodnutie.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o vine, krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Obžalovaný v postupe okresného súdu identifikoval viacero pochybení.

Obžalovaný v odvolaní namietal postup okresného súdu v rámci podaných námietok o zaujatosti konajúceho sudcu, resp. že sa o nich nekonalo, hoci sa podľa jeho názoru konať malo. Krajský súd vyhodnotil tento druh odvolacích námietok ako nedôvodný.

Pokiaľ ide o námietku zaujatosti zo dňa 12.09.2023 krajský súd uvádza, že je zjavné, že obžalovaný námietku podal 12.09.2023, teda jeden deň potom, čo sa údajne mal mimo protokolácie hlavného pojednávania konaného 11.09.2023 dozvedieť o dôvodoch vylúčenia sudcu JUDr. Ľuboša Ondrejčíku. Krajský súd je preto toho názoru, že vo vzťahu ku včasnosti obžalovaný neunesol bremeno svojho tvrdenia, preto sa o takejto námietke s poukazom na ust. § 32 ods. 6 Trestného poriadku konať nemalo, čo správne vyhodnotil i okresný súd. Obžalovanému nič nebránilo, aby námietku zaujatosti vzniesol priamo na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o tvrdenia obžalovaného uvedené v námietke zaujatosti, že ho mal zákonný sudca nútiť k priznaniu sa, inak sa zmení právna kvalifikácia skutku, tak okresný súd v úradnom zázname hodnoverne objasnil vzniknutú situáciu ohľadom poučenia obžalovaného, ktoré bolo interpretované ako nútenie k priznaniu. Len samotné ničím nepodložené tvrdenie obžalovaného, že sudca verbálne prejedikoval jeho vinu, potom nie je spôsobilé prelomiť inštitút zákonného sudcu, ktorý je potrebné vykladať v širšom kontexte, hlavne v nadväznosti na čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými je garantovaná nestrannosť, nezávislosť a nezáujatosť konajúceho sudcu. Nemožno prehliadať fakt, že rozhodnutie o vylúčení zákonného sudcu predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Vzhľadom na to možno vylúčiť zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Také celkom výnimočné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vylúčenie zákonného sudcu z tejto trestnej veci obžalovaný netvrdil a z obsahu spisového materiálu dosiaľ nevyplývali.

Pozornosti krajského súdu neuniklo, že obžalovaný poukazyval na zaujatosť zákonného sudcu, pričom túto spájal len s jeho procesným postupom v tejto trestnej veci, kde zaujatosť odvodzuje od toho, že zákonný sudca ho poučil o možnosti urobiť vyhlásenie o vine, s tým, že do úvahy by prichádzalo mimoriadne zníženie trestu (čo bola bežná prax súdov v prípade vyhlásenia viny – pozn. súdu) a súčasne ho upozornil na možnú zmenu právnej kvalifikácie, resp. jej sprísnenie. Obžalovanému preto treba pripomenúť, že ak je dôvodom námietky zaujatosti len procesný postup súdu v konaní, tak sa o takej námietke v zmysle ust. § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná, o čom je povinný zákonný sudca obžalovaného vyrozumieť. Je tiež potrebné poukázať na fakt, že v tom čase zákonný sudca rozhodoval len o väzbe obžalovaného, keďže k otvoreniu hlavného pojednávania nedošlo. V rámci rozhodovania o väzbe v konaní pred súdom pritom súdy musia vždy riešiť otázku dôvodnosti podozrenia, že sa obžalovaný žalovanej trestnej činnosti dopustil, keďže ide o nevyhnutnú podmienku každej väzby a priebežne si tvorí obraz o vine, resp. nevine obžalovaného. Súčasne ale platí, že rozborom jednotlivých dôkazov, o ktoré sa takáto dôvodnosť podozrenia opiera, súdy nijako neprejedikujú vinu obžalovaného. Hoci zákonodarca explicitne neustanovuje povinnosť poučiť obžalovaného o možnosti mimoriadneho zníženia trestu v prípade vyhlásenia viny, tak krajský súd v tomto kontexte nezistil pochybenie okresného súdu. Na tomto mieste možno pripomenúť, že námietka zaujatosti neslúži na prieskum zákonnosti a opodstatnenosti vykonávania úkonov okresným súdom, ale cieľom tohto inštitútu je zabezpečiť nestrannosť trestného konania ako celku a jednotlivých úkonov vykonávaných počas tohto konania.

Na margo námietky zaujatosti podanej dňa 15.03.2024, krajský súd uvádza, že táto námietka nebola vznesená včas, keďže jej obsahom sú udalosti z hlavného pojednávania konaného 06.11.2023, načo nemá vplyv argumentácia o novelizácii Trestného poriadku. V jej rámci obžalovaný okresnému súdu vyčítal opätovne procesný postup, konkrétne upozornenie na prísnejšiu právnu kvalifikáciu. Krajský súd zastáva názor, že nedošlo k pochybeniu okresného súdu. Už z vyjadrenia sudcu k námietke zaujatosti z 12.09.2023 je zjavné, že do úvahy pri rozhodovaní prichádzala prísnejšia právna kvalifikácia, o čom boli riadnym spôsobom obžalovaný i obhajca vyrozumení. Ust. § 284 ods. 2 Trestného poriadku určuje, že upozornenie obžalovaného na prísnejšiu právnu kvalifikáciu musí byť realizované do skončenia dokazovania, ktorá podmienka v pojednávanej trestnej veci splnená bola, pričom jej splnenie je naviazané na osobu obžalovaného.

No a pokiaľ ide o námietku zaujatosti zo dňa 28.05.2024 i v tomto prípade nemožno hovoriť o včasnosti jej vznesenia, nakoľko obžalovaný namieta skutočnosti z hlavného pojednávania vykonaného 16.10.2023. Jej obsahom je opätovne procesný postup súdu, ktorej však bolo vyhovené v rámci rozhodovania o doplnení a oprave zápisnice z hlavného pojednávania.

V súhrne k zmieneným trom podaným námietkam zaujatosti treba z pohľadu krajského súdu dodať, že Trestný poriadok priznáva stranám konania právo vznášať námietky zaujatosti, no treba zdôrazniť, že tomuto právu strán súčasne koreluje zákonná povinnosť okresného súdu sa s každou jednou námietkou

vyrovnať postupom, ktorý je súladný s Trestným poriadkom. To ale ani zďaleka neznamená, že jediným zákonom zodpovedajúcim postupom je ten, v rámci ktorého konajúci súd o každej jednej námietke zaujatosti vždy uznesením rozhodne, ako sa mylne dožadoval obžalovaný. Práve v tomto prípade išlo o príklady námietok zaujatosti, ktoré mali čisto obštrukčný charakter a o ktorých sa vôbec konať nemalo, čo správne vyhodnotil okresný súd, pretože obžalovaný nepreukázal nielen včasnosť podania, ale námietky ani neboli postavané na dôvodoch § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Existovali teda hneď dva dôvody, pre ktoré sa v zmysle ust. § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietkach zaujatosti vznesených obžalovaným nekonalo, o čom bol obžalovaný i obhajca konajúcim súdom vyzrozmienený.

V ďalšom obžalovaný namietal zmenu právnej kvalifikácie počas hlavného pojednávania. Tieto námietky vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné. V zmysle ust. § 278 ods. 3 Trestného poriadku súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe, pričom v zmysle ust. § 284 ods. 2 Trestného poriadku môže obžalovaného uznať za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ust. zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, avšak len vtedy, ak na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku obžalovaného upozorní skôr, ako vyhlási dokazovanie za skončené. Súčasne je súd povinný, ak o to obhajca alebo obžalovaný požiadajú, poskytnúť mu znova lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní.

Tento zákonný postup okresný dodržal, keď už takmer od začiatku bol obžalovaný i jeho obhajca vyzrozmienený o možnosti sprísnenia právnej kvalifikácie (pričom tento názor bol vyjadrený i v uznesení krajského súdu sp. zn. 6Tos/111/2023 zo dňa 13.07.2023, hoci nie explicitne), presnejšie povedané obžalovaný bol na túto možnosť upozornený sudcom mimo protokolácie hlavného pojednávania konaného 11.09.2023 (čo nebolo popierané zo strany obžalovaného ani okresného súdu), následne i v rámci vyzrozmienenia k námietke zaujatosti zo dňa 19.09.2023 a na hlavnom pojednávaní konanom 25.09.2023, kedy bolo opätovne ozrejmene vyzrozmienenie k námietke zaujatosti a tiež na hlavnom pojednávaní konanom 06.11.2023, po vykonaní výsluchov svedkov poškodenej, kedy sudca dospel k jednoznačnému záveru, že vyvstala potreba sprísnenia právnej kvalifikácie. Obžalovaný i obhajca tak boli na prísnejšie právne posúdenie skutku oproti obžalobe upozornení, pričom obžalovanému v dôsledku odročenia pojednávania bez prejednávania (zo 06.11.2023 na 20.11.2023) bola poskytnutá aj lehota 5 pracovných dní na prípravu obhajoby. Zhrnúc uvedené, teda na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. už pred jeho vykonaním môže súd dospieť k záveru, že právna kvalifikácia skutku uvedená v obžalobe je nesprávna. Podľa prísnejšieho ustanovenia zákona môže súd uznať obžalovaného za vinného oproti obžalobe len za splnenia podmienky, že obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako vyhlásil dokazovanie za skončené. Uvedené upozornenie treba zaznamenať v zápisnici o hlavnom pojednávaní. Možno uzavrieť, že zo spisového materiálu vyplynuli všetky zákonné požiadavky na uznanie viny podľa prísnejšej právnej kvalifikácie, krajský súd potom neidentifikoval v postupe okresného súdu žiadne pochybenie.

Obžalovaný k postupu okresného súdu namietal i odmietnutie dôkazov a neskoré rozhodnutie o návrhu na vykonanie dôkazov. Podľa názoru krajského súdu okresný súd nepochybil, keď postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol na hlavnom pojednávaní vykonať výsluch svedkov C. B., C. A., H. A., C. S., C. G., pričom tento postup riadnym spôsobom odôvodnil. Aj krajský súd je toho názoru, že išlo o dôkazy nadbytočné, pretože z doposiaľ vykonaného dokazovania bolo dostatočným spôsobom preukázané, že súdený skutok sa stal a spáchal ho práve obžalovaný. Pokiaľ ide o svedka C. B., krajský súd uvádza, že okolnosti vzájomného spolužitia obžalovaného a poškodenej boli preukázané inými vykonanými dôkazmi, predovšetkým výpoveďami obžalovaného, poškodenej či svedkyne B., ktorá s nimi žila v spoločnej domácnosti. K odmietnutej výpovedi C. A. krajský súd nad rámec uvedeného okresným súdom dodáva, že v čase útokov obžalovaného mala táto svedkyňa len 1,5 roka, navyše maloletá má status obzvlášť zraniteľnej obete v zmysle príslušných ustanovení zákona NR SR č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda ide o osobu so statusom obzvlášť zraniteľnej obete, ktorú je potrebné chrániť pred tzv. druhotnou či opakovanou viktimizáciou, čo explicitne vyplýva z ust. § 8 ods. 1 cit. zákona o obetiach. U svedkyne by výpoveď mohla vyvolať traumatizujúce spomienky, čo je neželané, obzvlášť v prípade, ak jej výpoveď nepredstavovala ťažiskový dôkaz. Pokiaľ ide o odmietnutie výpovede H. A., krajský súd len pripomína, že tento svedok nemal byť očitým svedkom čo do žalovanej trestnej činnosti, jeho výpoveď mala dotvoriť obraz o osobe poškodenej, čo je i z pohľadu krajského súdu zbytočné, nakoľko vierohodnosť poškodenej bola súdom správne ustálená z vykonaných dôkazov. Obžalovaný namietal i odmietnutie výpovede C. S., ktorý mal objasniť situáciu na pracovisku poškodenej, tak tieto okolnosti boli hodnoverne vysvetlené poškodenu, preto aj krajskému súdu sa javí jeho výpoveď ako nadbytočná. No a v súvislosti s výpoveďou svedka C. G. krajský súd uvádza, že vzťah poškodenej a obžalovaného a jej správanie k obžalovanému boli ustálené inými dôkazmi.

V rámci odvolacej argumentácie obžalovaný okresnému súdu vyčítal odmietnutie doplnenia znaleckého posudku PhDr. Selka., pričom krajský súd uvádza, že sa jedná o námietku nedôvodnú. Keďže sa znalec na hlavnom pojednávaní bez ďalšieho diametrálne odlišil od určitej časti záverov prezentovaných v znaleckom posudku a vzhľadom i na jeho vyjadrenia, okresný súd dospel k správne záveru, že doplnenie by bolo neúčelné, keďže relevantné skutočnosti boli objektivizované znaleckou činnosťou znaleckej organizácie. Takémuto postupu niet čo vytknúť. V tomto kontexte krajský súd súčasne pripomína, že znalec sa v znaleckom posudku musí opierať o ním zisťované skutočnosti. Práve pri znaleckom posudku, ktorý má byť objektívnym dôkazným prostriedkom, je zvlášť žiadúce hodnotiť celý priebeh kreovania znaleckého dôkazu, to znamená prípravu znaleckého skúmania, zabezpečovania podkladov znalca, priebeh znaleckého skúmania, vierohodnosť teoretických východísk, ktorými sú odôvodnené závery, spoľahlivosť metód použitých znalcov a spôsob vyodenia záverov znalca. Ak teda okresný súd zastával názor, že vznikli pochybnosti o objektivite znalca, tak potom doplnenie znaleckého posudku by len veľmi ťažko tieto odstránilo, keďže znalec sa bez ďalšieho vyšetrenia, prípadne iných podkladov odchyľil od svojich tvrdení.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal odmietnutie pribratia znalca z odvetvia psychiatrie za účelom vyšetrenia duševného stavu poškodenej, tak krajský súd v zhode s okresným súdom zastáva názor, že v konaní nevystala potreba skúmania duševného stavu poškodenej, keďže závery znalca PhDr. Selka nepovažoval okresný súd za objektívne a súčasne pri následnom psychologickom vyšetrení také odporúčanie nebolo učené.

Rovnako správne okresný súd postupoval, keď odmietol pribrať znalca z odvetvia traumatológie, čo náležite odôvodnil. Pretože výpovedi poškodenej okresný súd uveril, dokonca obžalovaný nepopieral spáchanie posledného incidentu, čo bolo objektivizované i lekárskou správou o ošetrení poškodenej, nevznikla potreba skúmania skutočností kedy a ako modriny vznikli. Námietky obžalovaného krajský súd vníma ako účelové s cieľom predĺžiť trestné stíhanie.

V ďalšom obžalovaný tiež namietal nepripojenie spisového materiálu Okresného súdu Senica vedeného pod sp. zn. SI-2C/24/2023, 11P/30/2023 a 26P/3/2023, na podklade ktorých mala byť spochybnená vierohodnosť poškodenej. K tomu len krajský súd dodáva, že vierohodnosť výpovede poškodenej sa posudzuje ako celok, ergo spisový materiál by mohol eventuálne vyvrátiť niektoré z tvrdení poškodenej ohľadom fungovania spoločnej domácnosti, čo však nemá relevantný dopad na prejednávanú trestnú vec.

Obžalovaný tiež namietal odmietnutie prečítania operatívnych záznamov OR PZ zo dňa 02.06.2023 a 03.04.2023. Krajský súd opätovne konštatuje, že sa jedná o nedôvodnú námietku. Správne okresný súd poznamenal, že operatívny záznam nie je dôkazným prostriedkom. Treba uviesť, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy či iné zápisy príslušníkov PZ nemôžu slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní. Úradný záznam nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ani ako listinný dôkaz (pozri R 45/1994). Za dôkaz v trestnej veci môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov PZ, ktorí vykonávali operatívne šetrenie na mieste a spisovali úradný záznam, no obžalovaný ich výsluch nenavrhol. Súčasne treba pripomenúť, že príslušník PZ môže v trestnom konaní vypovedať ako svedok k obsahu úradného záznamu, avšak nie k tomu, čo mu ktorá osoba povedala pri vykonávaní služobného zákroku k skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu (primerane judikatúra R 26/1989 a judikatúra česká R 45/2003) – ako to požadoval obžalovaný. Obžalovanému je síce treba dať za pravdu, že predmetné úradné záznamy boli spísané po začatí trestného stíhania, avšak stále išlo o opis operatívnej činnosti príslušníkov PZ v rámci prebiehajúceho trestného stíhania, čo nemá dopad na správnosť postupu okresného súdu, keď tieto dôkazy nevykonal.

V súvislosti s konaním, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, obžalovaný vytýkal, že okresný súd niekoľko mesiacov nerozhodol o dôkazných návrhoch obhajoby. Z dikcie ust. § 272 ods. 3 Trestného poriadku nevyplýva pre súd časové ohraničenie na rozhodnutie o podanom návrhu na vykonanie dokazovania, ergo je limitovaný len momentom vyhlásenia meritórneho rozhodnutia. Inak vyjadrené, ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Je teda nevyhnutné konštatovať, že okresný súd si túto povinnosť splnil, pričom obžalovanému v rámci celého konania nebolo odňaté právo navrhovať dôkazy a bolo len na jeho úvahe, či a kedy tieto návrhy uplatní.

Obžalovaný vyčítal okresnému súdu iniciatívu pri odstraňovaní rozporov vo výpovedi svedkyne M. K.. Nie je možné prisvedčiť námietke obhajoby, že boli odstraňované rozpory nad rámec procesného návrhu prokurátora, teda že by sudca inicioval samotné odstraňovanie rozporov. Zo zápisnice z hlavného pojednávania ako aj zo zvukového záznamu z pojednávania je zrejmé, že prokurátor videl vo výpovedi zmienenej svedkyne na hlavnom pojednávaní viacero podstatných rozporov oproti jej skoršej výpovedi z

prípravného konania, ktoré navrhol vyššie spomínaným postupom odstrániť, čomu okresný súd vyhovel. Nie je potrebné, aby prokurátor každý rozpor osobitne identifikoval a navrhoval ho súdu odstraňovať osve. Stačí, že takýto postup prokurátor inicioval a ak ho súd pripustil, potom v ňom môže prokurátor odstraňovať aj iné rozpory bez toho, aby bolo potrebné osobitné rozhodnutie súdu o každom jednom z nich. V tomto postupe krajský súd žiadne procesné pochybenie nezistil.

Na margo odvolacej námietky ohľadom odstraňovania rozporov vo výpovedi svedkyne H. A. s jej skoršou výpoveďou spreď vznesenia obvinenia, krajský súd uvádza, že za účelom posúdenia vierohodnosti svedkyne a pravdivosti jej výpovede bolo podľa názoru krajského súdu možné čítať aj jej výpoveď učenú pred vznesením obvinenia, keďže táto výpoveď bola realizovaná po začatí trestného stíhania, tzv. vo veci, za dodržania ust. Trestného poriadku vzťahujúcich sa k výsluchu svedka, obžalovaný mal v konaní možnosť aspoň raz túto svedkyňu kontradiktórne vypočuť a vo výsledku nejde ani o ťažiskový dôkaz ohľadom jeho viny, lebo tým je primárne výpoveď poškodenej. Treba záverom zdôrazniť, že okresný súd primárne vychádzal z výpovede tejto svedkyne realizovanej na hlavnom pojednávaní.

Gro odvolacích námietok obžalovaného tkvie v kritike spôsobu vyhodnotenia vykonaného dokazovania. V posudzovanom prípade obžalovaný polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá je založená na inom hodnotení dôkazov.

Krajský súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne okresný súd všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku okresného súdu. Z tohto dôvodu si skutkové závery okresného súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Obžalovaného zo spáchania žalovaných trestných činov bezpečne usvedčuje výpoveď poškodenej, ktorej tvrdenia verifikuje výpoveď svedka A. A.. Tvrdenia poškodenej sú objektivizované vykonaným znaleckým dokazovaním – závery, ktorých boli predstreté na hlavnom pojednávaní znalkyňou PhDr. Mgr. Elenou Fortis, PhD., MUDr. Ľubicou Ondrisovou a PhDr. Henrietou Tóthpetiovou. V tejto súvislosti je žiadúce poukázať i na svedecké výpovede ppráp. I. G. a ppráp. Q. N., ktorí popísali situáciu po poslednom útoku obžalovaného, keďže boli privolaní na miesto činu. Obraz o žalovanej trestnej činnosti dotvárajú výpovede svedkov J. K. a M. K. (ich hodnovernosť správne okresný súd posúdil) a listinné dôkazy ako zápis o dychovej skúške, zápisnica o prehliadke tela poškodenej zo dňa 04.02.2023 + fotodokumentácia, lekárska správa zo dňa 04.02.2023.

V tomto načrtnutom kontexte krajský súd uzatvára, že v predmetnej trestnej veci podľa názoru obžalovaného proti sebe stoja dve skupiny výpovedí, na jednej strane konkrétne predovšetkým výpoveď poškodenej a svedka A. A., znalkyň MUDr. Ľubice Ondrisovej, PhDr. Henriety Tóthpetiovej, PhDr. Mgr. Eleny Fortis, PhD. a na strane druhej výpoveď obžalovaného, svedkyň H. A. a I. B.. Krajský súd v tejto spojitosti konštatuje, že okresný súd sa správne priklonil k verzii poškodenej, ktorá bola uveriteľná, ale predovšetkým podložená vykonaným dokazovaním. Zároveň okresný súd predostrel i hodnotiace úsudky vo vzťahu k jednotlivým výpovediam a posudzoval ich pravdivosť a vierohodnosť.

Samotná skutočnosť, že obhajoba kritizuje spôsob, akým okresný súd vyhodnotil všetky vykonané dôkazy, ešte automaticky neznamená, že napadnutý rozsudok je v tejto časti nesprávny.

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Avšak procesný predpis nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány

činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého, ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd v procese hodnotenia dôkazov postupoval v súlade s pravidlami rozvedenými vyššie v texte, preto jeho skutkovým záverom nemožno nič vytknúť.

V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že okresný súd vyhodnotil výpoveď poškodenej správne ako pravdivú a vierohodnú, nakoľko poškodená po zákonom poučení o práve odoprieť vypovedať toto právo nevyužila a obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti bezpečne usvedčila. Racionálne a uveriteľne popísala rozhodné skutočnosti, odpovedala na otázky, prostredníctvom ktorých tiež došlo k popisu priebehu žalovaného skutku, pričom časť tvrdení ani samotný obžalovaný nerozporoval (obžalovaný nepopieral incident zo dňa 03.02.2023).

Pokiaľ ide o trestné oznámenie poškodenej, nedôvodne naň obhajoba poukazuje. Je treba k nemu uviesť, že malo pre toto trestné konanie len vstupnú informačnú hodnotu a z hľadiska jeho vlastného obsahu naň nemožno prihliadať ako na dôkaz, a teda nemožno poukazovať na rozpory s neskoršími výpoveďami poškodenej. Navyše trestné oznámenie v konaní ani nebolo vykonané ako dôkaz, preto nevystala potreba odpovedať na odvolacie argumenty obžalovaného s súvislosťou s údajnými rozpormi vo výpovedi poškodenej s trestným oznámením.

Rovnako ako okresný, tak ani krajský súd u poškodenej nezistil žiadnu motiváciu, pre ktorú by chcela obžalovanému vedome škodiť. V tomto kontexte pokiaľ obžalovaný poukazoval na údajnú žiarlivosť poškodenej na jeho nový vzťah, tak túto námietku vyvrátila samotná poškodená, ktorá vypovedala, že pozná H. A., nemajú žiaden vzťah, o ich vzťahu vie odkedy si s ňou obžalovaný začal, sprvu žiarlila, postupom času žiarlivosť prešla. Už z vyjadrení poškodenej je zrejmé, že žiarlivosť nebola jej hnacím motorom podať trestné oznámenie, keďže o tom vzťahu od začiatku jeho trvania vedela a bola s tým uzročená, i keď niekedy mohli u nej negatívne emócie prevážiť, keďže sama priznala, že na adresu H. A. niekedy nadávala a nebola nadšená z toho. V ďalšom v súvislosti s motiváciou poškodenej bolo namietané spoluvlastníctvo rodinného domu. Z výpovede poškodenej, ktorej okresný súd uveril, vyplynulo, že o vyporiadaní spoluvlastníctva sa s obžalovaným nebavili. Krajský súd zároveň dodáva, že ak by poškodená na rodinnom dome tak lípla ako sa vyjadruje obžalovaný, tak rozhodne by aktuálne nežila v Čechách a neopustila by spoločnú domácnosť. A predsa na vlastnícke právo nemá vplyv väzobné stíhanie či odsúdenie za spáchanie trestného činu, toto zostáva nedotknuté a je predmetom vzájomnej dohody či civilného sporu. Obžalovaný tiež poukazoval na to, že motiváciou poškodenej mala byť televízna relácia, ktorej obsahom bolo týranie blízkej zverenej osoby, únosy detí a tak. I túto námietku vyhodnotil krajský súd ako bezpredmetnú, keďže táto relácia síce mohla poškodenú motivovať vzoprieť sa obžalovanému a čeliť situácii v rodine prostredníctvom podania trestného oznámenia, avšak nijakým spôsobom nepreukazuje, že poškodená by si trestnú činnosť obžalovaného vymyslela. Obžalovaný ako motiváciu poškodenej vypovedať v jeho neprospech tiež vyhodnotil skutočnosť, že poškodená odišla do Čiech. Práve naopak, v tomto počine poškodenej podľa názoru krajského súdu možno vidieť skutočný strach z obžalovaného, ktorý jej pri poslednom incidente adresoval slová, aby vykrvácala, teda situácia v spoločnej domácnosti vygradovala, keď aj spoločné deti opustila.

V tejto súvislosti krajský súd zároveň uvádza, že bola znalecky skúmaná vierohodnosť poškodenej v kontexte jej osobnosti, ako aj jej výpovede. Znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, PhDr. Mgr. Elena Fortis, PhD. za znaleckú organizáciu pri svojom výsluchu popísala a vysvetlila rozdiely vo výpovedi poškodenej, keďže u poškodenej nie je možné, aby si vypĺňala výpoveď dedukciami, je teda možné, že poškodená na niečo zabudne, ale s odstupom času si nato spomenie. Súčasne uviedla, že poškodená je schopná správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti, pričom nedisponuje osobnostnými črtami a charakteristikami, ktoré by znižovali hodnovernosť jej výpovede. U poškodenej neboli zistené poruchy vnímania, pamäti, intelektu ani schopnosť správne reprodukovať prežité udalosti, je rovnako schopná objektívne vnímať vzniknuté javy a vonkajšie podnety a bez porúch vo vzťahu k vyšetrovanej trestnej veci. Neboli zistené ani sklony k pseudológii (tendencia klamať) ani disimulačné tendencie (sklony pretvarovať sa, zatajovať, zapierať). Interpretácia prežitých udalostí poškodenej je zo psychologického hľadiska

vierohodná. Všeobecná a špecifická vierohodnosť poškodenej je nenarušená, výpoveď poškodenej možno považovať za psychologického hľadiska za špecificky vierohodnú. Následne znalkyňa tiež popísala vplyv konania obžalovaného na poškodenú, ktoré pociťovala poškodená ako ťažké príkorie s určitou trvalosťou, ktorú datuje od apríla 2016 až do privolania polície, s výnimkou roku, kedy bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody. Poškodená nie je schopná čeliť fyzickému ani psychickému násiliu zo strany obžalovaného. U poškodenej sú prítomné psychologické znaky týranej osoby ako minimalizácia následkov konania páchatela, sebaobviňovanie, sebaznevažovanie, znížená akcieschopnosť, tzv. naučná bezmocnosť, t.j. pociť zbytočnosti, akejkolvek snahy riešiť problém a prítomnosť psychologických znakov Posttraumatickej stresovej poruchy. Poškodená napĺňa väčšinu psychologických znakov typických pre osoby, ktoré sa stali obeťami týrania. Poškodenej bolo spôsobované fyzické a psychické utrpenie, prežívala stres a strach z obžalovaného, bála sa o svoje zdravie a život, bála sa, že jej obžalovaný zoberie deti, toto konanie pociťovala poškodená ako príkorie a zanechalo na jej psychike následky. Aktuálny psychický stav poškodenej nie je priaznivý a súvisí s násilným správaním obžalovaného. Toto všetko významnou mierou podporuje tvrdenia poškodenej a potvrdzuje vierohodnosť jej výpovede a súčasne predstavuje odpovede na odvolacie námietky obžalovaného. Pokiaľ teda obžalovaný vyťahoval jednotlivé pasáže poškodenej, ktoré mali byť údajne plné rozporov, tak krajský súd pripomína, že výpoveď poškodenej sa posudzuje ako jeden celok, teda buď je vierohodná alebo nie. Pokiaľ poškodená v niektorých tvrdeniach rozporovala skutočnosti, tak následne tieto diskrepancie boli odstránené čítaním jej výpovede z prípravného konania, pričom súčasne krajský súd dodáva, že sa nejednalo o zásadné skutočnosti, v ktorých by bola výpoveď poškodenej nejednotná, neucelená alebo by si odporovala.

V ďalšom obžalovaný namietal, že poškodená mu posielala viaceré listy počas jeho pobytu vo väzení. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že sa jedná o nepodstatnú informáciu, koľko listov mu poškodená posielala. Je zrejmé, že obžalovaného s poškodenou spájajú spoločné deti a spoločná domácnosť, tak je celkom logické, že spolu udržiavajú kontakt a nejedná sa o neobvyklú situáciu i pri tzv. domácom násilí. Pokiaľ obžalovaný poukázal na rozpor výpovede poškodenej a svedkyne I. B., tak sa jedná o námietku nedôvodnú. I krajský súd uveril výpovedi poškodenej, že svedkom násilnej trestnej činnosti mala byť menovaná svedkyňa, naopak neuveril výpovedi svedkyne, keďže bola motivovaná vypovedať v prospech obžalovaného a jej výpoveď nekorelovala s ostatnými vykonanými dôkazmi.

V ďalšom obžalovaný namietal výpoveď maloletého svedka A. A., pričom poukázal najmä na ovplyvňovanie poškodenou vypovedať v neprospech obžalovaného. S obžalovaným vypichnutých pasáží len vyplynulo, že poškodená maloletého upozornila, že bude vypočúvaný, teda aby hovoril podľa svojho uváženia. Zo strany maloletého nebolo potvrdené, že by ho poškodená pri výpovedi usmerňovala a ovplyvňovala. Pokiaľ obžalovaný poukázal na rozpory ohľadom počtu atakov, tak krajský súd poznamenáva, že počet atakov nie je až tak rozhodujúci, práve naopak relevantné sú tie skutočnosti, že maloletý svedok popísal situáciu v rodine, potvrdil minimálne jeden atak obžalovaného vo forme facky a tiež to, že poškodenú bránil pred obžalovaným, čím verifikoval výpoveď poškodenej. V ďalšom obžalovaný namietal hodnovernosť výpovede. Ani krajský súd nezistil žiadnu motiváciu svedka vedome škodiť obžalovanému. Na margo prizvukovaného veku svedka a jeho návštevy neurológa, krajský súd uvádza, že z jeho výpovede nevyvstala potreba skúmať svedkovu vierohodnosť, pretože svedok odpovedal primerane svojmu veku, tieto skutočnosti neprikrášľoval, popísal ich racionálne a uveriteľne, navyše keďže je blízkou osobou obžalovaného po zákonom poučení ani neuplatnil svoje právo odoprieť vypovedať. Ani samotná skutočnosť, že navštevuje neurológa s podozrením na poruchu pozornosti bez ďalšieho nie je spôsobilé vyvrátiť vierohodnosť tohto svedka.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovedí svedkov J. K. a M. K. zrealizovaných na hlavnom pojednávaní, týmto správne okresný súd neuveril, nakoľko svedkovia vypovedali rozporne oproti prípravnému konaniu bez racionálneho vysvetlenia a v ich výpovediach na hlavnom pojednávaní boli badať zjavné tendencie vyvíňovať obžalovaného. Práve pri hodnotení výpovedí týchto svedkov je zrejmé, ako selektívne k tomu obžalovaný pristupuje. V kontexte výpovede svedka J. K. obžalovaný brojil, že došlo k nesprávnej protokolácii v zápisnici o priebehu hlavného pojednávania. Tejto námietke je potrebné prisvedčiť, avšak okresný súd toto pochybenie napravil, keď vyhovel podnetu obžalovaného, pričom pri posudzovaní výpovede zmierneného svedka sa zohľadnila opravená časť zaprotokolovanej výpovede tohto svedka, jednalo sa o písársku chybu, ktorá vznikla počas objasňovania, čo si svedok myslel, resp. nemyslel, a nevidieť v nej zaujatosť konajúceho sudcu, čo je zrejmé i z nahrávky zachytávajúcej priebeh hlavného pojednávania, pričom okresný súd pri oprave tejto chyby hodnoverne objasnil svoj postup. Tvrdenia obžalovaného o údajnej manipulácii so zápisnicou bez ďalšieho sú bezpredmetné.

Na margo výpovede svedkyne H. A., kedy obžalovaný poukazoval na to, že pokiaľ by bol tyran, svedkyňa by sa za neho nevydala. V kontexte tejto námietky krajský súd poukáže na výpoveď svedkyne

z prípravného konania – obžalovanému občas ujdú nervy, musí byť v klude a keď nie je v klude, začne rozprávať aj blbosti, ako keby bol mimo realitu. Jeho chorobu pozná a keď sa obžalovaný takto správa, tak je na neho dobrá, aby bol v klude, lebo kedy to nespravila, tak by sa chcel strašne hádať, čo príkladmo nasvedčuje záveru znalkyne MUDr. Ľubice Ondrisovej –sklony obžalovaného záležia aj od toho, ako druhá partnerka na obžalovaného reaguje – ak sa naučí načo je výbušný, tak sa stiahne a nájde si spôsob ako s ním fungovať. Nemusi byť teda automatické, že je agresívny v každom vzťahu. Táto svedkyňa nežila s obžalovaným a poškodenou v spoločnej domácnosti, nikdy nebola očitým svedkom ich vzájomných konfliktov a atakov, teda mohla reprodukovat' len skutočnosti, ktoré vnímala vlastnými očami, ušami, pričom jej popis spolužitia s obžalovaným nemá právne relevantný dopad na žalovanú trestnú činnosť.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne I. B., je treba dať za pravdu obžalovanému, že využitie práva odoprieť vypovedať svedkyňou nemožno pripísať na vrub obžalovaného. Avšak svedeckej výpovedi učinenej na hlavnom pojednávaní i podľa názoru krajského súdu nebolo možné uveriť, a to práve s poukazom na vzťah svedkyne s obžalovaným (blízke osoby – matka a syn) a jej záujem na výsledku trestného stíhania (kedy jej syn je obžalovaný a v prípade uznania viny bude mať odsúdenie dopad na ich rodinu, keďže sú jej zverené deti obžalovaného a poškodenej), výrazná zmena postoja svedkyne (odmietnutie vypovedať s odôvodnením, aby synovi nespôsobila trestné stíhanie, následne výpoveď v jeho prospech). Vzhľadom na tieto dôvody je možné túto výpoveď označiť za tendenčnú, produkovanú v snahe pomôcť obžalovanému vyviniť sa zo spáchanej trestnej činnosti. A pokiaľ ide o ďalšiu motiváciu svedkyne vypovedať v prospech obžalovaného v tomto kontexte je nevyhnutné poznamenať, že svedkyňa mala mať s poškodenou naštrbený vzťah.

K svedeckým výpovediam C. O., C. A. a H. P. možno z pohľadu krajského súdu uviesť len toľko, že sa nejednalo o očitých svedkov žalovanej trestnej činnosti, teda k podstate veci nič neuviedli. Popísali jedine osobu obžalovaného, pričom pre žalovanú trestnú činnosť má oveľa väčší význam popis osobnosti obžalovaného znalkyňami MUDr. Ondrisovou a MUDr. Tóthpetiovou, ktoré boli objektívne na základe vyšetrenia obžalovaného.

Na margo svedeckých výpovedí ppráp. I. G. a ppráp. Q. N. krajský súd uvádza, že obžalovaný namietal, že svedkovia dotvorili hrôzostrašnú situáciu na mieste činu. Krajský súd zastáva názor, že svedkovia len racionálne a bez prikrášlenia vypovedali o vzniknutej situácii, pričom je uveriteľné, že po násilnom fyzickom ataku sa poškodená triasla. A pokiaľ ide o vyjadrenie svedka G., že spätne si to musel vyhľadať, automaticky neznamená, že si úradný záznam naštudoval. Práve naopak, svedok uviedol, že je to odstup času, ale pamätá si. Rovnako svedok N. uviedol, že sa na svoju výpoveď učinenu na hlavnom pojednávaní nepripravoval, pričom objasnil, že v takýchto veciach si pamätá mená i okolnosti z miesta činu aj s odstupom času.

Obžalovaný brojil i tým, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s výsluchom znalca PhDr. Selka. Tejto odvolacej námietke nie je možné z pohľadu krajského súdu prisvedčiť. Práve naopak, okresný súd jasne uviedol, že znalec sa významným spôsobom odchyľil od záverov prezentovaných v znaleckom posudku a pri výsluchu vyjadril zarážajúce konštatovania, čím u okresného súdu vzbudil pochybnosti o správnosti a objektívnosti, z čoho je zrejmé, že okresný súd na tieto závery znaleckého skúmania PhDr. Selka neprihliadal. Práve pochybnosti o záveroch znaleckého posudku musia byť odôvodnené konkrétnymi okolnosťami vyvolávajúcimi tieto pochybnosti, a ktorými priliehavo okresný súd argumentoval. Na dôvažok, okresný súd hodnotil závery znalca PhDr. Selka voľne ako každý iný dôkaz v trestnom konaní, čo znamená, že ním nie je bezpodmienečne viazaný. Hoci je zrejmé, že nesmie ľubovoľne nahradiť odbornú mienku znalca vlastnou, v danej otázke laickou mienkou, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti v trestnom konaní náležite zistené alebo naopak o skutočnosti, ktoré sú pochybné, ba dokonca odporujúce iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto skutkových predpokladov.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ktorý po vyhodnotení znaleckých záverov PhDr. Selka pribral do konania znaleckú organizáciu, tak krajský súd uvádza, že neidentifikoval v postupe okresného súdu pochybenie. Aj krajský súd dospel k záveru, že znalec sa bez ďalšieho (len na poklade reprodukovanej informácii z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní) na hlavnom pojednávaní odchyľil od svojich záverov, ktoré modifikoval, najmä čo do týrania poškodenej a jej vierohodnosti, ktoré je kľúčovou otázkou prejednáwanej trestnej veci. Znalec v znaleckom posudku uviedol, že z psychopatologického hľadiska sme nezistili významnú organicitu ani duševné ochorenie, ktoré by nasvečovali na prítomnosť konfabulácii. Z klinicko- psychologického hľadiska prítomnosť konfabulácii môžeme vylúčiť... Sklony k zveličovaniu, dramatizovaniu prežitého sme nezistili.... Počet útokov a ich priebeh, nevyspitateľné

a nekontrolovateľné správanie partnera nasvedčuje tomu, že strach o život je u nej opodstatnený, aj keď sa významne neprejavil v psychodiagnostickom náleze. Fyzické ataky i bez následkov vyžadujúcich lekárske ošetrenie mohla vnímať z morálneho aspektu ako neprijateľné, osobnosť devastujúce, správanie druhu ako psychické utrpenie. Mohla ho vnímať a vníma ho ako príkorie fyzické aj psychické. Pani G. skutočne mohla v konfliktnom vzťahu s partnerom trpieť, pociťovať ich ako príkorie, ktoré narušilo jej kvalitu života. Hoci absentujú objektívne dôkazy – lekárske správy potvrdzujúce intenzitu násilia na nej páchanom. Do prežívania aktuálnej situácie interferovala okrem reálneho napádania aj zjavná pokračujúca kríza ich vzťahu. Pričom na hlavnom pojednávaní pri výsluchu len na poklade informácií predostieraných obhajobou znalec uviedol, že vzhľadom k tým vzorcom správania, ktoré mala možnosť odporozovať od matky, že boli efektívne, resp. žene poskytujúce určité uspokojenie, že má situáciu pod kontrolou. Nebolo to štandardné správanie ženy, ktorá je týraná, resp. vystavená násiliu, hoci som nevedel, že mala strach, mohla mať strach z toho kompletného, ale nejavilo sa to tak, že by to spĺňalo všetky kritéria domáceho násilia.....Bola účastníčkou konfliktných situácií, ktoré mohla vnímať ako násilie, v porovnaní s prípadmi extrémneho domáceho násilia, s ktorými sa niekedy stretávame to môžeme zľahčovať, ale boli to konflikty partnerov, ktorí sú v kríze... Neúmerné medializovanie, zdôraznenie násilia má za následok to, že sa mení soc. správanie v spoločnosti a domáce násilie sa stáva niekedy až ľudovým športom na riešenie konfliktných vzťahov, ktoré sa voľakedy riešili ináč.. Samozrejme, že do normálneho vzťahu násilie nepatrí, ale pokiaľ by sa jednalo o extrémne násilie rozhodne vzhľadom k tej prevahe, tak dopad na jej zdravie telesné a duševné by bol väčší. Vzhľadom k tomu, že išlo o jedincov, o ktorých išlo, bol tak alkohol, promiskuita, nevera atď. je zrejme, že ten vzťah spel k debaklu, k napádaniu, že došlo – je zákonitě vyvrcholenie, to že prispôsobuje na tom HP interpretáciu a vyvíja sa ten jej príbeh je v rozpore s tým, čo som uviedol, že nezistili sme sklony k fabuláciám a konfabuláciám, ale v rámci obranných mechanizmov či už poškodená alebo obvinený hľadajú racionálne dôvody toho, čomu neporozumeli v čase konfliktu. A to je dôkazom toho, že afektívny kognitívny štýl pod vplyvom emócií sa mení myslenie a rozhodovanie... Ku konfabuláciám, všetky znaky nasvedčujú tomu, že nejaká suspektná organicita bola, ale nebola významná..... Nemám hodnotiť, ale neboli to prejavy extrémneho násilia, to boli prejavy partnerského konfliktu. Kde vlastne ťahala poškodená za kratší koniec ako žena, ktorá cíti, že sa jej to vymýka spod kontroly... Extrémne násilie je kde dochádza k vážnemu somatickému násiliu, kde je riziko kedy ten skutok sa pokračoval, opakoval, môže prísť až k usmrteniu alebo k vážnym celoživotným následkom.... V prípade, že by dotčnú vyšetrovala žena, možno by dospela k iným záverom. Ale my chlapi sme takí akí sme. Na základe uvedeného je evidentné, že znalec sa výrazne odklonil od záverov v znaleckom posudku, pričom jeho úlohou bolo objektívne posúdenie odborných otázok a nie konštatovanie, že ak by poškodenú vyšetrovala žena, dospela by možno k iným záverom, pričom znalec pri výsluchu často prezentoval svoje myšlienky (vyjadrené slovami myslím si, zastávam názor) a nie skutkovým stavom, na podklade ktorého mal dospieť k objektívnym záverom. Závery znalca PhDr. Selka boli vyvrátené vo veci vypočutou znalkyňou PhDr. Mgr. Elenou Fortis, PhD., ktorá sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila i k záverom tohto znalca. A pokiaľ ide o namietanú neposkytnutú možnosť znalcovi objasniť, resp. doplniť znalecký posudok, k tomu krajský súd uvádza, že samotný znalec pri svojom výsluchu zdôraznil špecifickosť vyšetrenia poškodenej, čím súčasne objasnil i vzniknuté rozpory. Keďže takéto vysvetlenie okresnému súdu nestačilo a mal dôvodné pochybnosti nielen o správnosti, ale najmä o objektivite predostretých záverov, tak správne do konania pribral znaleckú organizáciu.

V súvislosti so znaleckým posudkami MUDr. Ondrisovej a MUDr. Tóthpetiovej, ktoré popisujú jeho osobnosť a výpisom z registra trestov a evidencie priestupkov, obžalovaný namietal, že počas celého života nebol priestupkovo riešený- pokiaľ by bol tak prehnane agresívny a zlostný, že bežne sa dopúšťa protiprávneho konania, určite by sa to premietlo aj do evidencie priestupkov. Skutočnosť, že obžalovaný bol dvakrát súdne trestaný a dosiaľ nebol priestupkovo postihnutý sama o sebe neznamená, že obžalovaný nie je schopný násilného konania. Ide totižto o to, že tzv. domáce násilie je ťažko odhaliteľné, keďže sa väčšinou času odohráva za zavretými múrmi spoločnej domácnosti bez svedkov, kedy k jeho nahláseniu dôjde zväčša až po vygradovaní násilného konania, ako to bolo v prejednávanej trestnej veci. Na dôvažok krajský súd opätovne poukazuje na vyjadrenie MUDr. Ondrisovej, z ktorého je zrejme, že nemusí byť teda automatické, že je agresívny v každom vzťahu. Inak vyjadrené, obžalovaný sa nemusí agresívne správať ku každému, keďže jeho sklony k agresivite sú podmienené i správaním iných. V tomto kontexte krajský súd poukazuje i na vyjadrenie znalkyne PhDr. Mgr. Eleny Fortis, PhD., že poškodená svojim poníženým správaním provokuje agresívnych jedincov k arogantne nadradeným reakciám (u obžalovaného bola znalecky skonštatovaná agresia – pozn. súdu).

Na margo poukazu obžalovaného, že z oboznámenej lekárskej správy Fakultnej nemocnice Agel Skalica zo dňa 04.02.2023 vyplynulo, že poškodenú bil päsťou, pričom podľa vyjadrenia poškodenej ju mal

vyfackať, je potrebné tejto odvolacej námietke prisvedčiť, avšak z pohľadu krajského súdu je dôležité, že k fyzickému ataku poškodenej došlo, čo je objektivizované lekárskou správou, a spôsob ataku objasnila poškodená, čo verifikoval i svedok A. A. (že ataky boli vo forme faciek), pričom zranenia poškodenej zachytáva i zápisnica o prehliadke tela a príslušná fotodokumentácia.

V ďalšom obžalovaný namietal správu ÚPSVaR Senica zo dňa 28.04.2023 a 28.09.2023, ktorej obsahom mali byť informácie odôvodňujúce skúmať vierohodnosť svedka A. A.. Krajský súd si dovoľí na tomto mieste zopakovať, že ani skutočnosť, že svedok navštevuje neurológa pre podozrenie na poruchu pozornosti a že navštevuje CPPPaP v Holíči samé o sebe neodôvodňujú skúmať vierohodnosť svedka, keďže z jeho výpovede, ktorá bola zachytená na kamerový záznam, nevystali pochybnosti o jeho vierohodnosti, naopak, táto bola ucelená, jednotná, svedok uveriteľne popísal situáciu v rodine a ataky obžalovaného.

Pokiaľ ide o listovú korešpondenciu opätovne krajský súd pripomína, že poškodenú a obžalovaného spájajú maloleté deti, kedy poškodená očividne pociťuje povinnosť s obžalovaným komunikovať a informovať ho o stave spoločnej domácnosti a o deťoch, keďže poškodená uviedla, že obžalovaný je dobrý otec, k deťom sa správa dobre a stále má voči nemu informačnú povinnosť. V ďalšom pripomína, že samotná poškodená potvrdila, že nadávala na aktuálnu manželku obžalovaného. Navyše táto listová korešpondencia žiadnym spôsobom nevyvracia verziu poškodenej o domácom násilí. Nie je žiadnym prekvapením, že i týrané ženy dajú ďalšiu šancu tyranovi, keďže stále môžu pociťovať lásku, náklonnosť, spoločné záväzky a tiež často násilné konanie ospravedlňujú.

Pokiaľ ide o mesačné náklady a správu spoločnosti C. B., B., tieto neboli predmetom prejednávanej trestnej veci. Inak vyjadrené, nejedná sa teda o podstatnú skutočnosť, ktorú by bolo potrebné rozoberať. Je očividné, že poškodená finančne zabezpečovala spoločnú domácnosť a deti bez ohľadom na to, či a koľko obžalovaný prispieval.

V kontexte televízneho programu zo dňa 03.02.2023 a vzhľadom na vykonané dokazovanie krajský súd dodáva, že ide len o domnienky obžalovaného, ktoré nie sú ničím podložené. Poškodená priznala, že tento televízny program sledovala, o čom niet pochyb, avšak v inom čase ako uvádza obžalovaný. I z vyjadrenia znalkyne PhDr. Mgr. Eleny Fortis, PhD. vyplynulo, že tento program mohol byť poškodenú impulzom, aby čelila situácii v spoločnej domácnosti, čo však nezakladá motiváciu poškodenej vedome a úmyselne škodiť obžalovanému vymyslením si trestného stíhania.

No a pokiaľ ide o fotodokumentáciu z prehliadky tela poškodenej, táto zachytáva bezprostredné zranenia poškodenej, ktoré utrpela v dôsledku fyzických atakov obžalovaného. Z pohľadu krajského súdu sa nejedná o zranenia, ktoré by nezodpovedali popisu priebehu atakov, ktoré predostrela poškodená. Obžalovaný žiadnym spôsobom neuviedol na základe čoho dospel k záveru, že modriny na tele poškodenej boli staré. Je pritom zrejmé, že obžalovaný sa snaží vyvrátiť verziu poškodenej, načo síce právo má, ale automaticky to nezakladá nesprávnosť úvah okresného súdu, obzvlášť, ak v trestnom konaní sa obžalovaný môže brániť spôsobom akým uzná za vhodný.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že nejde o situáciu opisovanú obžalovaným v odvolaní, že voči nemu neexistujú usvedčujúce dôkazy, resp. že u neho nastala dôkazná núdza a mal byť oslobodený spod obžaloby. Ide len o zjavnú snahu obžalovaného, aby boli vykonané dôkazy hodnotené inak.

Preto v súhrne k odvolacím námietkam obžalovaného, podľa ktorých okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení

obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, aj podľa názoru krajského súdu táto zodpovedá stavu veci a zákonu, pričom v podrobnostiach krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného týkajúcu sa kvalifikačného znaku po dlhší čas, krajský súd uvádza, že s touto právnou otázkou sa už správnym spôsobom vyrovnal okresný súd. V prípade naplnenia zmieneného kvalifikačného znaku vyplýva, že musí ísť o tak dlhý čas, ktorý jednak prekračuje inak obvyklý čas páchania konkrétnej trestnej činnosti (tzv. kvantitatívna stránka), jednak by použitie základnej skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu dostatočne nevystihovalo závažnosť spôsobu konania konkrétneho páchatel'a (tzv. kvalitatívna stránka). Tento znak je preto treba posudzovať individuálne v každom konkrétnom prípade, s ohľadom na všetky jeho okolnosti, čo správne vykonal okresný súd a svoje úvahy riadnym spôsobom ozrejmil. Páchanie trestného činu po dlhší čas spravidla znamená pokračovanie v trestnej činnosti po dobu viacerých mesiacov, súdnou praxou ustálenou na min. 6 mesiacov. Krajský súd dopĺňa právnu argumentáciu v tom smere, že skutková veta je dostatočne určitá a vyplýva z rozsiahle vykonaného dokazovania, rovnako ako závažnejší spôsob konania obžalovaného - páchanie žalovaného násilného trestného činu po dlhší čas - teda v priebehu vyše piatich rokov (intenzívnejšie približne od apríla roku 2016 do 04.07.2019 – kedy obžalovaný nastúpil na výkon trestu odňatia slobody v inej trestnej veci a následne po jeho prepustení v mesiaci december 2020 do 03.02.2023 – kedy bola nahlásená násilná trestná činnosť), čo v prípade trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby neznamená, že musí psychické či fyzické násilie, ponižujúce či iné konanie vyvíjať denne. Inak vyjadrené, na naplnenie kvalifikačného znaku po dlhší čas stačí, ak v rámci určitého časového obdobia sa takéto konanie opakuje v určitej dobe tak, aby jednotlivé ataky neboli oddelené príliš dlhým časovým úsekom, čo by mohlo mať vplyv na subjektívne vnímanie poškodených osôb. (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2017, sp. zn. 2Tdo/5/2017) Začiatok páchania trestnej činnosti je ustálený správne- čas, kedy mala spoločná dcéra 3 mesiace a obžalovaný začal milostný vzťah s H. A., čo bolo zjavným spúšťačom agresívneho správania (odvtedy kritizoval poškodenú a vyčítal jej i maličkosti), a čo vyplynulo z vykonaného dokazovania, rovnako aj intenzita týchto útokov, ktoré sa v rôznych podobách vyskytovali v nepravidelne opakujúcich sa intervaloch v rámci týždňa a mesiaca.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou obžalovaný poukazoval na to, že v konaní nebolo preukázané ako mal poškodenú zraňovať, znevažovať, dehonestovať a degradovať ju. Krajský súd zastáva názor, že obžalovaný poškodenú zraňoval, znevažoval, dehonestoval a degradoval najmä svojim správaním – vytočili ho maličkosti, keď nebolo upratané ako chcel on, pes roztrhal sliepku, vyčítal jej, že málo zarobí, poškodená prežívala strach a stres z konania obžalovaného, bála sa o svoje zdravie a život, bála sa, že jej obžalovaný zoberie deti, čo sa prejavilo v psychickom zdraví poškodenej. Poškodená v aktuálnej situácii pociťuje zármutok a zlyhanie. Obžalovaný svojim protiprávnym konaním poškodenej spôsobil i psychické utrpenie spojené práve s negatívnym následkom na duševnom zdraví, prejavujúcim sa v znížení jeho kvality, resp. s poškodením duševného zdravia poškodenej, čo bolo objektivizované znaleckou expertízou.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré výroku o treste predchádzalo, obžalovaný mu v odvolaní žiadne chyby nevytýkal a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, krajský súd vlastným prieskumom nezistil.

Avšak pokiaľ ide o samotný výrok o treste, krajský súd v tejto súvislosti zistil dôvodnosť odvolania obžalovaného, avšak z iných ako ním prezentovaných dôvodov.

Krajský súd ešte predtým ako predostrie závery ohľadom zákonnosti a primeranosti uloženého trestu považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu. K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaného správne preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom u obžalovaného konštatoval neexistenciu žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, avšak vzhľadom na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že bol už za trestný čin odsúdený. Iné či už poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti ani krajský súd vlastným prieskumom nezistil.

Obžalovaný v rámci odvolania namietal i priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený, s poukazom na druh trestného činu, teda že nebol odsúdený za násilnú trestnú činnosť. Krajský súd v zhode s názorom okresného súdu dospel k záveru, že obžalovanému táto priťažujúca okolnosť patrí. Vo všeobecnosti možno uviesť, že z dikcie zákona rozlišovanie recidívy výslovne nevyplýva, a teda táto priťažujúca okolnosť sa uplatní pri akomkoľvek druhu recidívy. Dôležitú úlohu zohráva taktiež čas, ktorý uplynul medzi odsúdeniami. V tomto načrtnutom kontexte z odpisu registra trestov vyplynulo, že obžalovaný bol dosiaľ dvakrát súdne trestaný, pričom v prípade odsúdenia Okresného súdu Skalica pod sp. zn. 4T/148/2012 sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený, kedy sa dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona. Avšak z odsúdenia Okresného súdu Skalica pod sp. zn. 6T/39/2016 je zrejmé, že obžalovaný sa opätovne dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v rámci ktorému mu bol nariadený výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol pôvodne podmiennečne odložený a následne bol podmiennečne prepustený s určením skúšobnej doby. Hoci sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia osvedčil, tak až dodatočne vyšlo na povrch, že aktuálne časť žalovanej trestnej činnosti páchal v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia (od 24.06.2020 do 24.06.2022), teda v čase, kedy mal viesť riadny život. Na dôvažok krajský súd pripomína, že zanedbanie povinnej výživy (§ 207 Trestného zákona) a týranie blízkej osoby a zverenej osoby (§ 208 Trestného zákona) sú zaradené do tretej hlavy Trestného zákona, ktorej ustanovenia poskytujú trestnoprávnu ochranu rodine a mládeži v podstate v rovnakom rozsahu. Vzhľadom na uvedené bolo z pohľadu krajského súdu nevyhnutné prihliadnuť na recidívu obžalovaného a vzhľadom na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

Obžalovaný okresnému súdu vyčítal, že neaplikoval inštitút mimoriadneho zníženia trestu. Krajský súd vlastným prieskumom nezistil žiadne výnimočné okolnosti odôvodňujúce aplikáciu ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa odseku 1 § 39 Trestného zákona, keď pod existenciou mimoriadnych skutkových okolností prípadu možno rozumieť existenciu takých okolností, ktoré majú podstatný vplyv na spáchanie trestného činu a ktoré majú objektívny súvis s konkrétnym trestným činom a osobnými pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti, ktoré vplyvávajú na osobnosť páchatel'a trestného činu, no neprejavia sa v spôsobe spáchania konkrétneho skutku. Ide teda o súbor určitých okolností, ktoré pôsobia na páchatel'a trestného činu a pravidla majú dlhotrvajúci charakter. Medzi osobné pomery tak možno kategoricky subsumovať intelektuálnu úroveň konkrétneho páchatel'a, psychický stav páchatel'a spočívajúci v slabomyseľnosti, dôveryhodnosti, ovplyvniteľnosti alebo emočnej nevyrovnanosti. Pod mimoriadne pomery páchatel'a možno subsumovať taktiež skutočnosť, že páchatel' trestného činu má početnú rodinu, ktorá je na neho výživou odkázaná a pod. V konečnom dôsledku žiadne takéto skutočnosti ani samotný obžalovaný v odvolaní neuvádzal. A pokiaľ ide o tzv. „nútené

priznanie“ a následnú aplikáciu ust. § 39 ods. 5 Trestného zákona, k tomu sa krajský súd vyjadril už vyššie v texte.

Krajský súd však zohľadnil, že v priebehu odvolacieho konania došlo k zmene zákona, preto trest ukladal v zmysle ustanovení Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (v zmysle ust. § 2 ods. 1 Trestného zákona), ktorý posúdil ako priaznivejší pre obžalovaného, v čom spočívali okrem iného i dôvody na zrušenie napadnutého výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd preto o treste pre obžalovaného rozhodol sám, a to takým spôsobom, pokiaľ ide o samostatný trest, ukladal ho podľa ust. § 208 ods. 3 Trestného zákona, teda za spáchaný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate, s trestnou sadzbou 7-15 rokov. Krajský súd pri ukladaní trestu obligatórne (§ 38 ods. 2 Trestného zákona) preskúmal pomer a mieru závažnosti pohľadávacích a príťažujúcich okolností u obžalovaného, pričom vzhliadol príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že bol už za trestný čin odsúdený a súčasne neidentifikoval pohľadávacíe okolnosti podľa § 36 Trestného zákona.

Vychádzajúc z kvalifikovanej trestnej sadzby, pokiaľ ide o výmeru trestu a spôsob jeho výkonu, krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby 7 rokov. Krajský súd je presvedčený, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť uloženým trestom odňatia slobody, považujúc ho za zákonný a správny s prihliadnutím na závažnosť a charakter trestnej činnosti (násilná trestná činnosť páchaná po dlhší čas na blízkej osobe - družke, verbálne i fyzické útoky, gradácia v podobe zlomenia zubu v dôsledku útoku, podliatiny, spôsobenie fyzického i psychického utrpenia), okolnosti prípadu (vyvolanie strachu a jeho udržiavanie, trestná činnosť páchaná za múrmi spoločnej domácnosti, čo ju robí ťažšie odhaliteľnou, a pred očami maloletých detí), mieru kriminálneho narušenia obžalovaného (dosiaľ 2-krát súdne trestaný, páchajúci trestnú činnosť od roku 2013 – prečiny zanedbania povinnej výživy) a možnosti jeho nápravy (podmienečné tresty, pričom v prípade odsúdenia Okresného súdu Skalica pod sp. zn. 6T/39/2016 mu bol nariadený výkon trestu, z ktorého bol podmienene prepustený a v rámci plynutia skúšobnej doby páchal časť aktuálne žalovanej trestnej činnosti), s presvedčením, že takto uložený trest bude dostačujúci na jeho nápravu a prevýchovu, a zároveň bude plniť účel aj z hľadiska generálnej prevencie ako aj individuálnej prevencie tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o výrok o zaradení odsúdeného na výkon uloženého trestu odňatia slobody, krajský súd identifikoval pochybenie okresného súdu, keď postupoval v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia s odôvodnením, že bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Vo všeobecnosti možno uviesť, že vonkajšia diferenciacia výkonu trestu odňatia slobody je významná v tom ohľade, že umožňuje prispôbiť mieru zásahu do základných práv a slobôd, a to podľa toho, v akej miere je potrebná za účelom nápravy páchatel'a trestného činu a ochrany spoločnosti. Vonkajšia diferenciacia je výkon trestu podľa stupňa stráženia a riadi sa zásadou, že čím je vyšší stupeň stráženia, tým väčší je rozsah obmedzení. Práve ust. § 48 ods. 2 Trestného zákona určuje kritériá, ktoré sú relevantné pre zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody na základe vonkajšej diferencie. Okresný súd pochybil, keď pri určovaní ústavu na výkon trestu odňatia slobody zohľadnil výkon trestu odňatia slobody v trestnej veci Okresného súdu Skalica vedenej pod sp. zn. 6T/39/2016. Rozhodné kritérium bola doba spáchania žalovanej trestnej činnosti a začiatok výkonu trestu. Keďže obžalovaný s páchaním žalovanej trestnej činnosti začal v mesiaci apríl 2016 a výkon trestu odňatia slobody v trestnej veci pod sp. zn. 6T/39/2016 mu bol nariadený 04.07.2019, tak je očividné, že pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený pre úmyselný trestný čin nebol. Vzhľadom na uvedené, preto krajský súd toto pochybenie napravil a obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vychádzajúc z prezentovaných úvah krajský súd na podklade odvolania obžalovaného, ktoré malo svoje čiastočné opodstatnenie, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol spôsobom uvedeným v enunciate.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyselne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.